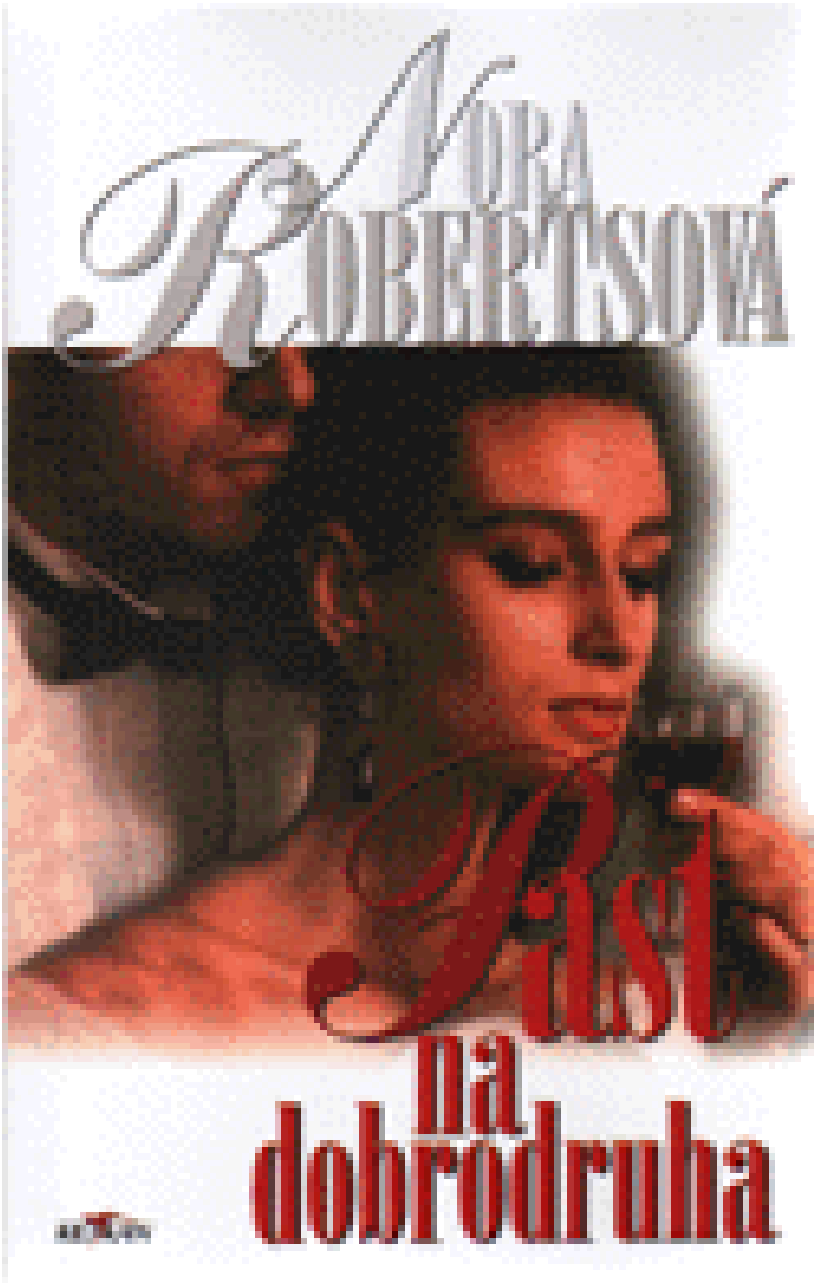

NORA ROBERTSOVÁ
Vášeň na dobrodruha

Copyright © 1998 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiášova, 2000 Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu SEA SWEPT přeložila Soňa Tobiášova
Redakční úprava Jana Pleskotová Grafická úprava obálky Helena Kočí Sazba Lumír Kaděra
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2000
Vytiskla iS Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín Vydání první
ISBN 80-7218-328-1

Věnováno Mary Blayneyové, ženě s vlídným a štědrým srdcem

PROLOG

Cameron Quinn nebyl ještě docela opilý, ale při troše snahy by se mu to rychle podařilo. Zatím dával přednost příjemnému rozpoložení těsně před opilostí, protože věřil, že právě tenhle stav mu vždycky dovoloval držet štěstí za pačesy.
Celý život se spoléhal na pravidelný příliv a odliv Štěstěny, a ten den se jí cítil přímo zaplavený. Měl za sebou vítězství na mistrovství světa v závodech křídlových člunů a stal se držitelem nového rychlostního rekordu.
Se vší tou slávou a naditou peněženkou okamžitě vyrazil do Monte Carla, aby vyzkoušel, zda se ho štěstí bude ještě chvíli držet.
A drželo se jako klíště.
Pár hodů kostkami a několik dobrých karet a jeho náprsní taška byla ještě naditější. Neustálé pronásledování paparazziů ho ujistilo i o tom, že ani jeho proslulost neztrácí na lesku.
A Štěstěna se na něj nepřestávala usmívat – nebo dokonce zubit, pomyslel si Cameron –, protože ho do té perly Středomoří nasměrovala právě ve chvíli, kdy tu jeden populární ženský magazín fotil kolekci nových plavek.
A jedno z těch dlouhonohých stvoření na něho obrátilo svůj nebeský pohled a přitom našpulilo významně rty, že by to i slepý musel pochopit. Pak dala najevo, že je ochotná zdržet se o pár dní déle a učinit Camerona ještě o něco šťastnějším.
Šampaňské, kasina a zběsilý, nezávazný sex, uvažoval Cam pobaveně, to všechno ty její oči slibovaly.
Když vyšli z kasina do vlahé březnové noci, vynořil se náhle odněkud další vlezlý novinář a začal horlivě fotografovat. Dívka okamžitě našpulila rty – byl to ostatně její profesionální výraz –,

pohodila hřívou platinově blonďatých vlasů a její zabijácké tělo zaujalo dokonalou pózu. Rudé šaty, tenké a těsné jako vrstva barvy, se jí vyhrnuly vysoko nad kolena. Cameron se jenom mlčky usmíval. Jsou to takoví otravové," řekla šišlavě, nebo s francouzským přízvukem, tím si nebyl docela jistý. Povzdechla si, až se jí tenká látka na prsou povážlivě napjala. „Kam se jen člověk vrtne, tam na něho číhá fotograf. Už mě otravuje být věčně sexuálním objektem."
No jasně, usmál se v duchu. A protože dobře věděl, že jsou průhlední jak vyschlý rybník, s úsměvem ji k sobě přitáhl. „Tak ať si ještě vyfotí něco na titulní stránku, co říkáš?"
Sehnul se k jejím rtům, jako by je chtěl ochutnat. Ten dotek rozvířil hladinu jeho hormonů, takže byl vděčný, že to do hotelu nemají daleko.
Zajela mu prsty do vlasů. Měla ráda muže s hustými vlasy. Ty jeho byly přesně takové a k tomu temné jako noc kolem nich. Měl pevně stavěné svalnaté tělo. A přestože byla vybíravá, co se týkalo vzhledu jejího případného milence, on jejím přísným nárokům víc než vyhovoval.
Snad jen ruce měl o něco drsnější, než by se jí líbilo. Připomínaly ruce těžce pracujícího dělníka. Nedostatek noblesy byla však ochotná přehlédnout díky jejich dovednostem.
Měl přitažlivou tvář, i když to nebyl vysloveně hezoun. Ona by se stejně nenechala fotografovat s mužem hezčím, než byla sama. V té tváři ale viděla i něco tvrdého, a nedělaly to jen ostře řezané lícní kosti. Spíš oči – šedé jako ze žuly. To v nich bylo ukryto nějaké tajemství.
Lehce se zasmála a odtáhla se od něho. Měla ráda tajemné muže a byla přesvědčená, že dříve nebo později z nich stejně všechno vytáhne.
Jsi zlobivý kluk, Camerone," poklepala ho prstem na ta chtivá ústa. „To mi říkali celý život…," chvíli musel přemýšlet, než se mu vybavilo její jméno, „Martine."
„Možná že ti dneska v noci zlobit dovolím."
„To doufám, kočičko". Zabočil s ní k hotelu a znovu si ji lačně prohlédl. „Můj pokoj, nebo tvůj?"
„Tvůj," zapředla jako opravdová kočka, „a když objednáš ještě jednu

láhev šampaňského, můžeš se pokusit mě svést.“
Cameron povytáhl obočí a požádal recepční o klíč od pokoje.
„Nechte nám přinést ještě láhev Cristalu, dvě sklenky a jednu rudou růži,“ dodal a nespouštěl přitom z Martine pohled.
Jistě, monsieur Quinn, zařídím to.“
„Tak růže, hm,“ zazubila se na něho cestou k výtahu, „jak romantické.“
„Á, tys taky jednu chtěla?“ Z jejího zmateného výrazu pochopil, že humor nebude její silná stránka. Takže konverzaci a vtipy radši vynechají a půjdou rovnou na věc, pomyslel si.
Jakmile se za nimi zavřely dveře výtahu, přisál se na její plná ústa. Byl vyhladovělý. Tak dlouho se soustředil jen na svou loď a závod, že úplně zapomněl na odpočinek. Toužil po hladké kůži a ženských křivkách.
Chtěl ženu, jakoukoli, která by byla svolná, zkušená a nepřekračovala jistou mez.
Tahle Martine vyhovovala perfektně.
Zavzdychala a vystavila šíji jeho polibkům. „Jdeš na to rychle.“
Přejel rukama po těch hedvábných šatech dolů a zase nahoru. „Vždyť se tím i živím. Všechno vždycky dělám co nejrychleji.“
Stále v objetí vyšli z výtahu a dorazili chodbou k jeho pokoji. Slyšel, jak prudce dýchá a jak jí bije srdce. A ty její ruce… ty se tedy vyznaly.
Svádění bylo u konce.
Odemkl, rozrazil dveře do apartmá a zavřel je tak, že na ně z druhé strany Martine přitiskl. Pak jí stáhl tenoučká ramínka šatů a chopil se těch úžasných ňader.
Její plastický chirurg by měl vážně dostat medaili. „Chceš to pomaleji?“
Ano, ty jeho ruce byly opravdu zhrublé, ale tak vzrušující. Zvedla nekonečně dlouhou nohu a obtočila mu ji kolem pasu. Musel ocenit, jaký měla smysl pro rovnováhu. „Chci to hned.“
„Fajn, já taky.“ Sáhl pod tu kratičkou sukni a jedním pohybem z ní strhl tenoučkou krajku. Užasle rozevřela oči a zalapala po dechu.
„Ty zvíře.“ Ale zuby jen silněji přitiskla k jeho hrdlu.
Sotva si ale stačil rozepnout poklopec, ozvalo se diskrétní ťukání na

dveře za její hlavou. Všechna krev z hlavy se mu přelila do slabin.
„Bože, hotelová služba tu přece nemůže být tak rychle. Nechte to venku," zavolal a chystal se tu nádhernou Martine opřít o dveře.
„Monsieur Quinne, promiňte, ale právě vám přišel fax označený jako naléhavé'."
„Ať jde pryč." Martine se mu rukou zaklesla kolem krku. „Pošli ho do háje a udělej mi to."
„Vydrž. Chci říct," opravil se a snažil se vyprostit z jejího sevření, než by mohl ztratit sebekontrolu,
„počkej minutku." Přesunul ji na stranu, podíval se, jestli má zapnutý zip, a otevřel dveře. „Nerad ruším, ale…"
„To nic. Díky." Cameron hmátl do kapsy a vyměnil s poslíčkem obálku za bankovku, jejíž hodnota ho ani nezajímala. Než mohl mladík začít vděčně blekotat, zavřel mu Cameron dveře před nosem.
Martine pohodila svou populární hlavou. „Nějakej pitomej fax tě zajímá víc než já. Víc než tohle." Nacvičeným pohybem se vysvlékla z šatů, jako když had shazuje starou kůži.
Cameron musel uznat, že i když to tělo muselo stát hodně peněz, vyplatilo se to. „Ale ne, zlato, to ne. Bude to jen minutka." Rychle roztrhl obálku, protože ho zmáhalo pokušení zmačkat ji, zahodit a vrhnout se po hlavě do vší té ženské nádhery.
Přelétl očima zprávu a jeho svět, jeho život i jeho srdce se zastavily.
„Bože můj. Sakra." Všechno víno, které za ten večer vypil, se mu rozvířilo v hlavě a podlomilo kolena. Musel se také opřít o dveře, aby si fax přečetl ještě jednou.
Came, kruci, jak to že se neozýváš? Celé hodiny tě marně sháníme. Táta je v nemocnici. Je to zlé, horší už to být nemůže. Není čas na detaily. Ztrácíme ho rychle. Pospěš si. Phillip.
Cameron zvedl ruku – která tak jistě řídila tucty lodí, letadel i aut, která dokázala bezpečně vzrušit každou ženu – a ta ruka, jíž si bezradně prohrábl vlasy, se třásla.
„Musím domů."
„Vždyť jsi doma." Martine se rozhodla dát mu ještě šanci a šla se k němu přitisknout.
„Ne, musím jet." Odsunul ji stranou a zamířil k telefonu. „Měla bys jít, ještě musím něco obvolat."

„Ty myslíš, že mě můžeš takhle vyhodit?“
„Promiň.“ Bezmyšlenkovitě vyndal z kapsy nějaké bankovky a druhou rukou zvedl sluchátko. „Tady máš na taxík,“ řekl a docela zapomněl, že je ubytovaná ve stejném hotelu.
„Ty hajzle!“ Nahá Martine se na něj zuřivě vrhla. Kdyby byl klidný, ránu by snadno odrazil, ale po téhle facce se povážlivě zakymácel. V uchu mu zvonilo a tvář hořela. Ztratil trpělivost.
Sevřel ji prudce mezi lokty, pocítil odpor, když poznal, že to bere jako sexuální předehru, a začal ji strkat ke dveřím. Cestou se sehnul pro její šaty a pak tu ženu i s oblečením vyhodil na chodbu.
Jekot, který spustila, když zabouchl, mu zadrnčel až kdesi v mozku. Já tě zabiju, ty dobytku! Ty hajzle! Za tohle tě zabiju. Kdo si myslíš, že seš? Jsi nula! Úplná nula!“
Nechal ji bušit a vřískat za dveřmi a šel si do ložnice sbalit.
Zdálo se, že jeho štěstí se velmi ošklivě obrátilo.

1

Cam volal, prosil a uplácel na všechny strany. Dostat se v jednu v noci z Monaka do Marylandu nebylo nic snadného.
Nakonec odjel do Nice. Jako střela prosvištěl pobřežními serpentinami k malému letišti, odkud ho známý za tisíc dolarů dopravil do Paříže. Tam si najal další letadlo a cestu přes Atlantik strávil zmožen únavou a bodavým strachem.
Na Washingtonské letiště ve Virginii dorazil v šest ráno a

pronajatým vozem, který tu na něho čekal, vyjel do mrazivého svítání směrem k zálivu Chesapeake.
Když se konečně dostal k mostu nad zátokou, slunce se už chvíli odráželo od mořské hladiny a loděk rybářů. Cam strávil část svého života brázděním ve vodách tohoto zálivu a blízkých řek. A muž, za kterým tak spěchal, mu ukázal mnohem víc, než jen levobok a pravobok lodi. Za všechno, co měl a čím se mohl pyšnit, vděčil Raymondu Quinnovi.
Bylo mu tehdy třináct a od cesty do pekel ho zachránili Ray a Stella Quinnovi. Jeho život do té doby mohl sloužit jako ukázkový příklad počátků kriminální kariéry.
Přepadení, loupeže, alkohol, krádeže, vandalství. Dělal, co se mu zachtělo, a i tenkrát zažíval dlouhá období, kdy Štěstěna stála při něm a on nebyl přistižen. Přesto za nejšťastnější chvíli svého života považoval okamžik, kdy přistižen byl.
Tehdy se jako hubený výrostek s čerstvými modřinami od svého otce – došlo pivo, tak co měl otec dělat zábavnějšího? – rozhodl, že se do té zrezlé maringotky nikdy nevrátí. Opustí muže, ke kterému ho úřady neustále vracely zpět. Prostě pojede pryč. Někam daleko – do Kalifornie nebo Mexika…
Měl velké plány, i když na jedno zmodralé, nateklé oko moc dobře neviděl. Schoval si pětapadesát dolarů a nějaké drobné a věřil, že mu to spolu s drzou náturou na čas vystačí. Potřeboval jen nějaký dopravní prostředek.
Vlezl si do vagónu nákladního vlaku, který mířil z Baltimoru neznámo kam. Ale na tom nezáleželo. Schoulil se ve tmě, a třebaže jeho tělo naříkalo při každém mírném nárazu, přísahal si, že raději zemře, než by se vrátil zpátky.
Když po čase z vagónu vylezl, ucítil pach moře a ryb a doufal, že mu bůh přihraje nějaké jídlo do žaludku. Byl zoufale hladový a hlava se mu točila. Dezorientované se vydal na cestu.
Mnoho toho nenašel. Malé městečko, ještě obedněné po předešlé noci, pár loděk narážejících na ztrouchnivělé molo… Kdyby měl jasnější hlavu, asi by se vloupal do jednoho z těch krámků na nábřeží, ale napadlo ho to, teprve když šlapal po lesní cestě za městem směrem k nějakým mokřinám.

Zvuky a stíny lesa mu naháněly strach. Ale na východní straně si už prorážělo cestu slunce a postupně ozlatilo všechny temné kouty a orosenou trávu. Odněkud vzlétl obrovský bílý pták a Camovo srdce poskočilo. Nikdy předtím volavku neviděl a napadlo ho, že se podobá nějaké vymyšlené bytosti z knih.
Z neznámých důvodů se ale za ní vydal podél blat, dokud se mu v hustém lese docela neztratila.
Instinktivně se držel cesty dál, protože se po jejích stranách mohl dobře ukrýt v trávě nebo za stromem, kdyby se snad objevila policejní hlídka.
Zoufale toužil najít nějaký úkryt, kde by mohl zaspat hlad a žaludeční nevolnost. Slunce vystoupilo výš a vzduch teplem zhoustl. Cameron cítil, jak se mu košile začíná lepit na záda a jak se sotva drží na nohou.
Pak uviděl to auto, nablýskanou bílou korvetu. Čekala tam v tom ranním oparu jak cena pro vítěze. A její noblesní nádheru ještě podtrhoval vedle zaparkovaný starý venkovský pickup.
Cam se přikrčil za trs bujně kvetoucí hortenzie a toužebně si ten vůz prohlížel.
Ten by ho určitě odvezl do Mexika nebo kam jinam by ho napadlo. Kruci, s takovou károu by tam určitě dorazil dřív, než by si někdo stačil všimnout, že je pryč.
Zavrtěl se, několikrát zamrkal, aby vyjasnil rozostřený pohled, a zadíval se na dům. Vždycky znova užasl, že lidé mohou žít tak hezky. V udržovaných domech s natřenými okenicemi, květinovými záhony a sestříhanými keři. Houpačka na verandě, žaluzie v oknech. Tenhle dům mu připadal neuvěřitelně velký – jako bílý palác s modrým zdobením.
Budou prachatý, pomyslel si, a v žaludku spolu s hladem pocítil i odpor. Můžou si dovolit módní dům, bourák i celej život. A jedna jeho část, ovlivněná mužem, který žil jen z budweiseru a nenávisti, zatoužila rozsekat ty keře, rozbít ta lesklá okna a z barevných okenic nadělat třísky.
Měl chuť jim ublížit za to, že mohli mít všechno, kdežto on vůbec nic. Vstal, ale jeho vztek se ihned rozplynul v silné nevolnosti. Stiskl zuby, až to zabolelo, ale motolice přece jen na chvilku přešla.

Jen ať si ty bohatý bastardi klidně spěj, pomyslel si. On jim jen pomůže od toho fajnovýho autíčka. Ani si ho nezamknou, ušklíbl se jejich neopatrnosti, když tiše otevřel dveře. Nastartovat auto bez klíčků byl jeden z užitečných kousků, kterým ho otec naučil. Chlápkovi, co se živí prodejem kradených aut překupníkům, se to mohlo jenom hodit.
Cam se sklonil, zašmátral pod volantem a pustil se do práce.
„To už chce slušnou drzost krást někomu auto přímo před oknem."
Než mohl Cam zareagovat, třeba jen zaklít, chytla ho čísi ruka za opasek kalhot a vytáhla z auta ven. Ohnal se, ale jeho zaťatá pěst jako by se odrazila od skály.
Tehdy poprvé spatřil Mocného Quinna. Byl to obrovský chlap, skoro dva metry vysoký a stavěný jako ragbyový obránce. Širokou tvář měl vrásčitou a nad ní kštici lehce prošedivělých blond vlasů. Jasně modré oči se dívaly znechuceně.
Pak je ale pátravě přihmouřil.
Nedalo mu příliš práce udržet toho kluka na místě. Nevážil by ani padesát kilo, kdyby ho vylovil někde ze zálivu. Měl špinavý a pěkně dobitý obličej. Na jedno nateklé oko určitě skoro neviděl a to druhé, temně šedé, ho sledovalo s takovou hořkostí, jakou by žádné dítě poznat nemělo. Rty s trochou zaschlé krve se na něj ale přesto drze ušklíbaly.
Quinn pocítil nával hněvivé lítosti, ale stisk nepovolil. Tenhle ptáček by jistě hned uletěl.
„Zdá se, žes doslal slušnou nakládačku, synku."
„Dejte svoje zasraný pracky pryč! Nic jsem neudělal."
Ray jenom povytáhl obočí. „Vlezl jsi do nového auta mé ženy a ještě k tomu v neděli ráno."
„Hledal jsem jen ňáký zasraný drobný, vo co jde?"
Jestli budeš slovo ‚zasraný' používat tak často, zapomeneš úplně, co původně znamenalo."
Ten mírně kazatelský tón Camerona rozlítil. „Tak koukni, Jacku, hledal jsem jenom pár nikláků. Ty by ti určitě nechyběly."
„Ne, ale Stelle by chybělo tohle auto, kdybys ty drátky stihl spojit. A nejmenuju se Jack. Jsem Ray. Jak to tak vidím, nabízejí se tady dvě možnosti: Buďto tě zavřu do baráku a zavolám policajty – jak by se

ti líbilo strávit pár let v polepšovně pro mladé kriminálníky?“
Jestli Camovi zbylo ve tváři trochu barvy, v tu chvíli se vytratila. Prázdný žaludek se mu zvedl a dlaně se orosily potem. V kleci by žít nemohl. Tam by určitě chcípl. Já jsem nic ukrást nechtěl. Vždyť to má čtyři rychlosti. Copak bych to uměl řídit?“
„No, mám pocit, že ty bys to docela dobře zvládl.“ Ray si odfrkl. ‚A teď ta druhá možnost.
„Rayi! Co to tam s tím chlapcem děláš?“
Ray se ohlédl k verandě, kde stála žena s bujnými rudými vlasy ve volném modrém županu. Měla ruce v bok.
Jen rozebíráme nějaké životní možnosti. Snažil se ti ukrást auto.“
„Proboha živého!“
„Někdo ho pěkně zmlátil. Asi docela nedávno.“
„Prima.“ Stella Quinnová si povzdechla tak, že to bylo i na tu vzdálenost dobře slyšet. „Tak ho přiveď, já se na něj podívám. To to dnes pěkně začíná. Sakra. A ty koukej zmizet, pse pitomá. Nezaštěkáš, ani když mi kradou auto.“
„Moje žena Stella,“ oznámil Ray se zářivým úsměvem. „Právě ti řekla o možnosti číslo dvě. Máš hlad?“
Jeho hlas se v Camově hlavě podivně rozezněl. Vysoké psí ňafání přicházelo odněkud z veliké dálky, kdežto ptáci přímo vřeštěli kdesi docela blízko. Na kůži pocítil horko a zase chlad. Pak chvíli neviděl nic.
„Počkej, synku, chyť se mě.“
Propadl se do olejnaté tmy a Rayovo zaklení už neslyšel.
Když přišel k sobě, ležel na tvrdé matraci v pokoji, kde vlály tenké záclony a kam vánek zanášel vůni květin a moře. Pocítil stud a v panice se snažil posadit. Čísi ruka ho zarazila.
Ještě chvíli klidně lež.“
Uviděl dlouhý, úzký obličej ženy, která se nad ním skláněla a prohmatávala mu celé tělo. Ten obličej byl celý posetý zlatými flíčky, které Cama fascinovaly, ani nevěděl proč. Její tmavě zelené oči se trochu mračily. Ústa měla stažená do přísné linky. Když si odhrnula vlasy z tváře, ucítil jakýsi pudr.
Pak si uvědomil, že tam leží svlečený jen do svých prodřených spodků, a zachvátilo ho ponížení.

„Nesahejte na mě," vykřikl zuřivě.
„Klid. Jen klid. Jsem doktorka. Podívej se na mě." Stella se sklonila blíž k jeho tváři. „Tak se na mě podívej. Jak se jmenuješ?"
Srdce mu v hrudi prudce zabušilo. John."
‚A nejspíš Smith," řekla suše. „No, když si tak pohotově vymýšlíš, zas tak zle na tom nebudeš." Posvítila mu do očí a mlaskla. „Asi máš mírný otřes mozku. Kolikrát jsi už od té rvačky omdlel?"
Jen jednou." Ale pod jejím upřeným pohledem se začal červenat a ošívat. „Asi. Já nevím. Už musím jít."
„Ano, ale do nemocnice."
„To ne." Panický strach ho donutil chytit ji za ruku, dřív než mohla vstát. Jestli skončí v nemocnici, budou se ho tam vyptávat. A pak přijdou poldové. A s nimi sociální pracovnice. A než by se nadál, skončil by zas v té maringotce, kde páchne pivo a moč, u chlapa, kterému se nejvíc uleví, když zmlátí kluka o polovinu menšího, než je sám.
„Do žádné nemocnice nepůjdu. Ani náhodou. Dejte mi moje šaty. Mám nějaký prachy. Můžu vám je dát, že jste se mnou měli potíže. Ale pak musím jít."
Znovu si povzdechla. Jak se jmenuješ? Ale pravdu."
„Cam. Cameron."
„Came, kdo ti to udělal?"
Já nevím, co…"
„Už mi ale nelži," řekla ostře.
Ani nemohl. Měl příliš velký strach a hlava se mu mohla bolestí rozskočit, že sotva potlačoval vzlyknutí. „Táta."
„Proč?"
„Protože se mu to tak líbí."
Stella si přitiskla prsty na oči, pak spustila ruce do klína a zadívala se z okna. Viděla modravé bezmračné nebe a větve bujně rostoucích stromů a v takovém krásném světě přesto žili rodiče, kteří bili své děti, protože se jim to líbilo. Jen proto, že mohli. Prostě jen tak.
„Tak fajn. Pěkně krok za krokem. Takže se ti motala hlava a viděl jsi rozmazaně."
Cam opatrně přikývl. Jen trochu. Moc jsem nejedl."
„Na tom už Ray dole pracuje. Vaří totiž líp než já. Máš taky

zhmožděná žebra, ale zlomená nejsou. Nejhorší bude to oko," řekla tiše a opatrně se dotkla jeho podlitiny. „Vyléčíme to tady. Dáme tě trochu do pořádku a pak se uvidí. Jsem lékařka," opakovala a chladnou dlaní mu přejela po vlasech. Jsem pediatr."
„To je doktor pro děti."
„Ty tam taky ještě spadáš, frajere. Když se mi tvůj stav nebude zamlouvat, půjdeš na rentgen." Natáhla se do své kabely pro antiseptikum. „Teď to štípne."
Trochu sebou trhl a sykl bolestí, když mu ošetřovala obličej. „Proč to vlastně děláte?"
Nemohla si pomoci. Volnou rukou mu znovu prohrábla kštici tmavých vlasů. „Protože se mi to líbí."

Nechali si ho. Proste jen tak, pomyslel si teď po letech. Alespoň tehdy mu to tak připadalo. Až dlouho potom si uvědomil, kolik úsilí a peněz museli vynaložit, aby se mohli stát jeho pěstouny a pak adoptivními rodiči. Dali mu domov, jméno a všechno, co mělo v jeho životě nějakou hodnotu.
Už to bylo bezmála osm let, co přišli o Stellu kvůli rakovině, která se zahryzla do jejího těla. Jako by se v té chvíli ztratilo trochu světla z toho domu na předměstí malého St. Christopheru, z Raye, z Cama i ze dvou dalších chlapců, kterých se ti dva ujali.
Cam začal závodit – všude a ve všem. Ale teď se hnal jako o závod domů, za jediným mužem, kterého kdy považoval za svého otce.
V místní nemocnici už byl bezpočtukrát. Když tu jeho matka sloužila a pak se sama léčila z nemoci, která ji nakonec přemohla.
Teď vešel dovnitř a u příjmu se ptal na Raymonda Quinna.
Je na intezivní péči. Smí tam jen rodina." Já jsem jeho syn."
Cameron běžel k výtahu, protože dobře věděl, kde to oddělení hledat.
První, koho spatřil, byl Phillip. Je to zlé?"
Phillip mu podal jeden ze dvou šálků kávy, které držel. Ve tváři byl pobledlý a měděné vlasy, obvykle pečlivě upravené, měl zježené. Na jeho téměř andělské tváři byla patrná únava, pod nazlátlýma očima měl kruhy.
„Pochyboval jsem, že přijedeš včas, Came. Je to vážně špatné. Bože,

musím si aspoň na chvíli sednout.“
Vstoupil do malé čekárny a klesl na židli. V kapse saka mu zachrastila plechovka s kolou. Chvíli jen slepě zíral na televizi, kde běžela jakási ranní show.
„Co se stalo?“ ptal se Cam. „Kde je? A co říkají doktoři?“
„Vracel se domů z Baltimoru. Aspoň Ethan si myslí, že byl v Baltimoru. Narazil do telegrafního sloupu. Celně.“ Phillip si přitiskl dlaň na srdce, protože ho zabolelo pokaždé, když si to představil. „Prý mohl mít srdeční záchvat nebo mrtvici a nezvládl řízení, jenže jistě to nevědí. Jel rychle. Moc rychle.“
Musel zavřít oči, protože se mu stále zvedal žaludek. „Moc rychle,“ opakoval. „Trvalo skoro celou hodinu, že ho z toho vraku dostali. Prý byl chvílemi při vědomí. Stalo se to pár kilometrů odsud.“
Vzpomněl si na plechovku ve své kapse, vytáhl ji a napil se. Snažil se z mysli vytěsnit tu hroznou představu a soustředit se na to, co je teď a co bude dál. „Ethana sehnali docela rychle,“ pokračoval. „Když sem dorazil, byl otec na operačním sále. Teď je v komatu.“ Vzhlédl a zadíval se bratrovi do očí. „Nečekají, že by se z něho ještě probral.“
„To jsou kecy. Je silnej jako bejk.“
„Pukají…“ Phillip znova zavřel oči. V hlavě měl prázdno. Musel hledat každou prostou myšlenku. „Velké poškození. Mozek. Vnitřní zranění. Udržují ho jen přístroji. Chirurg ví, že… táta je registrovaný jako dárce orgánů.“
„Na to kašli,“ odsekl Cam vztekle.
„Myslíš, že se na to hodlám ohlížet?“ Phillip vstal – vysoký, štíhlý muž ve zmačkaném drahém obleku. „Že prý je to otázka několika hodin. Dýchá jen díky přístrojům. Zatraceně, Came, víš přece, co o tomhle rodiče říkali, když matka onemocněla. Nic neprotahovat do extrému. Sepsali to i na papír, a my teď tohle jeho poslední přání porušujeme, protože… protože je to tak těžké!“
„Ty ho chceš nechat odpojit!“ Cam vztáhl ruce a chytil Phillipa za klopy. „Tys nad ním zlomil hůl?!“
Phillip vyčerpaně zavrtěl hlavou. „Radši bych si usekl ruku. Nechci ho ztratit o nic míň než ty. Přesvědč se sám.“
Vedl ho chodbou, na jejímž konci byla cítit beznaděj, špatně zamaskovaná antiseptiky. Prošli dvojitými dveřmi, pak kolem

sesterny a malých pokojů, kde za sklem vytrvale pípaly život udržující přístroje.
Ethan seděl u jedné z postelí, nakloněný tak, jako by s mužem na ní právě mluvil. Šlachovité ruce měl prostrčené postranicí a v nich svíral ruku Raymonda Quinna. Pomalu vstal a nevyspalýma očima se zadíval na Cama.
„No, tak ses přece jen ukázal. Vítej v klubu."
„Přijel jsem, jak nejdřív to šlo." Nemohl tomu uvěřit, nechtěl si to připustit – ten starý, hrůzostrašně křehký muž na té úzké posteli byl jeho otec. Ray Quinn? Ten obrovský, silný a neporazitelný chlap? Muž s tváří jeho otce byl scvrklý, bledý a nehybný jako smrt sama.
„Tati." Přešel k posteli a naklonil se nad ní. „To jsem já, Cam. Jsem tady taky." Čekal, jako by věřil, že jen to samo o sobě přiměje otce otevřít oči a šibalsky zamrkat.
Ale nic se nepohnulo ani neozvalo. Bylo slyšet stále jen ten monotónní zvuk přístrojů.
„Chci mluvit s jeho doktorem."
Je to Garcia." Ethan si přejel dlaní přes tvář a sluncem vyšisované vlasy. „Neurochirurg, kterému mamka přezdívala ‚Zlaté ručičky'. Sestra ti ho sežene."
Cam se narovnal a poprvé si všiml chlapce, který spal skroucený na židli v rohu pokoje. „Co je to za děcko?"
„Poslední ztracený kluk Raymonda Quinna." Ethan se zmohl na mírný úsměv. Obyčejně by tím zjihl jeho přísný výraz i trpělivý modrý pohled. „Už ti o něm říkal. Jmenuje se Seth. Táta si ho vzal k sobě asi před třemi měsíci." Chtěl pokračovat, ale zachytil Phillipův varovný pohled a jen trhl rameny. „O tom si promluvíme později."
Phillip stál u nohou postele a kolébal se na patách. „Tak jak bylo v Monte Carlu?" Na Camův nechápavý výraz reagoval trhnutím ramene. Tohle gesto používali všichni tři namísto slov. „Sestra říkala, že spolu i s ním máme mluvit. Třeba by mohl… Prý člověk nikdy neví."
„Bylo tam fajn." Cam se posadil a přesně jako Ethan uchopil Rayovu ruku. Byla bez vlády, a tak ji stiskl jen jemně a toužebně si přál, aby stisk opětovala. „Vyhrál jsem v kasinu slušnej balík, a když přišel ten fax, měl jsem právě na pokoji natěšenou francouzskou modelku."

Poposedl a mluvil přímo na Raye. „Měl bys ji vidět. Byla super. Nohy až do nebe a ty parádní umělý prsa…“
‚A měla taky obličej?“ zeptal se Ethan suše.
„Zrovna takovej, co se hodil k tomu tělu. Věř mi, byla k sežrání. Ale když jsem řekl, že musím odjet, trošku se rozzuřila.“ Poklepal si na tvář, kde měl několik čerstvých škrábanců. „Musel jsem ji vyhodit na chodbu, jinak by ze mě nadělala fašírku. Ale šaty jsem jí vrátit nezapomněl.“
„To byla nahá?“ chtěl vědět Phillip.
Jako prst.“
Phillip se zazubil a pak se poprvé za posledních dvacet hodin rozesmál na celé kolo. „Bože můj, tak tuhle historku nezapomeň.“ Položil Rayovi ruku na nohu, aby s ním byl taky ve spojení. „Určitě se mu bude líbit.“

Seth v rohu pokoje jenom předstíral, že spí. Slyšel Camerona přijít a dobře věděl, o koho jde. Měl už dva sešity plné výstřižků a fotek z jeho závodů.
Nevypadal tak skvěle a důležitě jako na fotkách, uvědomil si Seth. Spíš trochu unaveně a nezdravě. Bude si muset srovnat v hlavě, co si o Cameronovi vlastně myslet.
To Ethan už se mu zalíbil. Člověk se sice vrátil pěkně udřenej, když se s ním vydal na ryby nebo ústřice, ale on ho nijak nepoučoval ani se nezlobil, když Seth dělal chyby. Ethan přesně vyhovoval představě desetiléto kluka, jak má vypadat správný námořník. Opálený, ošlehaný větrem, s vlnitými světlými vlasy, svalnatýma rukama a drsnou řeči. Jo, ten se Sethovi líbil moc.
Zato Phillip ho moc nezaujal. Vždycky byl tak nažehlenej, musel mít snad milión kravat a Seth nechápal důvody, proč by měl chlap chtít třeba jen jedinou. Jenže Phillip pracoval v nějaké fajnové agentuře v Baltimoru. V reklamě. Vymýšlel, jak lidi přimět koupit věci, které nejspíš vůbec nepotřebovali.
Seth si pomyslel, že je to dobrej způsob, jak balamutit zákazníky.
A teď tu byl Cam. To on šel za slávou, žil nadoraz a uměl riskovat. Nevypadal sice jako drsňák, ale ani jako pitomec.

Vtom se Cameron otočil a zadíval se Sethovi přímo do očí. Pozoroval ho upřeně a bez mrknutí, až Seth pocítil chvění v žaludku. Aby unikl tomu pohledu, rychle oči zase zavřel a představil si, jak je zpátky v tom domě u vody a hází klacek neohrabanému štěněti, kterému Ray říkal Blázen.
Cam si nepřestával chlapce prohlížet, i když věděl, že už nespí. Pěknej kluk, řekl si v duchu, ty světlehnědé vlasy a klackovité tělo. Jestli se mu protáhnout nohy, bude vysoký dřív, než dospěje. Měl neústupnou bradu, všiml si Cam, a smutná plná ústa. V tom předstíraném spánku vypadal bezbranně jako štěně a stejně tak roztomile.
Ale ty oči… Cam rozpoznal osten v jeho pohledu, jakoby zvířecí plachost. Vídal ji přece tak často v zrcadle. Nebyl si jistý, jaké ty oči mají barvu, ale byly temné. Snad modré, snad hnědé, uvažoval.
„Neměli bychom ho někam přemístit?“
Ethan zvedl hlavu. Je mu tam dobře. Stejně ho teď nemá kdo pohlídat. A sám být nemůže, určitě by něco vyvedl.“
Cam pokrčil rameny a na chlapce zapomněl. „Musím si promluvit s Garciou. Budou mít nějaké výsledky testů. Ray přece řídil jako profík, a jestli měl srdeční záchvat nebo mrtvici…“ Jeho hlas se na chvíli vytratil. „Musím to prostě vědět. Sedět tady jen tak není k ničemu.“
„Když musíš něco dělat,“ řekl Ethan a potlačoval nervozitu, „tak to udělej. Ale být tady je důležité.“ Zadíval se na bratra přes Rayovo bezvládné tělo. „To je to nejdůležitější.“
„Každý nemůže trávit život lovením ústřic a krabů,“ odsekl Cam. „Vychovali nás přece tak, abychom dokázali žít po svém.“
„Tak sis žil po svém.“
„To snad děláme všichni,“ vložil se do věci Phillip. ‚**A** jestli bylo s otcem poslední dobou něco v nepořádku, měl jsi nám to říct, Ethane.“
„Sakra, jak jsem to mohl vědět?“ Ale přece něco věděl, nebo spíš tušil, ale neuměl to pojmenovat. A teď, když naslouchal přístrojům, které pomáhaly otci dýchat, trpěl pocitem viny.
„Protože jsi tu byl,“ řekl Cam.
Jo, já jsem tu byl. Ale ty ne – a už celý roky.“

‚**A** kdybych zůstal v St. Chrisu, otec by do toho sloupu snad nenarazil? Bože můj.“ Cam si prohrábl vlasy. „To teda dává smysl.“
„Kdybys tady byl, kdyby tady někdo z vás byl, nesnažil by se třeba dělat všechno sám. Pokaždé, když jsem se stavil, stál na žebříku, tlačil kolečko nebo natíral loď. K tomu ještě třikrát týdně učil na univerzitě, dával konzultace a opravoval písemky. Vždyť je mu skoro sedmdesát, proboha.“
Jen šedesát sedm.“ Phillip pocítil mrazení v zádech. ‚**A** vždycky byl zdravý jako kůň.“
„Poslední dobou už ne. Ztrácel na váze a vypadal strhané. Viděl jsi to sám.“
„Dobře, dobře.“ Phillip si přejel rukou přes tvář a ucítil jednodenní strniště. „Nejspíš se měl trochu víc šetřit. Další dítě na něj už bylo trochu moc. Ale nedal si to vymluvit.“
„Zase se dohadujete.“
Ten slabý, nezřetelný hlas okamžitě strhl jejich pozornost.
„Tati.“ Ethan se naklonil první a srdce mu v hrudi prudce zabušilo. „Doběhnu pro doktora.“
„Ne. Zůstaň,“ zarazil ho Ray, dřív než stačil Ethan zmizet z pokoje. Byla to strašlivá námaha vrátit se zpátky, třeba jen na chviličku. Jeho mysl a tělo jako by už nebyly jednolité, i když ještě cítil stisk jejich rukou a slyšel jejich vystrašené hlasy.
Byl tak vyčerpaný, bože, tak vyčerpaný. Toužil po Stelle. Ale nejdřív musel splnit ještě jednu povinnost.
„Tam.“ Víčka jako by vážila několik kilogramů. Přinutil se je znovu otevřít a zaostřit pohled. Jeho synové, pomyslel si, tři nádherné dary osudu. Vychoval je, jak nejlépe uměl, snažil se z nich udělat muže. A teď je potřeboval. Chtěl, aby si zůstali nablízku a postarali se o to děcko.
„Ten hoch.“ I slova jako by ztěžkla. Snažil se je vytlačit z mysli do úst. „Ten hoch je můj. A teď váš. Postarejte se o něj, ať se stane cokoli. Came. Ty mu budeš nejvíc rozumět.“ Jeho velké ruce, kdysi tak silné, se zoufale snažily opětovat jejich stisk. „Dej mi svoje slovo.“
„Postaráme se o něj.“ V tu chvíli by mu Cam nasliboval třeba modré z nebe. „Postaráme se o něj, dokud se zase nepostavíš na nohy.“

„Ethane.“ Ray vtáhl respirátorem další doušek vzduchu. „Bude potřebovat tvou trpělivost a dobré srdce. Díky nim přece tak rozumíš vodě.“
„O Setha se neboj. Dohlídneme na něj.“
„Phillipe.“
Jsem tady.“ Syn přistoupil blíž a sehnul se. „Všichni jsme tady.“
„Taková chytrá hlava. Ty jistě přijdeš na to, jak by to nejlíp mohlo fungovat. Nenechte ho odejít. Jste bratři. Nezapomeňte. Moje pýcha. Všichni. Quinnové.“ Lehce se usmál a pak přestal bojovat. „Už mě nechte jít.“
„Seženu doktora.“ Phillip v panice vyběhl z místnosti, zatímco Cam s Ethanem se snažili přimět otce, aby zůstal při vědomí.
Nikdo si nevšímal chlapce, který schoulený v rohu místnosti tiskl zavřené oči a hořce plakal.

2

Na pohřeb Raye Quinna přišly davy lidí. Byl vždycky víc, než jen občan malé tečky na mapě pojmenované St. Christopher’s. Učitel, přítel a důvěrník. V letech hubené úrody ústřic pomáhal zakládat fondy nebo zničehonic našel tucty různých neodkladných prací, které mohly bezradným rybářům pomoci přestát těžkou zimu.
Když měl nějaký student problémy, Ray si vždycky našel čas na doučování. Na jeho literárních přednáškách na univerzitě bylo vždycky plno a málokdo na profesora Quinna zapomněl.
Věřil v lidskou pospolitost a svoji víru často potvrzoval činem. Ovlinil mnoho lidských životů.
A pak také vychoval tři chlapce, které nikdo nechtěl.
Jeho hrob byl zaplaven květinami i slzami. A proto všichni jen mávli

rukou, když se začalo ozývat to udivené šuškání. Lidé zdánlivě nechtěli slyšet klepy o Rayi Quinnovi, třebaže ve skutečnosti špicovali uši, aby jim nic neušlo.
Sexuální skandál, nevěra, nemanželské dítě. Sebevražda!
Směšné. Neslýchané. Nemožné – mysleli mnozí vážně, když to říkali. Ale našli se jiní, kteří jen svraštili obočí a pověsti šířili dál.
Cam z toho neslyšel nic. Jeho zármutek byl tak velký, že mohl stěží naslouchat svým černým myšlenkám. Když zemřela matka, vyrovnal se s tím. Byl na to už jistou dobu připraven – viděl ji trpět a modlil se, aby to skončilo. Tohle přišlo příliš náhle a nebylo z toho možné vinit rakovinu.
Dům praskal ve švech. Lidé se chtěli dělit o soucit a o vzpomínky. Ale on s nimi nemohl vzpomínat, dokud se nevyrovnal se svou vlastní pamětí.
Seděl na molu, které za ty roky s Rayem mnohokrát opravoval. Za ním kotvila hezká sedmimetrová plachetnice, ve které se všichni tolikrát projížděli. Cam si vzpomněl, jakou loďku měl Ray to první léto – maličký člun s jedním stěžněm, který se Camovi zdál velký jako špunt.
A jak trpělivě ho Ray učil řídit, zacházet s plachtami a obracet loď. Jak vzrušující to byla chvíle, kdy směl poprvé vzít do ruky kormidlo. Zásadní životní změna pro kluka, který vyrostl na ulici – cítit slaný vítr na tváři, slyšet, jak cloumá plachtami, zažívat pocit svobody a rychlosti. Ale nejdůležitější ze všeho byla důvěra, kterou dostal. Tady je, jako by řekl Ray, a nalož s ní co nejlépe.
Právě v té chvíli, to letní odpoledne, kdy se slunce jako žhavá koule skrývalo za mlžným oparem, se Cam nejspíš začal měnit v muže, jakým byl teď.
A Ray se zpovzdálí usmíval.
Cameron za sebou uslyšel kroky, ale neotočil se a dál upíral pohled na hladinu. Phillip se zastavil vedle něho.
„Skoro všichni už odešli.“
„Prima.“
Phillip zastrčil ruce do kapes. „Tolik jich tu bylo. Táta by byl určitě rád.“
„Hm.“ Cam si unaveně přitiskl prsty na víčka a zase nechal ruce

spadnout. ‚Asi. Už mám ale dost těch společenských řečí.“
„Jo.“ Phillip si taktickými proslovy sice vydělával na živobytí, ale teď bratrovi dobře rozuměl. Chvilka ticha mu přinesla úlevu. I štiplavý vítr z moře byl příjemnou změnou po přehřátém domě plném lidí. „Grace uklízí v kuchyni. Seth jí pomáhá. Myslím, že ji má docela rád.“
„Ona vypadá dobře.“ Cam se přinutil přemýšlet chvíli o někom jiném. O něčem jiném. „Těžko věřit, že už má taky dítě a je rozvedená, že?“
„Už asi dva roky. Odešel těsně předtím, než se malá Aubrey narodila.“ Phillip protáhl vzduch skrze zuby. „Musím si s tebou o něčem promluvit, Came.“
Tenhle tón Cam dobře znal. Znamenal, že přijde nějaké vážné jednání. Okamžitě pocítil nechuť. „Možná bych mohl vytáhnout loď. Dneska je dobrý vítr.“
„To můžeš udělat později.“
Cam se odměřeně zadíval na bratra. „Nebo to můžu udělat hned.“
„Začalo se šuškat, že prý táta spáchal sebevraždu.“
Cam nejdřív zbledl a vzápětí se začal rozpalovat vzteky. „Sakra, co to má bejt?!“ vyprskl a vyskočil na nohy.
No vidíš, pomyslel si Phillip cynicky, takhle aspoň budeš poslouchat.
„Ozývají se hlasy, že na ten sloup najel schválně.“
„To jsou nesmyslný žvásty. Kdo se to, k čertu, odvažuje říct?“
„Prostě se to povídá a pár lidí už tomu věří. Prý to má co dělat se Sethem.“
„Proč s ním?“ Cam začal po úzkém mole vztekle přecházet sem a tam. „Nebo si lidi myslej, že se zbáznil, když si ho vzal k sobě? Kruci, musel se zbláznit, že si nás všechny vzal k sobě, ale co to má společného s tou nehodou?“
„Říká se, že Seth je jeho syn. Biologický syn.“ To přimělo Cama zastavit se. „Mamka přeci děti mít nemohla.“ Já to vím.“
Cam pocítil zuřivost. „Chceš snad říct, že ji podváděl? Že tajně udělal dítě nějaké jiné ženské? Proboha, Phile.“
„To jsem neřekl.“
Cam přistoupil k bratrovi a zadíval se mu zblízka do tváře. „Tak co jsi tím myslel?“

„Říkám jen, co jsem slyšel," odpověděl Phillip klidně. „Abychom se s tím mohli vypořádat."
„Kdybys nebyl baba, rozbil bys tomu, kdo to tvrdí, tu jeho prolhanou držku."
Jako bys teď nejradši rozbil ty mně. Takhle se s tím tedy chceš vyrovnat? Praštit do toho, že to pak samo zmizí?" Phillip cítil, jak v něm samotném doutná vztek, a Cama při těch slovech mírně odstrčil.
„Byl to taky můj táta, zatraceně. Tys byl první, ale ne jediný."
„Tak proč ses ho nezastal, místo abys ty řeči jen poslouchal? Nechtěl sis umazat ručičky? Poničit si manikúru? Kdybys nebyl takovej pitoměj panák, dávno bys…"
Phillipova pěst vylétla první a zasáhla Cama přesně na čelist. Rána byla dost silná na to, aby Camovi zvrátila hlavu a přiměla ho pár kroků vrávorat. Rychle ale získal ztracenou rovnováhu. Se zuřivým výrazem přikývl. „No tak pojď."
Ve Phillipovi se už vařila krev a začal si svlékat sako. Útok přišel ale rychle, tiše a zezadu. Phillip stačil jenom zaklít a pak už letěl z mohla do vody.
Když se vynořil, prskal kolem sebe a shrnoval si mokré vlasy z tváře. „Ty parchantě. Ty parchantě mizernej."
Ethan s palci zaklesnutými za kapsy kalhot pozoroval Phillipa, jak se brodí vodou. ‚Aspoň vychladneš," řekl mírně.
„To sako je od Huga Bosse," vyštěkl Phillip a škrábal se na molo.
„Na to ti kašlu," Ethan se podíval na Cama. „Tobě to snad vadí?"
„Ne, jen bude muset zaplatit slušnou částku za čistírnu."
‚Ale ty taky," podotkl Ethan a shodil Cama z mola také. „Teď není vůbec doba na rvačky. Takže to probereme, až vylezete ven a osušíte se. Poslal jsem Setha s Grace na chvíli pryč."
Cam přimhouřil oči a projel si rukama mokré vlasy. „Tak ty tady teď jako velíš?!"
„Vypadá to, že jsem tady jedinej, kdo se nevymáchal." S tím se obrátil a šoural se zpět směrem k domu.
Cam s Philem se na sebe pomstychtivě podívali, ale pak si Cam povzdechl: „Hodíme ho tam později."
Phillip to přijal jako omluvu a přikývl. Posadil se na molo a začal si stahoval zmačkanou hedvábnou kravatu. „Taky jsem ho měl moc

rád. Stejně jako ty. Tak moc, jak to jen šlo.“
„No jo.“ Cam se vyzul z bot. Já to jen nějak nemůžu snést.“ To bylo velké přiznání od muže, který byl zvyklý žít na hraně. „Chtělo se mi utéct. Nemohl jsem to vydržet. Jen tam tak stát a dívat se, jak ho ukládají do země.“
‚Ale byl jsi tam, a to by pro něj bylo důležité.“
Cam si stáhl ponožky, pak kravatu a sako a pocítil, jak mu jarní vítr zalézá do kostí. „Kdo ti řekl… Kdo takové věci o tátovi vypráví?“
„Grace. Slyšela to od lidí a myslela, že bude lepší, když se dovíme, co se povídá. Řekla nám to dnes ráno. A plakala.“ Phillip povytáhl obočí. „Pořád si myslíš, že jsem ji měl praštit?“
Cam odhodil promočené boty na trávník. „Chtěl bych vědět, kdo s tím začal a proč.“
„Už sis Setha pořádně prohlédl, Came?“
Cam se začínal třást chladem. Jasně, že jsem se na něj díval.“ Obrátil se a vyrazil k domu.
„Tak se podívej líp,“ zašeptal Phillip.

Když se Cam o dvacet minut později objevil v kuchyni, v teplém svetru a džínech, Ethan už měl pro ně připravenou kávu a whisky. Byla to velká kuchyně s dlouhým dřevěným stolem uprostřed. Bílá deska na lince vykazovala známky stáří a častého používání. Už před lety se chystali vyměnit sporák, ale když pak Stella náhle onemocněla, přestali se o to starat.
Na stole stála mělká dřevěná mísa, kterou vyrobil Ethan při dílenských pracích na střední škole. Od chvíle, kdy ji přinesl domů, nezměnila místo, jen byla plněna spíš dopisy a vzkazy než ovocem. Ze tří velkých oken bez záclon měli výhled na dvorek a vodní plochu za ním.
Skříňky kuchyňské linky byly prosklené a Stella vždycky trvala na tom, aby v nich každá věc měla svoje místo. Když potřebovala lžíci, nehodlala ji někde dlouho hledat.
Zato lednice byla obsypána fotkami, pohlednicemi, výstřižky z novin a dětskými výkresy, které na ní držely za pomoci pestrobarevných

magnetů.
Camovi se sevřelo srdce, když znovu vešel do té místnosti a uvědomil si, že tam rodiče už nikdy neuvidí.
„Káva je silná," oznámil Ethan, „whisky taky. Vyberte si, na co máte chuť."
Já si dám oboje." Cam si nalil kávu, šplíchl do ní trochu alkoholu a posadil se. „Tak ty bys mi chtěl taky jednu vrazit?"
„Už jsem to udělal. A můžu znova." Ethan se rozhodl pro čistou whisky a nalil si dvojitou. ‚Ale už na to nemám moc chuť." Zastavil se u okna a se sklenkou v ruce vyhlížel ven. Jenom mám pořád pocit, že ses tady měl posledních pár let objevit častěji. Třeba jsi nemohl. Ale to už je stejně fuk."
Já nejsem rybář, Ethane. Dělám, co umím nejlíp. To od nás přece čekali."
Jo." Sám si neuměl představit, že by utekl z domova, který mu byl svatý. Ale nemělo smysl o tom mluvit nebo někoho obviňovat.
„Chtělo by to tady trochu zrenovovat."
„Všiml jsem si."
„Taky jsem se tady měl častěji zastavit a dohlédnout na opravy. Člověk si myslí, že nějaký čas najde, a pak je všechno jinak. Zadní schody už jsou prohnilé, potřebovaly by vyměnit. Pořád jsem se na to jen chystal." Otočil se k Phillipovi, který v tu chvíli vešel do kuchyně. „Grace musí dneska večer do práce a Setha si u sebe nechá jen pár hodin. Tak mu to radši vylož, Phile, mně by to trvalo moc dlouho."
„Dobře." Phillip si nalil kávu a whisky nechal být. Neposadil se, jen se opřel zády o kuchyňský pult. „Vypadá to, že před několika měsíci přišla za tátou na univerzitu nějaká žena. Způsobila tam menší rozruch, ale toho si tehdy nikdo moc nevšímal."
Jaký rozruch?"
„Udělala mu v kabinetu scénu. Prý křičela a plakala. Pak šla za děkanem a chtěla otce obvinit ze sexuálního zneužívání."
„Musela se zbláznit."
„Děkan si to nejspíš myslel taky." Phillip si nalil další šálek kávy a tentokrát s ním přešel ke stolu. „Tvrdila, že ji otec obtěžoval a zneužil, když na škole studovala.

Ale nenašel se žádný doklad o tom, že by na univerzitu skutečně někdy chodila. Na to řekla, že chodila jen na jeho přednášky, protože si celé studium nemohla dovolit. Ale ani to nemohl nikdo potvrdit. Tátova reputace to obvinění vyvážila a zdánlivě všechno utichlo.“
„Byl na tom ale dost špatně,“ ozval se Ethan. „Nechtěl o tom se mnou mluvit. Vlastně s nikým. Pak na týden někam odjel. Že prý na Floridu rybařit. A vrátil se se Sethem.“
„Vy chcete naznačit, že to dítě může být jeho? Že mohl mít něco s nánou, která si počkala deset, dvanáct let, než s tím nápadem přišla?“
„Tehdy v tom ještě nikdo nic nehledal,“ promluvil Phillip. „Vždyť už si opuštěné dítě přivedl domů několikrát. Ale pak došlo na ty peníze.“
Jaké peníze?“
„Za poslední tři měsíce nechal vypsat šeky na deset tisíc, pět tisíc a zase deset tisíc dolarů. Na jméno Gloria DeLauterová. Někdo v bance si toho všiml a předal to dál, protože Gloria DeLauterová byla právě ta žena, co mu chtěla přišít sexuální zneužití.“
„Sakra, proč mi nikdo neřekl, co se tady děje?“
„O těch penězích jsem se dověděl teprve před pár týdny.“ Ethan se zadíval do své whisky a pak si uvědomil, že mu udělá lépe vevnitř než venku. Najeden lok ji vypil a lehce sykl. „Když jsem se ho na to zeptal, řekl, že jde hlavně o to dítě. Ze si nemám dělat starosti. Prý potřebuje ještě trochu času, než všechno zařídí, a pak mi to vysvětlí. A vypadal přitom tak… bezbranně. Neumíš si představit, jaké to bylo, vidět ho tak vystrašeného, zestárlého a zlomeného. Nebyl jsi tady. No a já jsem teda čekal.“ Pocit viny a lítosti v něm whisky jenom umocnila. „Byla to chyba.“
Otřesený Cam vstal prudce od stolu. „Vy si myslíte, že se nechal vydírat? Že kdysi před lety ukecal a přeřízl nějakou studentku? A teď jí platil za to, že bude mlčet a že mu dá kluka na výchovu?“
„Řekl jsem jen, co se stalo a co se říká.“ Ethan se díval strnule před sebe. „Ne, co si myslím.“
Já nevím, co si myslet,“ promluvil Phillip tiše. „Vím jen, že Seth má jeho oči. Stačí se na něj pořádně podívat, Came.“
„Nevěřím, že by to dělal se studentkou. Nevěřím, že by mámu podváděl.“

„Taky tomu nechci věřit.“ Phillip odložil hrnek s kávou. ‚Ale byl to přece jen člověk. I on mohl udělat chybu.“ Někdo z nich musel být realista a Phil měl dojem, že los padl na něj. ‚**A** jestli ano, nehodlám ho za to odsuzovat. My musíme hlavně vymyslet, jak udělat to, co po nás žádal. Zajistit, aby tu Seth mohl zůstat. Jestli otec začal jednat o adopci, určitě to nestihl dotáhnout do konce. Asi budeme potřebovat právníka.“
„Musím zjistit víc o té Glorii DeLauterové.“ Cam záměrně rozevřel pěsti, než by ho přemohla chuť do něčeho nebo někoho udeřit. „Chci vědět, kdo to sakra je a kde je!“
„To je na tobě,“ pokrčil Phillip rameny. Já osobně ji radši nechci vidět.“ ‚**A** co ty řeči o sebevraždě?“
Phil s Ethanem si vyměnili pohled. Pak Ethan vstal a v jedné ze zásuvek našel velký sáček. Působilo mu bolest držet ho v ruce a z Camova zděšeného výrazu pochopil, že i on poznal otcův vykládaný kroužek na klíče.
„Tohle se našlo po nehodě v autě.“ Vytáhl ze sáčku obálku. Na bílém papíru byly stopy zaschlé krve. „Myslím, že někdo z policajtů – nebo saniťáků – si ten dopis přečetl a nenechal si to pro sebe. Je od ní.“ Ethan vyklepl list z obálky a podal ho Camovi. „DeLauterová. Poštovní razítko z Baltimoru.“
„On se přece vracel z Baltimoru.“ Cam se nejisté chopil dopisu. Velkým klikatým rukopisem tam stálo:
Quinne, už mám dost toho, jak se mě snažíš odbýt drobnými. Když to děcko tak strašně chceš, koukej pořádnezaplatit. Sejdeme se tam, kde sis ho vyzvedl. V pondělí dopoledne. To tam bývá klid. V jedenáct hodin. Přines sto padesát tisíc. V hotovosti, Quinne, žádné směnky. Jestli to nepřineseš do posledního centu, vezmu si kluka zpátky. Nezapomeň, že můžu adopci kdykoli stopnout. Sto padesát táců je dobrá cena za tak pěkného kluka, jako je Seth. Přines je a už mě neuvidíš. Dávám ti čestné slovo. Gloria.
„Ona ho prodávala,“ zamumlal Cam. Jako nějakého…“ Zarazil se a prudce se podíval na Ethana. I jeho matka kdysi prodávala mužům, kteří si potrpěli na mladé hochy. „Promiň, Ethane.“
„To přežiju,“ odpověděl klidně. „Máma s tátou mě z toho vytáhli. Ale tahle už Setha dostat nesmí. Ať to stojí, co to stojí, ta už se ho

nesmí ani dotknout.“
„My ale nevíme, jestli jí otec už zaplatil.“
„Účet v místní bance ale zrušil,“ řekl Phillip. Ještě jsem jeho papíry podrobně nezkoumal, ale vím, že přestal pravidelně spořit a prodal svou sbírku CD. Měl jenom jeden den, aby sehnal hotovost. To mohlo dát dohromady těch sto tisíc. Jestli měl i těch zbylých padesát, to nevím.“
„Vždyť přece věděl, že mu jinak nedá pokoj.“ Cam odložil dopis a otřel si dlaně o kalhoty. „Takže lidi říkaj, že se zabil ze zoufalství nebo proč? Ze strachu před ostudou? Přece by tady to děcko nikdy nenechal samotné.“
„Vždyť nenechal.“ Ethan přešel ke kávovaru. „Nechal ho s námi.“
‚**A** jak to máme zařídit, sakra?“ Cam se znova posadil. „Copak my si můžeme někoho adoptovat?“
„Nějaká cesta už se najde.“ Ethan si nalil kávu a osladil ji tolik, že sebou Philip až trhl. „Teď je prostě náš.“
‚**A** co s ním asi budeme dělat?“
„Pošleme ho do školy, dáme mu střechu nad hlavou, jídlo a snad i něco z toho, co jsme dostali my sami.“
Vzal konvici do ruky a šel Camovi dolít kávu. „Máš snad námitky?“
„Spoustu. Jenže žádná asi není důležitější než to, že jsme dali slovo.“
„Tak na tom se asi shodném.“ Phillip se zamračil a začal bubnovat prsty do stolu. ‚Ale na něco podstatného jsme přece jen zapomněli. Nikdo z nás zatím neví, co na to řekne Seth. Třeba tu nebude chtít zůstat. Třeba nebude chtít bydlet s námi.“
„Zase hledáš problémy jako obvykle,“ postěžoval si Cam. „Proč by nechtěl?“
„Protože třeba tebe vůbec nezná a mě jen velmi málo.“ Phillip mávl šálkem s kávou. Jedině s Ethanem strávil trochu času.“
„Zas tak moc ale ne,“ připustil Ethan. Jen párkrát jsem ho vzal na loď. Je šikovný. Moc toho sice nenamluvil, ale chvílemi z něj něco vypadlo. Nějakou dobu byl taky s Grace. Vypadá to, že ho má docela ráda.“
„Táta chtěl, aby tu zůstal,“ prohlásil Cam a pokrčil rameny, „tak zůstane.“ Vtom se třikrát ozvalo krátké zatroubení. Ohlédl se za zvukem klaxonu.

„To bude Grace. Měla ho sem hodit cestou k Shineymu.“
„Hospoda U Shineyho?“ Cam povytáhl obočí. „Co tam bude dělat?“
„Vydělávat si na živobytí, počítám,“ odpověděl Ethan.
‚Ach tak.“ Cam se usmál. „Pořád své servírky obléká do kratičkých sukní a síťovaných punčoch?“
„Pořád,“ povzdechl si Phillip.
„Grace by ten obleček myslím pěkně vyplnila.“
„To máš pravdu,“ usmál se Phillip.
„Tak to se tam musím brzo podívat.“
„Grace není jako ty tvoje francouzské modelky.“ Ethan strčil do stolu a odnesl svůj šálek do dřezu. „Tak vycouvej.“
„Páni.“ Cam za Ethanovými zády zamrkal na Phillipa. „Už couvám, brácho. Netušil jsem, že pošilháváš tímhle směrem.“
„Nikam nepošilhávám. Vždyť je to máma od děcka, proboha.“
„S jednou takovou mamkou od dvou děcek jsem si loni v zimě v Cancunu slušně užíval,“ zavzpomínal Cam. Její bejvalej se topil v prašulích a jí zůstala po rozvodu vila v Mexiku, několik bouráků, pár uměleckých kousků a dva milióny k tomu. Strávil jsem nezapomenutelnej tejden jako utěšitel. A dětičky byly taky fajn – pěkně zdálky, v náruči vychovatelky.“
Jaký ty jsi ale dobrodinec,“ poznamenal Phillip.
„Copak to pořád neříkám?“
Zaslechli bouchnutí dveří a rychle se na sebe podívali.
„No, tak kdo si s ním promluví?“ chtěl vědět Phillip.
„Na to já moc nejsem,“ oznámil Ethan a už se vytrácel k zadnímu vchodu. ‚**A** taky musím dát nažrat svýmu psovi.“
„Zbabělec,“ zašeptal Cam, když se za ním dveře zavřely.
Jo a já ti dám přednost,“ zvedal se i Phillip. „Stejně si musím ještě pročíst ty papíry.“
„Tak sakra počkej…“
Ale Phillip už vesele sděloval Sethovi, že si s ním Cam chce promluvit. Když se pak Seth objevil ve dveřích do kuchyně se štěnětem u nohou, spatřil Cama, jak koulí očima a přilévá si do kafe whisky.
Seth si nacpal ruce do kapes a vystrčil bradu. Nechtěl tam být a nechtěl s nikým mluvit. U Grace mohl jen tak sedět na schodech a

obírat se svými myšlenkami. I když se třeba posadila vedle něj s malou Aubrey na kolenou, nechala ho na pokoji.
Protože chápala, že mu není do řeči.
A teď se má vybavovat s tím chlapem. Nebál se jeho velkých rukou ani tvrdých očí. Zakázal si to. Bylo mu jedno, jestli ho zase hoděj do vody a nechaj plavat, jako to Ethan dělal s nepodařeným úlovkem. Dokáže se o sebe postarat sám. Z toho strach neměl.
Srdce ho zaškrábalo v hrudi jak myška v pasti.
„Tak co?“ vypravil ze sebe provokativně. Stál nehnuté na prahu a čekal na reakci.
Cam se nepřestával mračit a usrkávat svoji kávu. Jednou rukou bezmyšlenkovitě pohladil štěně, které se mu marně dralo do klína. Díval se na hubeného kluka v tuhých, očividně nových džínech, s drzým úšklebkem na tváři a s očima Raye Quinna. „Sedni si.“
„Můžu i stát.“
„Neptal jsem se, co můžeš. Řekl jsem, že si máš sednout.“
Blázen si jako na povel kecnul na baculatý psí zadek a zašklebil se. Chlapec a muž se ale dívali jeden na druhého. Chlapec povolil první. To prudké trhnutí ramenem ale Cama donutilo odložit hrnek na stůl. Bylo to Quinnovic gesto, skrz naskrz. Cam se snažil získat ztracenou rovnováhu a srovnat si v hlavě myšlenky. Ale ty mu nepřestávaly unikat. Co měl tomu klukovi vlastně říkat?
„Dostals něco k jídlu?“
Seth se na něj zpod hustých, téměř dívčích řas unaveně díval. Jo, něco tam bylo…“
„No, Ray… mluvil s tebou o věcech? O plánech do budoucna?“
Je mrtvej.“
„To je.“ Cam se znova chopil kávy a už se bolesti ani nebránil. Je mrtvej.“
„Pojedu na Floridu,“ vyhrkl Seth to, co ho právě napadlo.
Cam jen naklonil hlavu ke straně, jako by ho ten nápad mírně zaujal.
„Vážně?“
„Mám trochu peněz. Ráno chytnu autobus na jih. Nemůžete mě tady držet.“
‚Ale můžu.“ Cam se už cítil klidnější a zaklonil se v židli. Jsem přece jen větší než ty. A co budeš na Floridě dělat?“

„Třeba seženu práci. Můžu dělat spoustu věcí.“
„Vykrádat lidem kapsy, spát na pláži…“
„Třeba.“
Cam pokýval hlavou. Přesně to měl v plánu on, když tehdy mířil do Mexika. Teď měl poprvé dojem, že by ho s tím klukem mohlo něco spojovat. „Řídit stejně ještě nemůžeš.“
„Můžu, když se mi zachce.“
„Ukrást auto už je dneska těžší, pokud člověk nemá zkušenosti. A bez auta bys měl policajty pořád v patách. Florida není dobrý nápad.“
„Prostě tam pojedu.“
„To asi těžko.“
„Zpátky mě teda nepošlete.“ Seth vyskočil ze židle a jeho křehké tělo se třáslo strachem a zuřivostí. Ten prudký pohyb a výkřik přiměly štěně k útěku z místnosti. „Nemáte na to právo, nemůžete mi nic nařizovat.“
„Kam zpátky?“
„K ní. Pojedu hned. Vezmu si svý věci a jdu. A jestli si myslíte, že mě zastavíte, tak jste na omylu.“
Cam poznal ten výraz – čeká ránu, ale je připraven ji vrátit. „Špatně s tebou zacházela?“
„To není vaše starost.“
„Ray chtěl, aby byla. A jestli se hneš ke dveřím,“ varoval Cam, když Seth přenesl váhu na špičky nohou, „prostě tě přitáhnu zpátky.“
Když to hoch skutečně udělal, Cam jenom vzdychl.
Třebaže ho chytil tři kroky přede dveřmi, musel uznat, že je rychlý až až. A když ho držel kolem pasu a dostal přitom pěstí do už beztak citlivé čelisti, uznal i jeho sílu.
„Dej ze mě ty pracky pryč, ty parchantě. Zabiju tě, jestli na mě sáhneš.“
Cam ho zachmuřeně dovlekl do obýváku a shodil do křesla. Chvíli ho tam přidržoval a díval se mu zblízka do očí. Kdyby v nich viděl jenom vztek nebo opovržení, nevšímal by si toho, ale v těchhle očích byla čirá hrůza.
„Vidím, že máš odvahy dost, kluku. Tak k ní přidej taky trochu rozumu. Kdybych měl chuť na sex, chtěl bych ženskou. Rozumíme si?“

Seth nebyl schopen promluvit. Vždycky, když ho takhle držela nějaká svalnatá ruka, věděl, že už není úniku. Ze nemá cenu se bránit a zdrhat.
„Tady není nikdo, kdo by na tebe někdy takhle sáhnul. Nikdy.“ Aniž si to uvědomil, jeho hlas ztratil tvrdost. ‚**A** když se tě dotknu, bude to přinejhorším proto, abych do tebe vtloukl trochu rozumu. Pochopil sto?“
„Nechci, aby ses mě dotýkal,“ vypravil ze sebe Seth. Nemohl dýchat a kůži měl potaženou olejnatým potem. „Nemám to rád.“
„Dobře, dobře. Tak hezky seď.“ Cam se uvolnil a sedl si naproti němu. Protože i Blázen se teď třásl strachy, Cam ho zvedl a vložil Sethovi do klína. „Máme tu problém,“ začal Cam a v duchu se modlil, aby věděl, co říct dál. Já tě nemůžu hlídat čtyřiadvacet hodin denně. A i kdybych mohl, dělat to nehodlám. Jestli zmizíš na Floridu, budu tě tam muset najít a dovézt zpátky. A to by mě pěkně rozčílilo.“
Seth začal psa hladit, když už ho měl na klíně, a to mu přineslo trochu úlevy. ‚**A** proč se vůbec staráte, kam pojedu?“
„Nemůžu říct, že se starám. Ale Ray se staral. Takže tu budeš muset zůstat.“
„Zůstat?“ Na tuhle možnost Seth nepomyslel. Nebo se neodvážil doufat. „Tady? Když prodáváte dům?“
„Kdo tady něco prodává?“
Já…“ Seth zmlkl. Uvědomil si, že řekl víc, než měl. „Lidi to povídali.“
„Tak to se spletli. Tenhle dům nikdo prodávat nebude.“ Sám sobě se podivil, že si v tomhle bodě tak stojí na svém. Ještě nevím, jak to zařídíme, ale pracuju na tom. Zatím si zapiš za uši, že zůstáváš tady.“
Což znamenalo, uvědomil si Cam s úlekem, že on sám taky.
Jeho štěstí ho nejpíš docela opustilo.
„Takže na nějakou chvíli jsme tady zazděný oba dva, hošánku.“

3

Cam pochopil, že tohle bude nejpodivnější týden jeho života. Už měl být dávno v Itálii a připravovat se na závody v motokrosu. Většinu šatstva i loď nechal v Monte Carlu, auto v Nice a motocykl v Pumě. On zatím trčel v St. Chrisu a hlídal desetiletého sígra. Pevně doufal, že to ráno skutečně odešel do školy, kam ho poslal. Právě spolu o to svedli úpornou bitvu. Ale tak to vlastně bylo skoro se vším.
Kvůli mytí nádobí, špinavému prádlu, televizním pořadům. Cam vyhlédl zadními dveřmi ven a zavrtěl hlavou. Ten kluk byl schopný dostat záchvat vzteku, už když mu člověk popřál ‚dobré ráno'.
A třeba Cam nebyl zrovna ideální vychovatel… Ale dělal, kruci, co mohl. Neustálý hlavobol mu to jen potvrzoval. Vždyť je s ním taky pořád sám. Phillip sice slíbil, že se postará o víkendy, a to už něco znamenalo. Ale pořád zbývalo ještě pět dlouhých všedních dnů. Ethan se také každý večer po práci na pár hodin zastavil.
Ale pořád tu ještě byly ty dny předtím.
Cameron by upsal duši ďáblu zajeden týden na Martiniku. Žhavý písek a žhavější ženy. Vychlazené pivo a žádný stres. Místo toho pral, učil se vařit v mikrovlnce a dohlížel na kluka, který se mu snažil dělat ze života peklo.
„Vždyť jsi byl sám zrovna takový."
„To sotva. Nedožil bych se ani dvanácti, kdybych se choval jako takový idiot."

„Celý ten první rok jsme se Stellou uléhali a uvažovali, jestli tady ráno ještě budeš.“
‚Aspoň jste na to byli dva. Ale…“
Camova ruka, v níž držel kladivo, zvláčněla. Prsty jednoduše povolily a kladivo dopadlo na zem vedle něho. Ve starém, rozvrzaném křesle na zadní verandě seděl Ray Quinn. Jeho široká tvář se usmívala, husté vlasy mu přerůstaly jako bílá hříva. Na sobě měl své oblíbené šedé kalhoty a seprané tričko s obrázkem kraba na prsou. Byl bos.
„Tati?“ Camovi se zatočila hlava a srdce mu radostně poskočilo. Rychle se postavil.
„Snad sis nemyslel, že tě v tom nechám samotného?“
‚**Ale…**“ Cam zavřel oči. Má halucinace, uvědomil si. Je přetažený a vystresovaný.
„Vždycky jsem tě učil, že život je plný zázraků a překvapení. Chtěl jsem, abys byl vstřícný ke všem možným i nemožným věcem, Came.“
„Duchové? Můj bože!“
‚**A** proč ne?“ Zdálo se, že ta myšlenka Raye tak pobavila, že vybuchl ve svůj typický záchvat smíchu. „Musíš víc číst, synku. Literatura je plná duchů.“
„To není pravda,“ mumlal si Cam pro sebe.
„Když tu sedím, tak asi je. Nechal jsem tady moc věcí nedodělaných. Všechno je to teď na tobě a na bratrech, ale kdo říká, že bych čas od času nemohl s něčím poradit?“
„Poradit. Já asi vážně budu potřebovat odbornou radu. Od psychiatra.“ Než by mu nohy vypověděly službu, Cam přešel po rozbitých schodech a posadil se na kraj verandy.
„Nejsi blázen, Came, jsi jenom trochu zmatený.“
Cam se zhluboka nadechl a pomalu se obrátil k muži, který se líně pohupoval v tom starém křesle. Mocný Quinn, pomyslel si, a vyfoukl vzduch z plic. Vypadal jako živý. Jako by tam skutečně byl.
Jestli jsi to vážně ty, řekni mi o tom chlapci víc. Je tvůj?“
„Teď je váš. Tvůj, Ethanův a Phillipův.“
„To mi nestačí.“
„Proč ne? Počítám s vámi. Ethan bere věci tak, jak přicházejí, Phillip

promýšlí detaily a řeší problémy. A ty se vždycky snažíš, aby fungovaly podle tvého. Chlapec vás potřebuje všechny. Na Sethovi teď záleží. Na vás všech teď záleží nejvíc.“
„Nevím, co si s ním počít,“ řekl Cam netrpělivě. ‚Ani co si počít se sebou.“
„Když pochopíš jedno, pochopíš i druhé.“
„Sakra, tak řekni, co se stalo. Co se to tady děje?“
„Proto jsem nepřišel. Ani ti nemůžu říct, jestli jsem potkal Elvise.“
Ray se zazubil, když se Cam krátce, úlevně zasmál. „Důvěřuju ti, Came. Nevzdávej to. Kvůli Sethovi i kvůli sobě.“
„Vůbec nevím, jak na to.“
„Sprav ty schody,“ mrkl na něho Ray. „To je dobrý začátek.“
„Schody ať vezme čert,“ promluvil Cam, ale to už byl zase sám a slyšel jen zpěv ptáků a jemné šplouchání vln. „Už z toho magořím,“ zašeptal a promnul si dlaní obličej. „Dokonale magořím.“
Pak vstal a vrátil se ke své práci.

Anna Spinelliová si pustila rádio na plné pecky. Právě z něj kvílela Aretha Franklinová svým hlasem za milióny dolarů a dožadovala se pozornosti. Anna kvílela s ní a prožívala extatickou radost ze svého nového auta.
Pracovala do úmoru a střádala pilně každý cent, aby si mohla dovolit složit zálohu a platit měsíční splátky. A byla kvůli němu dokonce ochotná pořádat bedny levných jogurtů namísto poctivého jídla.
I navzdory studenému větru by si nejraději cestou po venkově stáhla střechu. Ale nebylo by asi profesionální přijet někam rozcuchaná. Ze stejného důvodu si oblékla jednoduchý modrý kostým s bílou blůzou. A co měla pod ním, nemuselo nikoho zajímat. Věděla ale dobře, že ji záliba v hedvábném prádle brzy finančně zruinuje.
Temnou hřívu dlouhých vlnitých vlasů nakonec přece jen dokázala svázat do úhledného drdůlku na šíji. Alespoň vypadala trochu důstojněji a zkušeněji. Když nechávala vlasy rozpuštěné, často si ji pletli s holkou na rande, místo aby ji považovali za seriózní sociální pracovnici.
Pleť měla po italských předcích medově nazlátlou. Oči ve tvaru

velkých mandlí. Ústa plná s výrazným dolním rtem. Z tváře jí vystupovaly lícní kosti a dlouhý rovný nos. V práci se líčila jen velmi jemně, aby zbytečně nepřitahovala jinou, než tu žádoucí pozornost. Bylo jí osmadvacet a milovala svou práci i život svobodné ženy. Nedávno se přestěhovala do hezkého městečka Princess Anne, protože velkoměst už měla plné zuby.
Když se teď projížděla podél širokých polí a cítila vůni moře, uvědomila si, že i tady by se krásně žilo. Blíž přírodě a výhledu na záliv.
Bude muset znovu šetřit a plánovat, ale třeba se jednoho dne zmůže na malý domek za městem. Dojíždění by jí tolik nevadilo, zvlášť když jízda autem patřila k jejím malým radostem.
Přehrávač vyměnil královnu soulu za Beethovena a Anna si začala pobroukávat „Ódu na radost“.
Byla ráda, že případ Quinnových přidělili právě jí. Zajímal ji. Litovala jen, že se nemohla osobně setkat se Stellou a Rayem Quinnovými. Jen výjimeční lidé by přece dokázali adoptovat a dobře vychovat tři problémové kluky v pubertě.
Ale když zemřeli, musela se o Setha DeLautera postarat ona. Adopce se zřejmě bude muset zastavit. Tři svobodní muži – jeden usazený v Baltimoru, druhý v St. Chrisu a třetí, kde ho právě napadlo –, Anna se musela usmát, to pro chlapce opravdu nebylo to nejvhodnější prostředí. A pochybovala, že by stáli o pěstounství.
Takže o Setha se musí postarat stát a Anna byla rozhodnutá provést to co nejlépe.
Když zahlédla dům skrze větve stromů, zastavila. Ztlumila rádio na důstojnou míru a prohlédla se ve zpětném zrcátku. Pak zařadila jedničku a posledních pár metrů k domu jela krokem.
Její první myšlenka byla, že je to hezký dům v krásném prostředí. Tak tichý a mírumilovný. Musela se usmát. Potřeboval by sice nový nátěr, ale ta mírná sešlost mu jen dodávala zdání domova.
Chlapec by tu byl šťastný, uvažovala. Každý by asi byl. Škoda, že tu Seth nebude smět zůstat. Povzdechla si, protože už dobře věděla, jak dokáže být osud někdy krutý. Vzala si kufřík a vystoupila z vozu. Přejela si rukou po saku, které nechávala rozepnuté, aby jí příliš těsně nepadlo. Cestou k domu si všimla, že na záhonech už vystrkují

hlavy jakási poutata, a umanula si, že v knihovně určitě nastuduje něco o květinách.
Když zaslechla rány kladivem, zaváhala a pak se vydala k zadní části domu.
Zahlédla muže v černém tričku a džínech, který klečel na zemi. Z čistě ženského hlediska bylo nemožné ten pohled neocenit. Dlouhé svaly napjaté, jak bušil silně a zlostně do hřebíku. Anna se v duchu usmála.
Phillip Quinn? hádala. Řeklamní manažer? Rozhodně ne.
Cameron, zcestovalý hazardér? Těžko.
Tohle musel být Ethan Quinn, rybář. Nasadila zdvořilý úsměv a přistoupila k němu blíž. „Pan Quinn?“
Zvedl hlavu. Obrátil se k ní s kladivem v ruce, dokud nezahlédl její tvář. Opravdu se zlobil, všimla si hned, ale na to, že bude tak přitažlivý a zároveň drsný, nebyla připravena.
Ty ostré rysy a bronzovou pleť má nejspíš na svědomí trocha indiánské krve, napadlo ji. Vlasy měl černé jako uhel, rozvířené a dlouhé skoro k ramenům. Oči barvy bouřkových mraků se nedívaly vůbec přátelsky.
Osobně jí to všechno dohromady připadalo nebezpečně sexy. Ale z profesionálního hlediska ihned poznala ten výraz kluka z ulice a věděla dobře, že před takovým, ať už je to kterýkoli z Quinnů, se musí mít na pozoru.
Cameron si ji dlouho mlčky prohlížel. Nejdřív ho napadlo, že by si takové nohy zasloužily lepší oblečení, než modrou sukni a ošklivé černé botky. Pak si uvědomil, že ženská s tak krásnýma velkýma očima nejspíš z každého vytáhne, co chce, a bez řečí.
Položil kladivo na zem a vstal. ‚Ano, jsem Quinn.“
Já jsem Anna Spinelliová.“ Stále se usmívala a přistoupila blíž s napřaženou rukou. ‚**A** který z Quinnů jste?“
„Cameron.“ Čekal jemnou ruku, co by se hodila k těm očím a kočičímu hlasu, ale stiskla ho pevně. „Co si přejete?“
„Dostala jsem na starost případ Setha DeLautera.“
Jeho zájem okamžitě ochladí a podle postoje i trochu ztuhl. „Seth je ve škole.“
„To doufám. Chtěla bych s vámi probrat situaci, která nastala, pane

Quinne.“
„O úřední věci se stará Phillip.“ Povytáhla obočí, ale rozhodla se usmívat dál. ‚**A** je tady?“
„Ne.“
„Pak byste mi možná mohl pár minut věnovat. Předpokádám, že tu teď bydlíte, aspoň dočasně.“
„A co?“
Raději si ani nepovzdechla. Většina lidí viděla v sociálních pracovnicích nepřátele. A ona dřív vlastně taky. Jsem tu kvůli Sethovi, pane Quinne. Buď si o něm promluvíme, nebo ho odsud jednoduše nechám odvézt a přidělit do nějaké vhodné náhradní péče.“
„To radši nezkoušejte, slečno Spinelliová, protože Seth nikam nepůjde.“
Napřímila se v zádech, když slyšela, jakým tónem pronesl její jméno. „Seth DeLauter je nezletilý. Adopce, o kterou váš otec zažádal, ještě nebyla podepsána, takže se její platnost dá zpochybnit. V této chvíli na něj nemáte, pane Quinne, žádné zákonné právo.“
„Nechcete snad slyšet, slečno, kam si můžete to svoje zákonné právo strčit, že ne?“ S jistým uspokojením sledoval, jak se jí v těch velkých temných očích zablýsklo. ‚A pak nemáte tak docela pravdu. Můžu se bránit, protože Seth je můj bratr.“ Silně ho zaskočilo, že to vůbec vypustil z úst. S trhnutím ramene se od ní odvrátil. „Potřebuju pivo.“
Když se za ním zabouchly dveře, chvíli nehnuté stála. V práci se vždycky ze všech sil snažila ovládat. Proto se nejdřív třikrát nadechla a vydechla a teprv pak se po napůl opravených schodech vydala do domu.
„Pane Quinne…“
„Vy jste ještě tady?“ Právě si otvíral plechovku piva. „Nechcete taky?“
„Ne. Pane Quinne…“
„Nemám rád sociální pracovnice.“
„Vy si děláte legraci,“ dovolila si na něho zamrkat dlouhými řasami. „To by mě ani ve snu nenapadlo.“
Zkřivil rty a pak se znovu napil. „Neberte to osobně.“
Jistě. Já zas nemám ráda hrubé a arogantní muže, ale taky to neberte

osobně. A teď už si promluvíme o Sethově budoucnosti, anebo se mám vrátit s příslušnými papíry a v doprovodu policajtů?“
Tahle by to udělala, uvědomil si Cam, když si ji znovu prohlédl. Možná má tvářičku jako obrázek, ale zametat se sebou nenechá.
„Zkuste to a kluk vezme roha. Dřív nebo pozdějc ho chytíte, ale skončí v polepšovně – a pak ve vězení. Ten váš systém mu nepomůže, slečno Spinelliová.“
‚Ale vy ano?“
„Snad.“ Zamračil se na plechovku s pivem. „Můj otec by pomohl.“
Když znova zvedl hlavu, v očích měl pohnutí, které zasáhlo i ji.
„Věříte v posvátnost slibu u smrtelné postele?“
„Ano,“ odpověděla, dřív než si to mohla rozmyslet.
„Před smrtí jsem slíbil svému otci – všichni jsme to slíbili – že si tu Setha necháme. A nikdo mě nedonutí ten slib porušit, ani vy, ani ten váš systém, ani smečka policajtů.“
Takovou reakci Anna nečekala. Bude o tom muset ještě přemýšlet.
„Ráda bych si sedla,“ řekla po chvíli. Jak chcete.“
Odsunula židli od stolu. Ve dřezu zahlédla špinavé nádobí a ucítila pach jakéhosi spáleného jídla z předešlého dne. Ale to pro ni znamenalo především to, že se tu někdo pokouší nakrmit dospívajícího chlapce. „Chcete snad zažádat o opatrovnictví?“
„My…“
„Vy, pane Quinne,“ přerušila ho. „Ptám se na vaše záměry.“ Čekala na odpověď a pozorovala, jak mu přes tvář přelétl náznak pochybností.
„Tak asi jo. Jo.“ Bůh nám všem pomáhej, pomyslel si. „Když to musí být.“
„Hodláte žít tady, v tomhle domě se Sethem natrvalo?“
„Natrvalo?“ To bylo nejspíš jedno z nejhrozivějších slov, které znal.
„Teď si musím sednout já.“ Když to udělal, zmáčkl si palcem a ukazovákem nosní přepážku. „Prokrista, nemohli bychom místo ‚natrvalo‘ říkat radši ‚v dohledné budoucnosti‘?“
Složila ruce na hraně stolu. Nepochybovala o jeho upřímnosti a jeho odhodlání by mohla jen zatleskat, ale… „Vy nemáte vůbec tušení, co na sebe berete.“
„To se pletete. Vím moc dobře, co říkám, a mám z toho pěkně

nahnáno.“
Přikývla a považovala tu odpověď za bod pro něho. ‚A proč si myslíte, že můžete být lepší pro desetiletého kluka, kterého znáte asi tak dva týdny, než vybraná a prověřená pěstounská rodina?“
„Protože mu rozumím. Byl jsem jako on – aspoň částečně. A protože sem patří.“
„Do cesty vašim plánům se ale budou stavět některé překážky. Tak třeba – jste svobodný muž bez stálé adresy a pravidelného příjmu.“
„Mám kde bydlet a peníze mám taky.“
„Na čí jméno je tenhle dům vlastně přepsán, pane Quinne?“ Když svraštil obočí, jenom přikývla. „Zdá se, že nemáte tušení.“
„Phillip to ví.“
‚Aspoň někdo. A věřím, že peníze máte, pane Quinne, ale já mluvím o stálém zaměstnání. Závodění všeho druhu na různých místech světa se za stálé zaměstnání pokládat nedá.“
„Ale dobře se za to platí.“
„Napadlo vás někdy, jak riskantní je takový životní styl, když na sebe chcete vzít takovou odpovědnost? Soud se na to určitě zeptá. Co když se vám něco stane, když se zas budete někde pokoušet o rychlostní rekord?“
„Vím, co dělám. A taky jsme tady tři.“ ‚Ale jen jeden z vás žije se Sethem v jedné domácnosti.“
„A co?“
‚**A** ten jeden není právě úctyhodný univerzitní profesor, který má zkušenosti s výchovou tří synů.“
„A to znamená, že to nezvládnu?“
„Ne, pane Quinne,“ řekla trpělivě, „ale bude to největší překážka na cestě k trvalému opatrovnictví.“
‚**A** co když v tom budeme všichni?“
„Prosím?“
„Co kdybychom tady žili všichni? Kdyby se sem bratři přistěhovali?“ To by byl blázinec, pomyslel si Cam, ale pokračoval. „Co kdybych si…“ Rychle se zhluboka napil piva, protože věděl, že by mu ta věta uvízla v krku. „… našel práci?“ vypravil ze sebe.
Zírala na něho. „Vy byste byl ochotný změnit tak radikálně svůj život?“

„Ray a Stella změnili ten můj.“
Její výraz zjihl a Cam překvapeně zamrkal, když se ty její plné rty usmály a oči dojetím potemněly. Pak vztáhla ruku a jemně stikla jeho. Užasle se na ni podíval a musel bojovat s návalem čisté žádostivosti.
„Cestou sem jsem si moc přála, abych se s nimi mohla setkat. Tušila jsem, že to museli být výjimeční lidé. Teď jsem si tím jistá.“ Pak se odtáhla. „Budu si muset promluvit se Sethem a taky s vašimi bratry. V kolik se Seth vrací ze školy?“
„V kolik?“ Cam se bezradně zadíval na hodiny. „To je různé…“
„Budete se muset polepšit, jestli dojde až na formální prověřování vhodného domova. Stavím se za ním ve škole. A co váš bratr Ethan?“ Vstala. „Zastihnu ho doma?“
„Teď určitě ne. Vrací se z moře až kolem páté.“
Podívala se na hodinky a chvíli uvažovala. „Dobře, tak zavolám bratrovi do Baltimoru.“ Z aktovky vytáhla úhledný notes v kožených deskách. ‚**A** teď mi dejte adresy několika sousedů, kteří vás i Setha znají a mohli by mi o vás říct něco pozitivního.“
„Snad mě někdo napadne…“
„To by bylo dobré. Musím se tady trochu porozhlédnout, pane Quinne. A pokud bude v Sethově zájmu, aby zůstal ve vaší péči, udělám pro to všechno.“ Při řeči naklonila hlavu na stranu. „Když ale dojdu k závěru, že je lepší ho odsud odvést, budu se prát zuby nehty.“
Cam také vstal. „Pak si snad budeme rozumět.“
„Možná ne na dlouho. Ale někde se začít musí.“

V MOMENTĚ, KDY SE ZA Ní ZAVŘELY DVEŘE,
se Cam vrhl k telefonu. Než se mu podařilo dostat se přes sekretářku a nějakého asistenta k Phillipovi, jeho trpělivost byla u konce.
„Přišla sem ňáká zatracená sociální pracovnice!“
„Říkal jsem ti, aby ses na to připravil.“
„Tos teda neříkal.“
‚**Ale** říkal, jenže ty neposloucháš. Jeden můj kamarád – právník – mi pomáhá prosadit opatrovnictví. Sethova matka se totiž někam

vypařila. Pokud vím, tak v Baltimoru už nebydlí.“
„Mně je šumafuk, kde jeho matka je. Ta ženská vyhrožovala, že si Setha odvede.“
„Ten právník to hraje na dočasné opatrovnictví. Ale chce to trpělivost, Came.“
„Takže to třeba už nestihneme.“ Zavřel oči a snažil se rozumně uvažovat. „Nebo jsem možná trochu času dostal… Komu vlastně teď patří dům?“
„Nám. Táta ho odkázal – jako všechno – nám třem.“
„Fajn, protože se asi budeš stěhovat. Sbalíš si pěkně ty svoje fajnové modely, kámo, a nakvartýruješ se k nám na jih. Budeme zase bydlet pohromadě.“
„To zrovna.“
‚**A** já si budu muset najít nějakou zatracenou práci. Čekám tě dnes večer v sedm. Přines něco k večeři. Už mám vaření po krk.“
S jistým uspokojením zavěsil a Phillipovy nadávky už neposlouchal.

Seth na Annu působil dojmem drzého uličníka s dobrou vyřídilkou. Ale ihned se jí zalíbil. Ředitel dovolil, aby si ho vyvolala z hodiny a v rohu prázdné jídelny si na chvíli zřídila improvizovanou kancelář.
„Bude nejlepší, když mi řekneš, co si opravdu myslíš a co cítíš, a hlavně co chceš.“ ‚**A** proč se vo to staráte?“ Jsem za to placená.“
Seth trhl rameny a dál si kreslil prstem na stole jakési obrazce.
„Myslím si, že byste se měla starat vo svý věci. Nudí mě to a chci jít pryč.“
„O mně jsi mluvit neměl,“ řekla na to a měla radost, že Seth potlačuje úsměv. „Co ty? Jsi rád, že žiješ u pana Quinna?“
Je to bezva barák.“
„Hm, mně se taky líbí. Ale co pan Quinn?“
„Myslí si, že všemu rozumí nejlíp, jen proto, že viděl půlku světa. Ale vařit vůbec neumí, na to vemte jed.“
Odložila pero na stůl a ruce si propletla na notesu. Zdál se jí nějaký hubený. „A nemíváš hlad?“
„Nakonec vždycky zajde pro pizzu nebo hamburgery. Chytrák. Co je na tom těžkýho zapnout mikrovlnku?“

„Třeba bys měl vařit ty?“
„Copak by mě k tomu pustil? Včera nechal vybouchnout brambory. Zapomněl, že se nejdřív musej propíchat vidličkou, a bum!“ Seth se místo obvyklého úšklebku hlasitě rozesmál. „To byl ale binec! Nadával jak čert, ha, ha, ha.“
„Takže kuchyni zrovna moc nerozumí.“ Ale aspoň se snaží, dodala už pro sebe.
„To mi povídejte. Spíš umí něco spravovat nebo túrovat ten fajnovej bourák. Viděla jste tu korvetu? Cam říkal, že patřila jeho mámě a že ji měla odjakživa. Jezdí jak raketa. Ray ji ale nechával v garáži. Vůbec s ní jezdit nechtěl.“
„Chybí ti moc? Myslím Ray?“
Zase trhl ramenem, ale sklopil oči. „Byl dobrej. Ale moc starej a starý lidi umíraj, tak to prostě chodí.“
‚**A** co Ethan s Phillipem?“
„Ujdou. Moc rád jezdím na lodi. Kdybych nemusel do školy, mohl bych pracovat u Ethana. Říká, že bych měl brzo svaly.“
‚**A** chceš s nimi zůstat, Sethe?“
„Stejně nemám kam jít, nebo jo?“
„Vždycky je ještě jiná možnost a já jsem tu od toho, abych ti pomohla vybrat, co bude nejlepší. Jestli víš, kde je tvoje matka…?“
„Nic nevím,“ vyjekl a prudce zvedl hlavu. ‚**A** ani to vědět nechci. Jestli mě tam budete chtít poslat zpátky, nikdy mě nenajdete.“
„Ona ti ubližovala?“ Když Anna viděla, jak na ni jen oněměle zírá, přikývla. „Dobře, necháme to tedy být. Ale existuje spousta párů i rodin, které by se tě rády ujaly a poskytly ti hezký domov.“
„Oni mě nechtějí, že ne?“ Slzy měl na krajíčku, a třebaže ho oči začínaly pálit, nedovolil si plakat. „Ray říkal, že budu moct zůstat. Ale byla to zase lež, že jo? Další zasraná lež!“
„Ne.“ Chytla Setha za ruku, dřív než stačil vyskočit. „Ne, oni tě chtějí. Pan Quinn – Cameron – se vlastně dost rozčílil, když jsem nadhodila, že bys mohl jít jinam. Já se jen snažím zjistit, co bys chtěl ty sám a co pro tebe bude nejlepší. Pak ti v tom třeba pomůžu.“
„Ray tvrdil, že můžu zůstat, že už se tam nikdy vrátit nemusím. Slíbil mi to.“
„Pokud to půjde, pokusím se ten slib dodržet.“

4

Protože se zdálo, že V domě není k pití nic lepšího než limonády a podezřelé mléko, Ethan postavil vodu na čaj. Rozhodl se připravit si ledový čaj a vychutnat si ho za soumraku na verandě.
Měl za sebou čtrnáct hodin práce a potřeboval si odpočinout.
Což asi nebude jednoduché, napadlo ho, když poslouchal, jak se Cam se Sethem zase o něčem v obýváku zuřivě dohadují. Ty dva to snad musí bavit, že se vydrží hádat tak dlouho.
Sám by dal přednost poklidné hodince u slušného jídla a pak by si v tichu vykouřil jeden ze dvou doutníků, které si denně dopřával. Ale klidnou hodinku bude dnes asi muset vyškrtnout ze seznamu.
Když zaléval čajové sáčky vodou, zaslechl dupot vzhůru po schodech a následné prásknutí dveřmi.
„Ten kluk mě připraví o rozum," stěžoval si Cam, když vešel do kuchyně. Jakmile se odvážím něco říct, už na mě startuje."
„Hmm, hmmm."
„Hádávej, drzej spratek to je!" Cam sáhl vztekle do lednice pro plechovku s pivem.
„To musí být stejný pocit, jako by ses díval do zrcadla."
„To určitě."
Já zapomněl, že ty jsi mírný jako beránek." Ethan se sklonil a v klidu začal hledat vhodnou sklenici. Jen si vzpomeň, přišel jsem do rodiny, když ti bylo asi čtrnáct, a tys hned musel vyprovokovat hádku, abys mi mohl rozbít nos."
Cam se poprvé po dlouhé době musel usmát. „To bylo jen takové pošťuchování na uvítanou. A kromě toho jsi mi za to poděkoval pěkným monoklem na oku."

„No vidíš. A tenhle kluk je moc chytrej na to, aby tě zkoušel praštit," pokračoval Ethan a nasypal si do sklenice spoustu cukru. „Tak tě místo toho pokouší. A tvoji pozornost si tím zjedná dokonale, nebo ne?"
Takové řeči Cama zlobily, protože to byla pravda. „Když se v něm tak dobře vyznáš, proč si ho nevezmeš k sobě?"
„Protože jsem od svítání na moři a takovej kluk potřebuje dohled."
Tohle se Ethan rozhodl opakovat, ať se děje, co se děje. ‚A ty jsi jediný, kdo z nás nemá práci."
„Zdá se, že to budu muset napravit," zašeptal Cam. „Vážně?" Ethan se jen ušklíbl. „To bude ale slavný den!"
‚A nebude to trvat dlouho. Dneska sem vlezla jedna sociální pracovnice."
Ethan si jen odfrkl. „A copak chtěla?"
„Kontrolovat nás. Za tebou a za Phillipem přijde taky. Se Sethem už dneska mluvila – právě jsem se z něj snažil diplomaticky něco vypáčit, ale zase začal dělat pysky."
Cam se opět zamračil. Teď přemýšlel víc o Anně Spinelliové, jejích nohách a úhledné aktovce, než o Sethovi. Jestli neprojdeme, bude chtít Setha odvést."
„Nikam nepůjde."
„To jsem jí říkal taky." Prohrábl si vlasy, což mu připomnělo, že se chtěl nechat ostříhat. V Římě. Seth není jediný, kdo už nikam nepůjde. „Ale budem to tady muset trochu přeorganizovat, brácho."
„Já bych to nechal, jak to je." Ethan vhodil do skenice led a pak ho zalil čajem.
„To se ti snadno řekne." Cam vyšel na verandu a u zábradlí chvíli pozoroval, jak si Ethanův retriever Simon hraje s tlustým štěnětem. Seth nahoře se nejspíš rozhodl mstít tím, že zesílí rádio na hranici únosnosti. Z oken hřměl uši rvoucí rock.
Cam se ušklíbl. Ať se propadne, jestli mu poručí to ztišit. Takový otřepaný, dospělácký příkaz. A tak jen usrkával pivo, snažil se procvičit si ztuhlé svaly na zádech a díval se, jak zapadající slunce vrhá na hladinu hrsti zářivých diamantů.
I přes hlasitou hudbu zaslechl rytmické vrzání houpacího křesla. Otočil se tak prudce, že mu pivo vystříklo z plechovky. Ethan se

přestal houpat a tázavě se na něj zadíval.
„Co je?“ chtěl vědět. „Tváříš se, jako bys viděl ducha.“
‚Ale nic.“ Cam si přejel rukou přes tvář a znovu se opřel o dřevěný sloupek. „To nic. Asi jsem jen podrážděný.“
Jako obvykle, když někde musíš zůstat déle než týden.“
„Nezačínej zase, Ethane.“
„Nic ve zlým.“ A protože Cam vypadal velmi vyčerpaně, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl oba své doutníky. Pro jednou může svoje zvyky trochu pozměnit. „Co takhle doutníček?“
Cam vzdychl. „Hm, proč ne?“ Nechal ale Ethana, aby mu zapálil, pak se s doutníkem v ruce znovu opřel a začal do vzduchu vypouštět modravé kroužky. Když po chvíli hudba nahoře utichla, Cam cítil, že dosáhl malého osobního vítězství.
Následujících deset minut nebylo slyšet víc než pleskot vody a šumění větru. Slunce sestoupilo níž a zbarvilo vodu do krvavá. Stíny se prodloužily.
To byl celý Ethan, usmál se v duchu Cam. Nikdy se na nic neptal a chápavě v tichu vyčkával. Cam by málem zapomněl, jak obdivuhodný jeho bratr je a jak je rodičům vděčný, že ho domů přivedli.
Ale i když si vzpomněl, neuměl to vyjádřit.
„Vidím, žes opravil ty schody,“ promuvil Ethan, když měl dojem, že se Cam konečně uvolnil.
Jo. Taky by se to tady mělo všechno natřít.“
„K tomu se dostaneme.“
Dostaneme se ke spoustě věcí, napadlo Cama, ale tiché vrzání křesla mu znovu připomnělo to odpoledne. „Už se ti někdy zdál sen, když jsi nespal?“ zeptal se, protože věděl, že Ethan se mu smát nebude.
Ethan postavil prázdnou sklenici na zem a zahleděl se na svůj doutník. „Hm… asi jo. Mysl se může zatoulat, když ji člověk nechá.“
Tak to asi bylo, uvažoval Cam. Jeho mysl se zatoulala – možná i trochu ztratila. Proto se mu zdálo, že v tom křesle vidí svého otce. A ten rozhovor? Asi jen zbožné přání. To je celé.
„Vzpomínáš, jak si sem táta nosíval ty svoje skřipky? Vždycky v létě, večer, sedával tam, co teď ty, a celé hodiny hrál. Měl tak velké ruce.“

„Ty housle úplně zpívaly.“
„I ty ses na ně hezky naučil.“
Ethan trhl rameny a popotáhl z doutníku. „Trochu.“
„Měl by sis je vzít. On by byl určitě rád.“
Ethan se na chvíli zadíval bratrovi zpříma do očí. Neříkali nic, ani nemuseli. „Asi to udělám. Ale ne hned. Ještě na to nejsem připravený.“
„Hmmm.“ Cam znova vyfoukl kouř.
„Máš pořád tu kytaru, co ti dal tehdy o Vánocích?“
„Nechal jsem ji tady. Nechtěl jsem ji s sebou vláčet po světě.“ Cam se zadíval na ruku, kterou sevřel tak, jako by jezdil prsty po strunách. „Už jsem na ni nehrál víc než rok.“
„Možná bysme mohli i Setha učit na něco hrát. Mamka vždycky tvrdila, že muzika potlačuje agresivitu.“ Otočil hlavu, protože psi začali štěkat a rozběhli se na druhou stranu domu. „Čekáš někoho?“
„Phillipa.“
Ethan povytáhl obočí. „Myslel jsem, že přijede až v pátek.“
„Řekněme, že tu máme rodinnou mobilizaci.“ Cam zamáčkl doutník a vstal. Jen doufám, že přinesl něco pořádného k jídlu a ne nějakej zeleninovej blaf, co má poslední dobou v oblibě.“
Phillip vešel do kuchyně s velkou krabicí z obchodu s kuřaty, na níž balancoval velký sáček, a z očí mu přitom šlehaly blesky. Plácl s jídlem na stůl a prohrábl si vlasy.
„Tak jsem tady,“ vyštěkl, když bratři prošli zadními dveřmi. „Co se, sakra, děje?“
„Máme hlad,“ odpověděl Cam klidně, otevřel krabici a chopil se tučného stehna. „Někde sis umazal ty své manažerské gatě, Phile.“
„Kruci.“ Phillip si začal zuřivě oprašovat stopy psích pacek z kalhot. „Kdy toho pitomého psa naučíš, aby neskákal na lidi?“
„Když neseš grilované kuře, musí pes vyzkoušet, jestli by kousek nedostal. Podle mě je to spíš důkaz jeho inteligence,“ řekl Ethan a nevzrušeně se vydal k lince pro talíře.
„Tys přinesl hranolky?“ Cam nakoukl do sáčku a jeden ochutnal. „Studený. Někdo by je měl ohřát. Mně totiž většinou všechno vybouchne nebo se rozvaří.“
Já to udělám. Vyndej zatím mísu na ten zelný salát.“

Phillip si dvakrát za sebou povzdechl. Cesta z Baltimoru v zácpě byla dlouhá a nepříjemná. ‚Až si vy dvě holky přestanete hrát na domácnost, možná mi konečně řeknete, proč jsem musel zrušit rande s jednou nažhavenou účetní – mimochodem třetí rande, což znamenalo večeři u ní doma a nejspíš i následný sex – a místo toho jet takovou dálku, abych dvěma pitomcům dovezl hranolky.“
„Tak za prvé, mám vaření až po krk,“ Cam si na talíř nasypal slušnou dávku salátu. „A taky to, co uvařím, nehodlám nikomu nabízet, protože dokonce i to štěně, který jinak běžně pije ze záchodu, to nechce žrát. Ale to ještě není to nejhorší.“
Znova se zakousl do kuřete a pak vyšel na chodbu a křikl.
„Kluk by měl být u toho. Týká se to nás všech!“
„Prima. Skvělý.“ Phillip dosedl na židli a povolil si kravatu.
„Nemá smysl tesknit, že ti tvá účetní nebude dnes večer počítat čísla, kámo,“ usmál se Ethan přívětivě na bratra a postavil před něj talíř.
„Už se přece blíží daňová uzávěrka,“ povzdehl si Phillip. „Budu rád, když se na mě vlídně usměje nejdřív tak po patnáctém dubnu. A to jsem byl tak blízko.“
„Nikdo z nás si v dohledné době asi moc neužije.“ Cam sebou trhl, když zaslechl kroky na schodech. „Dupot dětských nohou ničí sexuální život dokonale.“
Potlačil chuť na další pivo a spokojil se s ledovým čajem, protože do kuchyně vešel Seth. Zastavil se na prahu, nasál nosem vůni jídla, ale nevrhl se k němu, jak by chtěl.
„Co se děje?“ zeptal se a vrazil si ruce do kapes, i když mu žaludek zpíval hlady.
„Rodinná sešlost,“ oznámil Cam. „S večeří. Sedni si.“ Sám mu odtáhl židli, protože Ethan už nesl kouřící hranolky. „Sedni si,“ opakoval Cam, když se Seth nehýbal z místa, jestli nemáš hlad, budeš jen poslouchat.“
„Najím se.“ Seth se ploužil ke stolu a klesl na židli. „Bude to určitě lepší než ty tvoje blafy, co vydáváš za jídlo.“
„Víš,“ ozval se Ethan, než mohl Cam znova začít klít, „já bych byl určitě vděčný, kdyby mi někdo čas od času chtěl uvařit teplé jídlo. I kdyby to byl blaf.“ Upřeně se na Setha zadíval a pak uvažoval, co mu v krabici zbylo na výběr. „Zvlášť když ten někdo dělá, co umí.“

Seth se trochu ošil a začervenal, protože to řekl Ethan, a pak si utrhl kus kuřecích prsou. „Nikdo se ho o to neprosil.“
„Tím spíš. Třeba by to dopadlo líp, kdybys mu s tím pomohl, ne?“
„On si myslí, že se k ničemu nehodím,“ ušklíbl se Seth na Cama. „Tak teda nehodím.“
„Vidíte ho. Člověk by tu malou piraňu nejradši hodil zpátky do rybníka.“ Cam si posolil hranolky a snažil se ovládat. „Touhle dobou už jsem mohl být dávno v Arubě.“
„Tak si jeď!“ vykřikl Seth zuřivě a v očích mu zajiskřilo. Jeď si, kam chceš, hlavně někam daleko. Já tě nepotřebuju.“
„Velkohubej potěr. A mám tě.“ Cam vymrštil ruku přes stůl a chytil Setha pod krkem, i když se Phillip snažil protestovat a Ethan kroutil hlavou.
„Ty si myslíš, že mi dělá nějakou radost trčet tady už čtrnáct dní s takovým nafoukaným faganem? Kvůli tobě jsem musel nechat všeho, co jsem dělal!“
„To je teda něco.“ Seth ve tváři zbledl a čekal na ránu, rozhodnutý neuhnout ani o píď. „Stejně jsi akorát sbíral ty svoje trofeje a ohejbal ženský. Klidně se vrať zpátky a dělej si to dál. Já ti na to seru.“
Cam viděl, jak se mu zorné pole barví do krvavá. Vztek a zoufalost mu už syčely v žilách, jako had před útokem.
Najednou na konci svých paží spatřil otcovy ruce. Ne Rayovy, ale toho muže, který ho v raném dětství tolikrát uhodil. Než mohl udělat něco neodpustitelného, odtáhl od Setha ruku a dosedl zpátky na židli. V místnosti bylo ticho, rozvlněné jen jeho sebeovládáním.
Jestli myslíš, že tady zůstávám kvůli tobě, tak se pleteš. Zůstávám kvůli Rayovi. Máš vůbec ponětí, kam tě dají, když někdo z nás podlehne dojmu, že za ty trable nestojíš?“
K pěstounům, napadlo Setha. K cizím lidem. Nebo ještě hůř – k *ní*. Protože se mu třásly nohy, raději si je zaklesl kolem židle. „Tobě na tom stejně *nezáleží*.“
„To je další věc, ve který se pleteš,“ odpověděl nevzrušeně Cam. „Nechceš být za nic vděčný, dobře. Nestojím o tvoji vděčnost. Ale začneš se chovat aspoň trochu slušně, a to hned, protože už na tebe nebudu sám, milánku. Budeme tři.“
Cam se znovu pohodlně usadil a snažil se dýchat zhluboka. „Ta

sociální pracovnice, co tu dnes byla – ta Spinelliová – měla připomínky k výchovnému prostředí.“
‚A co se jí na něm nezdálo?“ chtěl vědět Ethan. Konečně se vzduch trochu pročistil a mohli se zabývat podrobnostmi. „Dům i okolí je slušné, škola dobrá a kriminalita dosti nízká…“
„Mám dojem, že tím měla na mysli především *mě. A* v tuhle chvíli jsem jediný, kdo tady bydlí a na všechno dohlíží.“
Jako pěstouni budeme v žádosti uvedeni všichni tři,“ zdůraznil Phillip, nalil do sklenice trochu čaje a postavil ji nenápadně poblíž Sethovy zaťaté pěsti. Uvědomil si, že chlapci muselo pěkně vyschnout v krku. „Po tvém telefonátu jsem šel znova za tím právníkem. Předběžné papíry by měly dorazit koncem týdne. Dostaneme takovou zkušební lhůtu, kdy k nám budou chodit na kontroly, ale když se nevyskytne nějaká závažná překážka, neměl by to být problém.“
„Spinelliová je problém.“ Cam si nechtěl nechat zkazit chuť k jídlu a natáhl se pro další porci kuřete. „Klasická dobrodějka. Úžasný nohy, ale všechno kritizuje. Vím, že s klukem taky mluvila, ale ten nechce nic říct. Mně tvrdila, že nejsem pro roli pěstouna vhodný – svobodný, bez zaměstnání a stálé adresy.“
„Jsme přece tři,“ zamračil se Phillip a rýpal se ve svém salátu. Snažil se zaplašit pocit viny.
„To jsem taky říkal, ale ty velké italské oči tvrdily, že tady bydlím jen já a na pěstouna se z vás hodím nejmíň. Tak jsem nadhodil, že bychom tady mohli bydlet všichni…“
Jak to?“ Phillip zděšeně upustil vidličku. Já přece pracuju v Baltimoru, koupil jsem si tam drahý byt. Jak bych mohl být zároveň tady?“
„To bude problém,“ souhlasil Cam. „Ale ještě větší asi to, jak všechny ty svý hadry nacpeš do té malé skříně ve svém pokoji.“
Phillip chvíli lapal po dechu a Ethan bubnoval prsty na kraji stolu. Myslel na svůj malý, pro něho dokonalý domek. Tak tichý a útulný. A pak si všiml Setha, jak zmateně zírá do talíře. Jak dlouho to podle tebe bude trvat?“
„Nevím,“ Cam si oběma rukama zajel do vlasů. „Půl roku, rok…“
„Celej rok.“ Phillip jen zoufale zavřel oči. Ježíšikriste.“

„Zajdi ještě za právníkem," navrhl Cam. „Ale buď budeme proti sociálce vystupovat jednotně, nebo nám kluka vezmou. A já si musím najít práci."
„Práci." Phillip se i v tom zoufalství pousmál. „Ty? Jakou, prosím tě? V St. Chrisu není žádné závodiště a záliv Chesapeake má do Středomoří daleko."
„Něco vymyslím. Stálé zaměstnání nemusí být hogo fogo, kam se chodí jen v obleku od Armaniho."
Spletl se, pomyslel si Cam. Tahle záležitost ho nakonec o chuť k jídlu připravila. „Spinelliová se objeví zase zítra nebo pozítří. Musíme prostě budit dojem, že víme, co děláme."
„Brzo budu mít dovolenou," Phillip už se v duchu loučil se čtrnácti dny v Karibiku, „tím získáme aspoň pár týdnů. Můžu jednat s právníkem i s tou sociální pracovnicí."
„To zařídím já," usmál se Cam. „Líbí se mi, jak vypadá, a mohla by to být docela zábava. Jenže to taky záleží na tom, co jí kluk dneska napovídal."
„Řekl jsem jí, že chci zůstat," vysoukal ze sebe Seth. Jídla na stole se ani nedotkl. „Ray tvrdil, že nikam nemusím, že to zařídí."
‚**A** my tři jsme po něm zbyli." Cam počkal, až Seth zvedne hlavu. „Takže to zařídíme my."

Později večer, když měsíc vrhal na hladinu
svoje přízračné světlo, postával Phillip na molu ve větru, který ještě svou syrovostí připomínal uplynulou zimu.
Studený vítr dobře vyhovoval jeho náladě. Sváděl totiž vnitřní boj mezi svědomím a ctižádostí. Během posledních dvou týdnů se docela rozpadl život, který si tak dlouho plánoval a tvrdou prací budoval.
A teď, ještě zasažený steskem po otci, má zahodit i to, co z jeho plánů zbylo?
Když ho Ray a Stella přijali k sobě, bylo mu třináct let. Většinu času před tím strávil na ulici jako zloděj, rváč a narkoman – to poslední proto, aby neviděl tu ošklivost kolem. Když se pak připletl k pouliční přestřelce a zůstal zraněný ležet na chodníku, byl připravený zemřít a

všechno tím ukončit.
Ale přežil a z důvodů, které nikdy nepochopil, ho Quinnovi opravdu chtěli. Ukázali mu tisíce fascinujících možností, otevřeli mu tisícerý dveře. A třebaže se jim je mnohokrát snažil zabouchnout před nosem, nedovolili mu to.
Dali mu rodinu a naději. Ukázali mu možnost vzdělání, které zachránilo jeho duši. A on to vše později využil, aby se stal tím, kým dnes byl. Studoval a pracoval, aby v sobě hluboko pohřbil toho ubohého kluka.
Dnes měl výjimečně dobré postavení v nejznámější reklamní firmě v oblasti. Nikdo nepochyboval, že Phillip Quinn je na nejlepší cestě k vrcholné kariéře. A nikdo by dnes neuvěřil, že ten elegantní muž, který si objednává jídlo perfektní francouzštinou, se kdysi prodával za pár nikláků.
Byl pyšný na to, co dokázal, snad až příliš, ale považoval to za svou povinnost vůči Quinnovým.
Stále v něm bylo dost z toho sobeckého kluka, aby se dokázal snadno čehokoli vzdát. Ale na druhé straně zase víc muže, jakého z něj Stella s Rayem vychovali, aby o tom alespoň uvažoval.
Bude muset najít kompromis.
Otočil se a zadíval se na dům. V patře už byla tma. Seth si šel nejspíš lehnout. Philip si ještě nebyl jistý, co k němu vlastně cítí. Chápal ho, poznával se v něm a zároveň si i ošklivil některé jeho vlastnosti, právě proto že mu byly tak důvěrně známé.
Byl to vážně Rayův syn?
Phillip stiskl zuby, protože jím projela další vlna znechucení. Mohl muž, kterého víc než půlku života přímo zbožňoval, opravdu klesnout tak hluboko a zradit svou ženu i rodinu?
A i kdyby, proč se pak k vlastnímu synovi tak dlouho neznal?
Máme jiných problémů dost, připomněl si po chvíli. Nejdřív je tu ten slib. Musíme chlapce uhájit.
Vrátil se zpátky a na zadní verandě rozsvítil, aby viděl na cestu. Cam seděl na schodech a Ethan v houpacím křesle.
„Zítra ráno se vrátím do Baltimoru," oznámil jim. „Uvidím, s čím přijde právník. Říkals, že se ta ženská ze sociálky jmenuje Spinelliová?"

Jo,“ Cam držel v ruce šálek s kávou. „Anna Spinel-liová.“
„Ta bude z okrsku, asi z Princess Anne. Poptám se. Ale jak to tak vidím, budeme muset působit jako tři vzoroví občané. Já už jsem prošel,“ usmál se Phillip. „Vy dva byste na sobě ale měli začít pracovat.“
Já už jsem Spinelliové řekl, že budu hledat práci.“ Už jen ta představa Cama děsila.
Já bych se do toho tak nehnal.“ To se ozval Ethan, který zatím jen mlčky seděl ve stínu. „Mám nápad. Ještě to musím promyslet, ale kdybychom byli s Philem nablízku a oba pracovali, ty by ses mohl starat o dům.“
Ježkovy voči,“ ulevil si Cam.
„Věc se má asi takhle,“ Ethan se odmlčel, zahoupal a pokračoval, „byl bys takový ten hlavní pečovatel, nebo jak tomu říkají, dostupný, když je malér ve škole, když Seth onemocní a podobně.“
„To dává smysl,“ souhlasil Phillip a hned se cítil líp. Usmál se na Cama. „Ty budeš prostě taková mamka.“
„Di do hajzlu.“
„Takhle mamka nemluví.“
Jestli si myslíš, že se tady zahrabu u vašich špinavých ponožek, tak ti tvoje fajnové vzdělání bylo na houby.“
Jenom dočasně,“ řekl Ethan, i když se dobře bavil představou svého bratra v zástěře, jak s prachovkou v ruce hledá pavučiny. „Budeme se střídat. A Seth by měl mít doma taky něco na starost. Jako jsme vždycky mívali. Ale teď to pár dní bude stejně na tobě. Phillip musí vyřídit právníka a já zase nějaké volno.“
„I já si potřebuju něco zařídit,“ káva pálila Cama v útrobách, ale i tak ji vypil do dna, „mám věci roztroušené po celé Evropě.“
„No, Seth je přece přes den ve škole.“ Ethan zamyšleně sáhl dolů a podrbal psa, který pospával u jeho nohou.
„Bezva. Jasně,“ vzdal to Cam. „Takže ty,“ ukázal na Phillipa, „uděláš velkej nákup, protože už skoro všechno došlo. A Ethan z toho pak vyrobí něco k jídlu. A každej si bude stlát svou postel, kruci. Nejsem žádná služka.“
‚A co snídaně?“ zeptal se Phillip. „Přece nenecháš své tři chlapy odcházet ráno bez teplé snídaně?“

Cam se na něj zkroušeně zadíval. „Dobře se bavíš, brácho, co?“
„Dost možná.“ Phillip se posadil na schod vedle Cama a opřel se vzadu o lokty. „Někdo by si měl taky se Sethem promluvit o jeho vyjadřování.“
„To jo,“ Cam mírně odfrkl, „to jistě zabere.“
„Mluví sprostě před sousedy, sociálkou i učiteli, a to nedělá dobrý dojem. Jak mu to jde vlastně ve škole?“
Jak to mám, sakra, vědět?“
„No teda, mamko…“ Phillip se musel rozesmát, když ho Cam nabral loktem do žeber.
„Pokračuj v tom a zničím ti další oblek, sekáči.“
„Když počkáte, až se převlíknu, můžeme si dát pár koleček. Nebo ještě líp…“ Phillip povytáhl obočí, zalétl očima k Ethanoví a pak se zadíval zpátky na Cama.
Cam pohledem plán schválil, poškrábal se na bradě a odložil hrnek na zem. Ze schodů vyrazili společně, a to tak rychle, že Ethan nestihl ani zamrkat.
Zvedl ruku k obraně, ale už ho chytili a táhli za nohy a ruce z křesla ven. Ethan klel a Simon se radostně rozštěkal a začal v kruzích obíhat muže, kteří jeho pána odnášeli z terasy.
V kuchyni se k němu bláznivě přidalo štěně. Seth ho rychle uklidnil kouskem kuřete, které si sem přišel tajně dojíst. Zatímco Blázen hltal, chlapec užasle pozoroval, jak ty tři temné siluety míří k molu. Přišel si dolů naplnit prázdný žaludek. Byl zvyklý pohybovat se tiše, a tak tam žvýkal maso a poslouchal, co muži povídají.
Chovali se, jako by si ho opravdu chtěli nechat. I teď, když nevěděli, že je slyší. Aspoň v tuhle chvíli, dokud nezapomenou na ten svůj slib nebo je prostě nepřestane zajímat.
Seth dobře věděl, že sliby nic neznamenají.
Až na ty Rayovy. Jemu věřil. Ale on si pak umřel a všechno pokazil. A přece, každá noc, kdy ležel v tomhle domě na čistém prostěradle se štěnětem u nohou, byla jako únik. A když ho budou chtít vykopnout, uteče. Protože by radši umřel, než se vrátil tam, kde byl před Rayem Quinnem.
Pes se znovu rozštěkal, jak ho vábil ten smích a křik venku. Seth se s ním zase rozdělil o maso.

Také zatoužil jít ven, běžet přes trávník a připojit se k té legraci… k té rodině. Ale dobře věděl, že by radost neměli. Zastavili by se a zírali na něho jako na něco, s čím si nevědí rady.
A pak by ho poslali zpátky do postele.
Ach bože, moc tady chtěl zůstat. Prostě tady být. Přitiskl tvář na síť ve dveřích a celým srdcem zatoužil patřit k nim.
Když zaslechl Ethanovo dlouhé zakvílení, hlasité žbluňknutí a spokojený smích pomstychtivců, zazubil se.
A zůstal tam a smál se s nimi, i když mu po tváři stékala jedna malá bezděčná slza.

5

Anna přijela do práce brzy. Bohužel, její nadřízená tam zase byla dřív. Na Marilou Johnstonovou bylo vždycky spolehnutí.
Anna tuhle ženu velmi obdivovala i respektovala. Když potřebovala radu, její mínění ji vždycky zajímalo nejvíc.
Nakoukla pootevřenými dveřmi do její kanceláře a maličko se usmála. Marilou tam samozřejmě seděla. Jenže ji za haldou le jster skoro nemohla nalézt. Byla to drobná dáma, sotva sto padesát centimetrů vysoká, s krátkým sestřihem a hladkou pletí, jejíž výraz zůstával klidný i během kritických období.
Pevný bod a klidný přístav pro mnoho lidí, ačkoli Anna nemohla pochopit, jak to při náročné práci, dvou pubertálních synech a domácnosti vlastně dokázala.
Často ale toužila být právě taková jako paní Marilou.
„Máš chvilku čas?“
Jasně.“ Marilou mluvila svižně a zpěvavě s patrným jižanským

dialektem. Pokynula Anně směrem k volné židli a druhou rukou si zatahala za zlatou náušnici. Je to k případu Quinnovi – DeLauter?“
„Trefa. Už tady na mě čekalo několik faxů od jejich právníka. Z nějaké baltimorské firmy.“
‚*A* copak nám ten právník chce?“
„Podávají si k soudu žádost o pěstounskou péči. Oni to myslí smrtelně vážně, že si Setha nechají.“
„A?“
Je to dost neobvyklé, Marilou. Zatím jsem mluvila jen s jedním z bratrů, s tím, co žil až doteď v Evropě.“
„S Cameronem? A dojem?“
„No, ten skutečně umí dojem zanechat.“ Protože Marilou byla zároveň přítelkyně, Anna se usmála a zakoulela očima. „Narazila jsem na něj, když opravoval nějaké schody. Pohled to byl vážně pěkný. Nevypadal moc spokojeně, ale zato cílevědomě. Je v něm dost nahromaděné zlosti i bolesti. A co na mě zapůsobilo nejvíc?“
‚A kromě toho vypadal jak?“
„Kromě toho,“ uculila se znovu Anna, „ani na chvíli nezaváhal, jestli si Setha opravdu nechají. Bral to jako daný fakt. Tvrdil, že je to jeho bratr, a myslel to vážně. Nejsem si jistá, jak to bere, ale bere to.“
Pokračovala a Marilou si mlčky vyslechla, jak je Cameron údajně ochotný změnit životní styl, najít si práci a jak se bojí, že by chlapec utekl, kdyby si pro něj přišli.
‚A po tom, co jsem mluvila i se Sethem,“ uzavřela, „mu asi budu muset dát za pravdu.“
„Myslíš, že je to útěkář?“
Jakmile jsem se zmínila o náhradní rodině, začal se vztekat a vzpouzet. A taky třást strachy. Když se bude cítit ohrožený, uteče.“
Pomyslela na všechny ty děti, které končí na ulicích velkých měst. A na to, co musí všechno dělat, aby vůbec přežily.
A smyslem její práce bylo udržet alespoň tohle jedno dítě v bezpečí.
„On tam chce zůstat, Marilou. Asi to potřebuje. O matce smýšlí velmi negatině. Mám podezření na zneužívání, ale ještě o tom nedokáže mluvit. Aspoň ne se mnou.“
„Už vyšlo najevo, kde jeho matka je?“
„Ne. Víme jen to, že podepsala svolení, aby Ray Quinn žádal o

adopci, jenže mezitím zemřel. Jestli se Sethova matka vrátí a bude chtít syna zpátky…“ Anna zavrtěla hlavou. „… budou mít Quinnové na krku velký problém.“
„Vypadá to, jako bys stála na jejich straně.“
Jsem na Sethově straně,“ řekla Anna důrazně. „Mluvila jsem s jeho učiteli,“ při řeči vytáhla složku s papíry, „je tam o tom moje zpráva. Dnes zajdu ještě za sousedy a možná se setkám se všemi Quinnovými najednou. Dočasné opatrovnictví by se mohlo zatím zrušit, ale chlapec potřebuje stabilitu. A pocit, že je chtěný. I kdyby jen kvůli slibu, který Quinnovi dali otci – je to myslím pořád lepší než to, co měl předtím.“
Marilou si vzala desky a odložila je stranou. „Zadala jsem tu věc tobě, protože se umíš dívat pod povrch věcí. A poslala jsem tě tam bez informací, protože jsem chtěla znát tvůj názor. Teď bych ti měla říct, co o té rodině vím já.“
„Tak ty je znáš?“
„Anno, na tomhle pobřeží jsem přece vyrostla.“ Krásně se usmála, protože na tuhle jednoduchou pravdu byla náležitě pyšná. „Ray Quinn mě na vysoké učil. Nesmírně jsem ho obdivovala. A Stella Quinnová léčila mé kluky, než jsme se přestěhovali do Princess Anne. Zbožňovali jsme ji.“
„Také mi bylo líto, že už se s nimi nemůžu setkat.“
„Byli to výjimeční lidé,“ řekla Marilou. „Obyčejní, vlastně docela prostí, ale výjimeční. Můžu to doložit,“ pokračovala a opřela se do židle. „Školu jsem absolvovala před šestnácti lety. To Quinnovic kluci ještě nebyli dospělí. Člověk sem tam zaslechl řeči, proč si prý vůbec brali na starost takové problémové puberťáky. Já jsem tehdy čekala první dítě a snažila se ze všech sil získat titul a pomoct Benovi platit hypotéku. On sám si vzal druhou práci, aby nám zajistil lepší budoucnost.“
Odmlčela se a přitáhla si blíž zarámovanou fotografii svých synů, kterou měla na stole. „Taky mě napadlo, že se museli zbláznit nebo si hrají na samaritány… A pak si mě profesor Quinn jednou nechal zavolat. Zmeškala jsem několik přednášek. Kvůli té nejhorší ranní nevolnosti jakou těhotná ženská může zažít.“
Ušklíbla se. ‚Já vážně nepatřím k těm, co na těhotenství s láskou

vzpomínají. No, měla jsem strach, že mě bude chtít ze svého kurzu vyškrtnout, a to bych pak přišla o zápočet nutný k dokončení studia. Byla jsem připravená bojovat zuby nehty, protože už jsem byla jen krůček před cílem. A on se mě místo toho zeptal, jestli by mi nemohl nějak pomoci. Zůstala jsem jak opařená."
Při té vzpomínce se na Annu zářivě usmála. „Znáš to, jak je univerzita neosobní – velké přednáškové sály, kde jsi jenom jedna tvář v davu. Ale on si mě všiml a zjistil si něco o mé situaci. Rozplakala jsem se tam. Prostě hormony," usmála se jízlivě. „No, a on mě poplácal po ruce, našel kapesníky a nechal mě vyplakat. Byla jsem závislá na stipendiu, a kdybych si zhoršila prospěch, přišla bych o něj. Zbýval mi poslední semestr. A on řekl, ať si nedělám starosti, že to nějak zařídí. A pak začal mluvit o něčem jiném, aby mě rozesmál. Přišel s nějakou historkou o tom, jak učil syna řídit. Teprve mnohem později jsem si uvědomila, že mluvil o jednom z těch tří kluků, které přijali. Pro něj to prostě byl jeho syn."
Anna lačná šťastných konců si povzdechla: „Takže jsi titul získala."
„On mi v tom pomohl a jsem mu za to vděčná. Proto jsem ti taky předem nic neřekla. Ty tři Quinnovy vlastně skoro neznám. Viděla jsem je jen dvakrát na pohřbu. Jednou se Sethem. Z osobních důvodů bych si přála, aby dostali šanci utvořit novou rodinu. Ale," položila jednu dlaň na druhou, „přednost má samozřejmě Seth. Ty jsi důkladná a oddaná věci, takže abych splatila profesorovi starý dluh, chci, aby ses o Setha postarala ty."
Anna dlouze vydechla. „Žádné ovlivňování, co?"
„Neustále na nás působí různé tlaky," odpověděla Marilou a jako na povel začal zvonit telefon u její ruky. „A čas běží."
Anna vstala. „To bych se asi měla pustit do práce. Vypadá to, že dnes strávím v terénu celý den."

Byla už téměř jedna odpoledne, když Anna dorazila ke Quinnovic domu. Zatím stihla obejít jen tři z pěti adres, které jí Cam den předtím dal.
Když telefonovala do Phillipovy baltimorské firmy, dověděla se, že pan Quinn si vzal čtrnáct dní dovolené, a tak doufala, že ho zastihne

tady a bude si moci připsat do složky dojmy ze setkání s dalším bratrem.
Ale přivítat ji přiběhlo štěně. Divoce štěkalo a zároveň utíkalo pryč. Anna pobaveně sledovala, jak se strachy počuralo. Se smíchem si dřepla a natáhla k němu ruku.
„Pojď sem, milánku, já ti neublížím. No tak, neboj se, ty jsi ale krásný pejsek.“ Chlácholila ho tak dlouho, dokud se nepřibatolilo blíž a nezačalo se rozkošnicky válet po zemi.
„Pozor, má určitě nejmíň blechy a vzteklinu.“
Anna zvedla hlavu a ve vchodu uviděla Cama.
„To vy jistě taky.“
Uchechtl se a s rukama v kapsách vyšel na verandu. Tak dnes pro změnu hnědý kostým, všiml si. Za živého boha nemohl pochopit, proč si vybírá tak smutné barvy. „Zdá se, že jste ochotná to risknout, když jste se tak brzo vrátila. Ještě jsme vás nečekali.“
Jde tu přece o chlapce. Nesmím ztrácet čas.“
Štěně očividně okouzlené jejím hlasem vyskočilo a začalo jí olizovat tvář. Anna se neovládla a zahihňala se – Cam při tom zvuku povytáhl obočí. Ale pak rychle vstala, upravila si kostým a důstojně se zeptala: „Mohu na chvíli dovnitř?“
„Proč ne?“ Tentokrát na ni počkal, a dokonce otevřel dveře a nechal ji vstoupit první.
Anna se rázem ocitla v prostorné místnosti se stárnoucím, ale příjemně barevným nábytkem. Ihned si všimla piana v rohu pokoje.
„Hrajete?“
„Moc ne.“ Cam přejel rukou po nástroji, aniž si všiml, že na něm jeho prsty zanechaly stopy v prachu. „Matka na to uměla a pak taky Phillip.“
„Pana Phillipa jsem dnes časně ráno marně sháněla v kanceláři.“
„Poslal jsem ho na nákup.“ Protože měl dojem, že tuhle bitvu vyhrál, mírně se usmál. „Bude tu s námi bydlet… po jistou dobu. A Ethan taky.“
„Pracujete rychle.“
Jde tady přece o chlapce,“ opakoval její slova.
Anna přikývla. V dálce zaslechla zvuk hromu a zamračeně se ohlédla. Stmívalo se a zvedal se ostrý vítr. „Chci si promluvit o

Sethovi.“ Pohlédla na nejbližší křeslo.
„Bude to trvat dlouho?“
„To nevím.“
„Pak bych šel radši do kuchyně. Potřebuju kafe.“
„Dobře.“
Nechala se vést a cestou si prohlížela dům. Musel na ni být připravený, protože všude bylo poměrně uklizeno. Pak ale minuli jakési zaprášené doupě, kde se po zemi válely boty a staré noviny. *Něco jsi přece nestihl, viď?* ušklíbla se v duchu.
Ale to už slyšela, jak zuřivě kleje, a sama nadskočila.
„Do hajzlu! Co to má zase znamenat?! Pane bože!“ To už se brodil vodou s mydlinami k myčce nádobí a vztekle do ní plácl rukou.
Anna raději o krok ustoupila, aby se vyhnula té potopě. „Být vámi, raději bych to vypnula.“
„No jo a teď budu tu mrchu muset rozebrat.“ Otevřel dvířka a z nich se vyvalila další vlna zpěněné vody.
Anna si skousla vnitřek tváře a pak si odkašlala. Jaký přípravek jste tam nalil?“
„Na nádobí.“ Rozčileně sáhl pod dřez pro kbelík.
„Na nádobí, nebo do myčky?“
Jakej je v tom rozdíl?!“ Cam začal zlostně vytírat. Mezitím se venku spustil prudký liják.
„Tohle,“ ukázala na mydlinkovou řeku na podlaze, „je právě ten rozdíl. Když nalijete jar na ruční mytí do myčky, stane se právě tohle.“
Napřímil se stále s kbelíkem v ruce a vrhl na ni ublížený a vyčítavý pohled. Teď už se smíchu neubránila. „Promiňte,“ řekla po chvíli. „Víte co, otočte se.“
„Proč?“
„Protože si nehodlám zničit boty a punčochy. Když mě je necháte svléknout, pomůžu vám s tím.“
„Fajn,“ řekl s vděčností v hlase. Otočil se a snažil se nepředstavovat si ji, jak se svléká. „V kuchyni vždycky pomáhal nejvíc Ethan. Já jsem taky musel, ale asi mě tc moc nepoznamenalo.“
„Vypadáte tak trochu mimo,“ zastrčila si punčochy do bot a postavila je stranou. „Podejte mi mop, já vytřu a vy udělejte to kafe.“

Otevřel úzkou komoru a mop jí přinesl. Jsem moc rád.“
Ty její nohy, pomyslel si, když hledal vhodné hrníčky, vůbec nepotřebovaly punčochy. Měla jemně nazlátlou kůži, hladkou jako samet. A když se sehnula, přejel si jazykem přes zuby. Netušil, že ženská s kbelíkem může být takhle… atraktivní.
Najednou si uvědomil, jak je to příjemné – být v útulné kuchyni, když venku lije, s hezkou, bosou ženou. „Zato vy vůbec nejste mimo,“ komentoval ten pohled a zasmál se, když se na něj vyčítavě zadívala. „Nechtěl jsem říct, že je to ženská práce. Má matka by mě za něco takového určitě stáhla z kůže. Já jen, že vám to tak pěkně jde.“
Protože se na studiích živila úklidem kolejí, tuhle práci znala opravdu dobře. „Hadr a kbelík jsem už viděla, pane Quinne.“
„Když už uklízíte v mé kuchyni, mohla byste mi říkat Came.“
„Takže k Sethovi…“
„Ano, k Sethovi. Nebude vám vadit, když si sednu?“
„Ne. Jistě víte, že jsem s ním včera mluvila.“
„Ano, a taky vím, že tu chce zůstat.“
„Řekl mi to a taky to bude v mé zprávě. Jenže jsem mluvila i s jeho učiteli. Kolik toho vlastně víte o jeho školní práci?“
Cam se zavrtěl. Ještě jsem neměl čas se tím příliš zabývat.“
„Hmmm. Když ho přijali, měl nějaké problémy se spolužáky. Pral se. Jednomu chlapci rozbil nos.“
Dobře mu tak, pomyslel si Cam s pocitem pýchy, ale snažil se tvářit nesouhlasně. „A kdo si začal?“
„To není podstatné. Situaci urovnal váš otec. Teď to vypadá tak, že se chlapec spíš straní spolužáků a při hodinách nespolupracuje, což je další problém. Málokdy přinese domácí úkol, a když už se obtěžuje, je dost nepořádně vypracovaný.“
Cam cítil, jak ho znova začíná bolet hlava. „Takže kluk asi nebude zrovna vědátor…“
„Právě naopak.“ Anna se narovnala v zádech a opřela se o mop. „Kdyby byl v hodinách alespoň trochu duchem přítomný a občas odevzdal nějaký ten úkol, byl by to dokonalý jedničkář. I takhle má stabilně dvojky.“
„Tak v čem je problém?“

Anna na chvíli zavřela oči. „V tom, že jeho IQ je velmi vysoké. Je to moc chytrý kluk.“
I když o tom Cam zapochyboval, přikývl. „Takže to je dobrá zpráva. Má slušné známky a od průšvihů se drží dál.“
„Fajn.“ Rozhodla se to zkusit jinak. „Dejme tomu, že byste jel závod formule 1…“
Já jsem ho jel,“ zavzpomínal Cam.
„Prima, a měl byste ten nejlepší, nejrychlejší a nejnadějnější bourák ze všech.“
Jo, to jsem měl,“ zavzdychal Cam.
„Ale pak byste nemohl vyzkoušet jeho možnosti – odpíchnout se na startu, vyzkoušet v zatáčkách nebo na to šlápnout na rovince.“
Povytáhl obočí. „Vy se díváte na závody?“
„Ne, ale jezdím autem.“
„Pěkným autem, to je fakt. Kolik z něj vymáčknete?“
Přes sto čtyřicet, pomyslela si s tichou radostí, ale navenek nedala nic najevo. „Auto je pro mě dopravní prostředek,“ zalhala, „ne hračka.“
„To se dá dobře propojit. Mohl bych vás svézt v naší corvetě. To je zábava i přeprava zároveň.“
I když by se ráda bavila představou, že sedí za volantem té nablýskané rakety, musela dokončit svou myšlenku. „Zůstaňme u toho přirovnání. Kdybyste závodil s takovým autem a nedostal z něj všechno, promarnil byste vlastně jeho potenciál. Třeba byste i tak získal peníze, ale vlastně byste nevyhrál.“
Pochopil ji dobře, ale nemohl si pomoci. Já jsem ale obvykle vyhrál.“
Anna zavrtěla hlavou. „Seth,“ řekla s obdivuhodnou trpělivostí. „Mluvíme tady o Sethovi. Je sociálně zaostalý a neuznává žádnou autoritu. Někdo by se mu měl v tomhle směru věnovat, dohlédnout na jeho úkoly a chování.“
„Mně se zdá, že když kluk nosí dvojky, měl by se nechat na pokoji.“
Ale rychle zvedl ruku, než mohla začít protestovat. „Potenciál. Já vím. Zapíšu si to za uši. Něco s tím uděláme.“
„Fajn.“ Vrátila se k vytírání podlahy. „Dostala jsem taky zprávu od vašeho právníka. To opatrovnictví vám bude asi povoleno, aspoň dočasně. Ale musíte počítat s pravidelnými kontrolami ze sociální péče.“

„Teda s vámi.“
„Teda se mnou.“
Cam se na chvíli odmlčel. ‚**A** myjete taky okna?“
Vylila vodu do dřezu a chtě nechte se musela zasmát. „Taky jsem mluvila s vašimi sousedy a za dalšími se chystám. Od této chvíle je pro mě váš život otevřená kniha.“
Vstal, vzal si mop a stoupl si k ní o něco blíž, než bylo zdvořilé. „Tak mi dejte vědět, až vás nějaká kapitola osobně víc zaujme.“
Srdce jí dvakrát uhodilo silně do žeber. Nebezpečný muž, pomyslela si, z osobního hlediska. „Na beletrii nemám čas.“
Snažila se poodstoupit, ale chytil ji za ruku. „Líbíte se mi, slečno Spinelliová. Ještě nevím přesně proč, ale je to tak.“
„Tak to by naše spolupráce mohla být snazší.“
„Sotva.“ Přejel jí palcem lehce po hřbetu ruky. „Tím bude právě složitější. Ale já se komplikací nebojím a taky už je myslím na čase, aby se moje štěstí začalo obracet. Máte ráda italskou kuchyni?“
„S příjmením Spinelliová?“
Usmál se. „Prima. Líbilo by se mi povečeřet s pěknou ženou v pěkné restauraci. Co třeba dnes?“
„Klidně běžte s pěknou ženou do restaurace,“ záměrně se mu vyprostila, „ale jestli mě zvete na rande, říkám ne. Za prvé by to nebylo správné a za druhé jsem zadaná.“
„Krucinál, Came, copaks mě neslyšel troubit?“
Anna se otočila a uviděla promočeného, naštvaného muže, jak se vláčí s dvěma přeplněnými nákupními taškami. Byl vysoký, plavovlasý a dalo by se říct i krásný. A vztekle prskal kolem sebe. Phillip si setřásl vlasy z očí a zahleděl se na Annu. Jeho výraz se během jediné vteřiny změnil z otráveného na okouzlující.
„Ahoj. Omlouvám se.“ Shodil tašky na kuchyňský stůl a zářivě se na ni usmál. „Netušil jsem, že má Cam společnost.“ Všiml si kbelíku a mopu u jejích nohou a došel k nesprávnému závěru. „Nevěděl jsem, že chce najmout hospodyni. A dobře udělal.“ Popadl ji za ruku a políbil ji na ni. „Už teď vás zbožňuju.“
„Můj bratr Phillip,“ ucedil Cam mezi zuby. „Tohle je Anna Spinelliová ze sociální péče. Můžeš si dát pohov, Phile.“
Jeho výraz ani na chvíli neochladl. „Slečno, jsem rád, že vám

poznávám. Doufám, že se s vámi náš právník spojil.“
„Ano. Pan Quinn mi řekl, že tady teď bydlíte.“
„Vážně mi radši říkejte Came.“ Cam se šel napít své kávy. „Bude tu pěkný zmatek, jestli bude každý pan Quinn.“ Zaslechl šramot u zadních dveří a natáhl se pro další šálek. „Zvlášť teď,“ dodal, když dovnitř vtrhl promočený pes a další muž.
„Kristepane, ta mizerná bouřka ale přiletěla rychle.“ Ethan si stáhl gumák a pes se dychtivě oklepal. Anna sebou trhla, když jí kapky postříkaly kostým. „Sotva jsem ji ucejtil…“
Když spatřil Annu, automaticky si stáhl promočenou čepici a prohrábl si kudrnaté vlasy. Při pohledu na ženu s kbelíkem a mopem se provinile zadíval na své zablácené boty. „Madam.“
„Další bratr, Ethan.“ Cam podal Ethanoví šálek horké kávy. ‚**A** tvůj pes právě nahodil vodou a chlupama naši sociální pracovnici.“
„Omlouvám se. Simone, sedni.“
„To nic,“ pokračoval Cam. „Blázen už ji celou olízal a Phillip se ji právě pokoušel sbalit.“
Anna se usmála. „Myslela jsem, že sbalit se mě snažíte vy.“
‚Já jsem vás jen pozval na večeři,“ opravil ji Cam. „Kdybych vás balil, nebylo by to asi tak jemnocitné.“ Usrkl kávu. „No, takže teď znáte všechny hráče.“
Cítila se trochu do počtu a docela neprofesionálně, jak tam tak stála bosá v té špatně osvětlené kuchyni mezi třemi vysokými a neuvěřitelně přitažlivými muži. V obraně se zatvářila, co nejdůstojněji mohla, a natáhla se pro židli.
„Takže, pánové, nesedneme si? Zdá se, že nastala ideální chvíle, abychom si promluvili o vašich plánech a Sethovi.“ Naklonila hlavu ke straně a pohlédla na Cama. „Aspoň pro dohlednou budoucnost.“

„Fajn,“ pronesl phillip o hodinu později,
„myslím, že tohle jsme zvadli.“
Cam stál ve dveřích a díval se, jak malý hezký sporťák mizí v proudech deště. „Má naše číslo,“ zašeptal, „a určitě se zas objeví.“
„Líbí se mi.“ Ethan se natáhl ve starém ušáku a nechal si štěně vyšplhat na klín. ‚**A** nech si ty nechutný myšlenky, Came,“ ozval se, když si Cam odfrkl. „Líbí se mi, protože je chytrá, rozumí své práci a

není to jen chladná úřednice. Vypadá, že jí na věci záleží.“
„**A** má úžasný nohy,“ dodal Phillip. „**A**le i přes to všechno si určitě zapíše každou naši chybičku. Zatím snad máme trochu navrch. Kluk je u nás a chce tady zůstat. Jeho matka zmizela bůhvíkam a zatím o sobě nedává vědět. Zatím. Ale jestli se ta pěkná Anna Spinelliová začne po St. Chrisu moc vyptávat, brzo zaslechne i nějaké ty klepy.“ Strčil si ruce do kapes a začal přecházet kolem. „Nevím, jestli to pro nás bude dobré, nebo zlé.“
„Jsou to jen řeči,“ promluvil Ethan.
„Jo, ale někdy dost ošklivé. Setha nám nechávají i díky otcově dobré pověsti. Ale když se ta pověst pošpiní, budeme se muset pěkně otáčet.“
„Jestli bude tátu někdo pomlouvat, tak uvidí.“
Phillip se obrátil ke Camovi. „Tomu bychom se právě měli vyhnout. Jestli si proti sobě někoho poštveme, všechno se jenom zhorší.“
„Tak ty budeš ten diplomat,“ Cam trhl rameny a posadil se na opěradlo gauče, „a já je budu kopat do zadku.“
„Myslím, že bysme měli radši mluvit o tom, co bude.“ Ethan zamyšleně pohladil štěně po hlavě. „Přemýšlel jsem o naší situaci. Pro Phillipa bude dost těžké bydlet tady a dojíždět přitom do Baltimoru a Cama dřív nebo později omrzí hrát si na maminu.“
„To dřív už je tady.“
„Napadlo mě, že bychom si na pár dní v týdnu mohli jako hospodyni najmout Grace.“
Jsem stoprocentně pro,“ Cam se svezl z opěradla na gauč.
‚Ale pak bys toho vlastně na práci moc neměl. Máme tady bydlet všichni tři a podílet se na odpovědnosti, tak to aspoň říkal právník i ta holka ze sociálky.“
„Říkal jsem, že si najdu práci.“
‚**A** co budeš dělat, prosím tě?“ zeptal se Phillip. „Tankovat benzin? Nebo lovit ústřice? Za pár dní bys toho měl dost.“
Cam se naklonil dopředu. Já něco vydržím. Ale co ty? Za týden dojíždění už budeš volat z Baltimoru a vymlouvat se, proč to nestihneš zpátky. Taky tady můžeš zůstat a pro změnu tankovat benzin nebo lovit ústřice.“
Hádka byla nevyhnutelná. Během chvíle už stáli proti sobě a syčeli si

do tváře. Ethan to musel zkoušet několikrát, než si všimli, že něco říká. Cam se otočil jako první. Tvářil se udiveně. „Cože?“
„Říkal jsem, že bysme mohli zkusit stavět lodě.“
„Stavět lodě?“ Cam zakroutil hlavou. „Na co?“
„Na prodej.“ Ethan si vytáhl doutník, ale jenom ho protahoval v prstech. Matka by se zlobila, kdyby si chtěl zapálit v domě.
„Poslední dobou sem začalo jezdit dost turistů. A hodně lidí se sem taky stěhuje z města. Často si chtějí najmout nebo koupit loď. Loni jsem ve svým volnu jednu udělal pro jistýho chlápka z Washingtonu. Takovou malou plachetnici. A nedávno mi volal, jestli bych mu nepostavil ještě jednu. Chce větší, s kabinou.“
Ethan vrátil doutník zpátky do kapsy. „Uvažoval jsem o tom. Zabralo by mi celé měsíce, než bych ji po chvilkách sám postavil.“
‚**A** ty chceš, abychom ti pomáhali stavět loď?“ Phillip si stiskl dvěma prsty víčka.
„Nejednu. Mluvím o vlastním podniku.“
Já přece práci mám,“ zabručel Phillip, „pracuju v reklamě.“
‚**A** my bychom někoho takového určitě potřebovali, kdybychom chtěli začít s podnikáním. Loďařství má v tomhle kraji přece dlouhou tradici, jen v St. Chrisu už to nikdo nedělá.“
Phillip si musel sednout. ‚**A** napadlo tě, že to zřejmě má nějaký důvod?“
„Jo, to mě napadlo. A myslím, že to je jen proto, že se té šance ještě nikdo nechopil. Řeč je o dřevěných lodích, plachetnicích a podobně, to je specialita. A jednoho zákazníka už máme.“
Cam se podrbal na bradě. „Sakra, Ethane, já jsem něco takového dělal naposled před deseti lety, kdy jsme stavěli tu tvoji plachetnici.“
„**A** ještě pořád je dobrá, no ne? Takže jsme odvedli slušnou práci. Byla by to tak trochu sázka do loterie,“ dodal, protože věděl, že to na Cama zapůsobí.
„Peníze na počáteční výdaje bysme snad měli,“ zapřemýšlel Cam zaujatě.
„Jak to víš?“ dožadoval se Phillip. „Nemáš ani ponětí, kolik to může pro začátek dělat!“
„Tak nám to spočítej.“ Sázka do loterie, uvažoval Cam. Nic by ho nemohlo lákat víc. „Bůh ví, že se budu stokrát radši ohánět kladivem

než vařečkou. Jsem pro.“
„To řekneš jen tak?“ rozhodil Phillip rukama. „Bez přemýšlení o licenci, daních, zisku, ztrátách, pojištění? A kde to vůbec chcete dělat? Jak se postaráte o obchodní stránku věci?“
„To už by nebyl můj problém,“ zazubil se Cam, „ale tvůj.“
Já mám svoji práci. V Baltimoru.“ Já jsem taky měl svůj život,“ odpálil ostře Cam, „v Evropě.“
Philip začal přecházet sem tam. Cítil se zahnaný do kouta. „Udělám, co budu moct, abych vám pomohl začít. Nejspíš se ženete do maléru, který nás bude stát spoustu peněz. A taky té vaší sociální pracovnici se určitě nebude líbit, že se právě teď chcete pouštět do riskantního podnikání. Já se své práce nevzdám. Je to přinejmenším jediný stálý příjem.“
Já to s ní proberu,“ rozhodl se Cam v minutě. „Uvidíme, jak bude reagovat. A ty by ses mohl zeptat Grace, jestli nám pomůže s domácností,“ obrátil se na Ethana.
„Hm, zajdu za ní do práce.“
„Prima. Takže se Sethem si dneska večer musíš poradit ty.“ Usmál se jízlivě na Phillipa. „Dohlédneš na jeho domácí úkoly.“
„Pane bože.“
„Tak to bysme měli.“ Cam se spokojeně opřel do pohovky. „Kdo dneska vaří večeři?“

6

Rozmluva s Annou Spinelliovou poskytla Camovi dobrou záminku, jak se vyhnout mytí nádobí po večeři nebo hádce kvůli úkolu, která už mezi Phillipem a Sethem začínala vřít.
Cesta v dešti do Princess Anne mu proto přišla velmi zábavná – což bylo dost politováníhodné u muže zvyklého brázdit dálnice mezi Římem a Paříží.
Na to ale raději nemyslel. Člun si nechal schovat a šaty poslat. Zbývalo ještě vyřešit přepravu auta. Mezi domácími povinnosti se takhle bavil projížďkami v korvetě své matky.
A byl to takový požitek, že i pokutu za rychlou jízdu poblíž Princess Anne přijal bez protestů.
Samo městečko bylo jistě o mnoho živější v minulém století, kdy bohatlo obchodem s tabákem, ale pořád stálo za pohled. Za krásou a elegancí historických budov se sem poslední dobou přece jen sjíždělo více lidí.
Anna bydlela necelý kilometr od sídla sociálního úřadu a cesta z práce domů pro ni mohla být příjem
nou procházkou. Starý viktoriánský dům si jistě nevybrala jen pro jeho styl.
Byl obklopen vysokými stromy, a třebaže cesta k němu potřebovala vyspravit, lemovaly ji záhony krásných žlutých tulipánů.
Cam vstoupil po schodech na krytou verandu. Na plaketě vedle otevřených dveří se dočetl, že dům je chráněnou památkou. Podle vycíděných měděných schránek pochopil, že byl rozdělen na čtyři byty a A. Spinelliová obývá 2B.
Vyběhl po rozvrzaných schodech do druhého patra. Tady byla

chodba užší a hůře osvětlená a pouze z bytu 2A se ozýval jakýsi televizní seriál.
Cam zaklepal na Anniny dveře a chvíli čekal. Zaklepal znovu a pak si rozmrzele zastrčil ruce do kapes. Byl přesvědčený, že ji doma najde. Kde jinde by také státní úřednice mohla ve všední den v devět večer být?
Představoval si ji nad rozečtenou knihou nebo nad nějakou svou zprávou či formulářem. Tak přece tráví večery praktické ženy, co dělají kariéru – třebaže doufal, že by jí mohl ukázat zábavnější způsob trávení času.
Nejspíš je v nějakém ženském klubu, řekl si otráveně, a začal hledat po kapsách kousek papíru na vzkaz. Už už se chystal půjčit si v bytě 2A něco na psaní, když dole zaslechl klapot podpatků.
Nakoukl přes zábradlí a pochopil, že zas takovou smůlu nemá. Vzápětí mu ale spadla dolní čelist.
Žena, která šla proti němu, jako by vystoupila z jeho nejodvážnějšího snu. V jasně modrých šatech štědře odhalovala neuvěřitelné tělo a hloubka jejího výstřihu ani délka minisukně nenechávaly už nic – a přece slibovaly všechno – mužské fantazii.
Vysoké podpatky bot ve stejně šokující barvě proměnily její nohy na nekonečně dlouhý sen.
Hříva ebenových vlasů, postříbřených deštěm, jí spadala na ramena a budila představy cikánek a vášní u táborových ohňů. Měla rudé, vlhké rty a ohromné temné oči. Její vůně ji o několik kroků předešla a okamžitě našla odezvu v jeho klíně.
Nepromluvila, jen zúžila ty úžasné oči, vystrčila bok a čekala.
„Teda…," zalapal Cam po dechu, „vy jste asi neslyšela o Popelce, co skrývá své kouzlo pod kytlicí."
„Ale slyšela." Byla naštvaná, že ho našla u svých dveří a že ji zastihl bez profesionálního brnění. A snad ještě větší zlost na něj měla proto, že o něm celý večer přemýšlela, a to i během rande s někým jiným.
„Tak copak si přejete, pane Quinne?"
Zazubil se krátce a ostře, jako když vlk odhalí svoje ostré tesáky.
„V tuhle chvíli je zbytečné se takhle ptát, slečno."
„Nejste moc originální. Až doteď jste se takovým řečem vyhýbal."
„Věřte mi, že mě teď napadají jen samé originální myšlenky."

Nedokázal odolat a dotkl se konečků jejích vlasů. „Kde jste byla, Anno?“
„Podívejte, úřední hodiny dávno skončily a do mého osobního života…“ Zmlkla a potlačila zasténání, protože dveře naproti se otevřely.
„Tak už jste zpátky z té schůzky, Anno?“
„Ano, paní Hardelmanová.“
Na chodbu vykoukla asi sedmdesátiletá dáma v růžovém kimonu a měřila si je přes obroučky brýlí. Dobře si Cama prohlédla a spokojeně se na něj usmála. „Hm, tenhle vypadá o moc líp než ten před ním.“
„Díky.“ Cam jí úsměv oplatil a vykročil směrem k ní. ‚A měla jich už hodně?“
„Ale, pořád odcházejí a přicházejí,“ zahihňala se paní Hardelmanová a upravila si řídké bílé vlasy. „Žádný jí dlouho nevydržel.“
Cam se spiklenecky opřel o její dveře. „Třeba ještě nenašla takového, co by za to stál. Je vážně moc hezká, že?“
‚A jaké je to hodné děvče. Když se na to se sestrou necítíme, nosí nám nákupy a vždycky je ochotná nás v neděli zavézt do kostela. A když umřel můj Petie, Anna se sama postarala o pohřeb.“
Dáma se zadívala na Annu s takovou láskou a vděčností, že Anně nezbývalo než si povzdechnout. „Přijdete o svůj seriál, paní Hardelmanová.“
„Ó ano.“ Ohlédla se zpátky do pokoje, kde hlučela televize. Já mám tak ráda tyhle komedie. A vy přijďte zas,“ usmála se na Cama a lehce zavřela dveře.
Protože si Anna byla jistá, že sousedka neodolá a bude špehýrkou sledovat, zda nepřijde romantický polibek na dobrou noc, raději začala hledat klíče.
„Tak pojďte dál, když už jste tady.“
„Díky. Tak vy jste jí pohřbila manžela?“
„Papouška,“ opravila ho Anna. „Petie byl pták. Paní Haldermanová je už asi dvacet let vdova. A já jsem jí jen sehnala krabici od bot a vykopala díru pod růžovým keřem.“
Když otvírala, znova jí přejel rukou po vlasech. „Asi to pro ni hodně znamenalo.“

„Hlídejte si ty ruce, pane Quinne," varovala ho a rozsvítila.
Aby ukázal, že bude poslušný, zastrčil ruce do kapes a rozhlédl se po místnosti. Překypovala jasnými barvami a polštářky a on si hned s radostí uvědomil, že je to výraz její smyslnosti.
V prostorném obýváku bylo poměrně málo nábytku – pohovka, křeslo a dva stolky, zato zdi se přímo prohýbaly pod uměleckými výtvory. Měla tam skicy, tisky a spousty plakátů, často s výjevy z měst, která dobře znal.
„Tady jsem byl," ťukl na obrázek známé pařížské kavárny.
„To se máte," odpověděla suše a v duchu zalitovala, že se do světa podívala jen díky těm obrázkům. Zatím. „Tak co tady vlastně hledáte?"
„Chtěl jsem si s vámi promluvit o…" Udělal tu chybu, že se otočil a znovu se na ni podíval. Vypadala otráveně, ale tím se mu zdála ještě přitažlivější. Oči i ústa měla tak vyzývavě smutná.
„Bože, vy jste vážně třída, Anno. Od první chvíle jste mě přitahovala – nejspíš jste si toho všimla, ale… kdoví?"
Nechtěla, aby poznal, jak jí zalichotil. Nechtěla, aby jí srdce začalo tak splašeně bít. Ale bylo tak těžké zůstat chladná, když před ní stojí muž jako Cameron a tváří se, že ji každou chvíli začne vášnivě líbat."
Opatrně se nadechla. „Chtěl jste mluvit o…?"
„O klukovi, samozřejmě. Co takhle trochu kávy? To je civilizované přání, ne? Předpokládám, že chcete, abych se choval civilizovaně…"
Rozhodl se vykoušet její reakci a přistoupil k ní blíž.
Zamyslela se a pak se otočila na svých vysokých podpatcích. Cam si ji mohl prohlédnout zezadu a užasle zakroutil očima. Následoval ji k přepážce, která dělila obývák od kuchyně, opřel se o ni a byl rád, že má odtud dobrý výhled na její nohy.
Pak zaslechl zvuk elektrického mlýnku a podivil se: „Vy si kafe melete sama?"
„Když už člověk vaří kávu, může ji mít i dobrou."
„To jo." Zavřel na chvíli oči a užíval si té vůně. „Hmmm. Musím si vás hned vzít, abyste mi dělala takovou kávu každý den, nebo spolu můžeme jen žít?"
Ohlédla se přes rameno a povytáhla obočí. Vítězoslavně se šklebil, a tak se dál věnovala kávě.

„Vsadím se, že tímhle pohledem jste už uzemnila spousty chlapů, ale mně se moc líbí. Tak kdepak jste to dneska byla?“
„Měla jsem rande.“
Přešel za přepážku. Kuchyňský prostor byl velmi malý, téměř jako úzká chodbička. Cam mohl dobře cítit její parfém smíšený s vůní kávy. Je ještě brzy,“ odpověděl.
„To se stává.“ Cítila, jak jí vlasy na šíji elektrizují. Byl tak zatraceně blízko. Instinktivně se ohnala, jak to v takových případech dělávala. Nabrala ho loktem do břicha.
„Dobře nacvičená rána,“ zalapal Cam po dechu. O krok ustoupil a mnul si žaludek. „Už jste ji někdy musela použít v práci?“
„To ne. Jakou tu kávu chcete?“
Jen černou a silnou.“
Zapnula kávovar, otočila se a celým tělem do něho narazila. Její radar musel být na chvíli vypnutý, anebo možná chtěla vědět, jaké to bude.
Díval se jí upřeně do tváře a zakázal si sklouznout pohledem na zlatý křížek v jejím výstřihu. Ne že by byl tak zarytě věřící, ale ten náboženský symbol se k jeho lascivním představám nějak nehodil.
„Quinne,“ dlouze, podrážděně vzdychla. „Odpal.“
„Vynechala jste *pane* Quinne. Znamená to, že jsme kámoši?“
Protože se přitom usmíval a odstoupil, rozesmála se.
„Líbí se mi, jak voníte, Anno. Smyslně a provokativně. Ale slečna Spinelliová taky voní hezky – jemně a prakticky.“
„Fajn… Came.“ Obrátila se a vytáhla z linky dva pěkné hrnky. „Tak si přestaňme hrát a můžeme si přiznat, že se vzájemně přitahujeme.“
„Doufal jsem, že až si tohle přiznáme, teprve si začnem hrát.“
„Chyba.“ Odhodila vlasy dozadu a začala nalévat kávu. „Mám na starosti Sethův případ. A vy žádáte o opatrovnictví. Bylo by naprosto nerozumné něco si spolu začínat.“
Cam si vzal kávu a opřel se o kuchyňský pult. „Nevím jak vy, ale já dělám nerozumné věci strašně rád. Zvlášť když jsou tak příjemné.“
Donesl šálek ke rtům a protáhl je v úsměvu. ‚A tohle by mohlo být zatraceně příjemné.“
Ještě štěstí, že já jsem zas zatraceně rozumná.“ S podobným úsměvem na tváři se opřela o linku naproti němu.

‚A teď k tomu, co jste mi přišel říct.“
Seth a zbylí bratři mu docela vypadli z hlavy. Uvědomil si, že je chtěl využít jen jako výmluvu. O tom bude muset přemýšlet později.
„Musím přiznat, že výlet do Princess Anne pro mě byl příjemným zpestřením. Vyhnul jsem se nádobí i úkolům – do těch se s klukem pustil Phil.“
Jsem ráda, že se tím někdo zabývá. A proč vy vlastně Sethovi nikdy neříkáte jménem?“ ‚Ale říkám, jasně že říkám.“
„Neříkáte, obvykle ne.“ Naklonila hlavu ke straně. „Nebo máte ve zvyku, Camerone, neoslovovat důvěrně lidi, se kterými nechcete mít hlubší vztah?“
Bod pro ni, musel připustit, ale povytáhl obočí. „Vám přece říkám jménem.“
Viděl, jak zamrkala, vzdychla a mávla rukou. „Tak co je se Sethem?“
„To se vlastně netýká jen jeho. Vlastně jsme si už rozdělili povinnosti. Phil dohlédne na ty jeho – Sethovy – úkoly, protože z nějakého důvodu byl jediný, komu se ve škole doopravdy líbilo. A na domácí práce si zase někoho najmeme.“
Stále ho viděla v té mýdlové kaluži s ublíženým výrazem na tváři a v koutcích jí zaškubalo. „To jste jistě rád.“
„Doufám, že už nikdy zblízka neuvidím pytlík vysavače. Už se vám někdy nějaký roztrhl?“ Otřásl se odporem, a tak ji definitivně rozesmál. „Ethan dostal takovej šílenej nápad. Já nepracuju a Phillip taky musí něco dělat, když tu s námi zůstane – zatím ale bude dojíždět – prostě, začneme podnikat.“
„Podnikat? V čem?“
„Budeme stavět lodě.“
Položila hrnek s kávou. „Cože?“
„Už jsem jich postavil spousty – a Ethan taky. A Phil nám taky pomáhal s Ethanovou plachetnicí.“
„To je dobré pro rekreaci, pro zábavu, ale začít s něčím tak riskantním, právě když si chcete vzít na zodpovědnost dítě…“
„Hladovět nebude. Proboha, Ethan i Phillip si práci zatím podrží, tak o co jde?“
Já jen, že takový podnik vám ze začátku spolkne fůru peněz. Stabilita…“

„Není sakra všechno.“ Cam otráveně odložil kafe a začal přecházet kolem. „Copak se kluk nemá naučit, že taky existuje jiná možnost, než pravidelně makat někde ve fabrice? Že nejsou ještě jiné šance? K čemu mu bude, když se mnou bude trčet doma, kde já opražuju nábytek a z duše to nenávidím? Ethan už jednoho klienta má, a kdyby si to všechno předem nepromýšlel, určitě by s tím nepřišel.“
„Nerozčilujte se. Když jste cítil potřebu si o tom se mnou promluvit, tak se jen snažím o to samé. Zvážit to ze všech stran.“
‚A chcete tím říct, že by bylo lepší, kdybych si našel nějakou stálou, pravidelnou práci s pravidelnou výplatou, že?“ Zastavil se před ní. „Takoví muži se vám snad líbí? Takoví, co chodí do práce na devátou pět dní v týdnu, vezmou vás na večeři a pak vám to udělají v rozumnou hodinu, aniž by vás přesvědčovali, že si máte sundat ty šatičky, co jste si oblékla?“
Chvilku počkala a rozhodla se, že se nedá vyprovokovat. „Co se mi líbí, co nosím na sobě a jak trávím volný čas, není vaše starost. Jsem tady proto, abych pro Setha zajistila stabilní a šťastný domov.“
„To chcete říct, že když budu stavět lodě, šťastný nebude?“
Jde spíš o to, jestli vám na něj při tom vzrušujícím a zábavném podnikání zbyde čas.“
Přimhouřil oči. „Vy jste prostě přesvědčená, že nevydržím.“
„To musíte ještě prokázat. Ale určitě se o to pokusíte. Dělá mi starosti jen to, že do toho jdete kvůli svému otci a ne kvůli Sethovi. To sice není nic proti vám, Came, ale taky to není moc dobré pro Setha.“
Sakra, jak se má člověk hádat s tak puntičkářskou ženskou? uvažoval Cam. „Takže by mu bylo líp u cizích lidí?“
„Ne, bylo by mu líp u vás, a taky jsem to do své zprávy napsala.“ Vítězoslavně se na něj usmála. ‚Ale ten nápad s podnikáním se musí dobře promyslet. Doufám, že se do ničeho nechcete vrhnout po hlavě.“
„Plachtíte?“
„Ne, nikdy jsem to nezkoušela. Proč?“
„Já jsem se na loď dostal poprvé až s Rayem.“
Vzpomněl si, jak se její oči umí dojatě rozzářit, a rozhodl se jí ten příběh povědět. „Byl jsem vyděšený k smrti, ale nikdy bych to

nepřiznal. Bydlel jsem u nich jen pár dní a nevěřil jsem, že zůstanu. Vzal mě na tu svou malou lodičku, co tehdy měl. Že prý mi čerstvý vzduch udělá dobře.“
Viděl to před sebou, jako by to bylo včera. „Otec byl velký chlap. Mocný Quinn. A já si byl jistý, že se ta loďka převrátí a já se utopím. Ale on mě dokázal nějak přesvědčit.“
Láska, uvědomila si Anna. To bylo to, co slyšela v jeho hlase a přitahovalo ji to stejně jako jeho drsně hezká tvář. „Uměl jste plavat?“
„Ne – ale stejně jsem se vztekal, že si musím vzít záchrannou vestu. Zdálo se mi to ponižující – pro poseroutky.“
„To byste se radši utopil?“
„Sakra, to ne, ale chtěl jsem, aby si to myslel. No, tak jsem seděl na zádi, na očích sluneční brejle, co pro mě mamka – Stella,“ opravil se, protože to tehdy pro něj ještě byla Stella – „někde vyhrabala. Měl jsem totiž poraněné oči a slunce by jim ublížilo.“
Byl zanedbávané a bité dítě, když ho Quinnovi přijali, vzpomněla si Anna. Ihned s tím chlapcem soucítila. „Musel jste být pěkně vyděšený.“
‚**A** jak, ale nikdy bych to nepřiznal. Jenže on to vždycky nějak věděl,“ zašeptal Cam. „To dopoledne bylo horko a vlhko, jako by člověk s každým nádechem polykal vodu. Ray říkal, že to přejde, až vyjedeme z přístavu na řeku, ale nevěřil jsem mu. Myslel jsem, že tam budu jen tak sedět a pomalu se smažit. Ta loď neměla ani motor. Bože, jak se Ray smál, když jsem mu to řekl. Odpověděl, že máme něco mnohem lepšího než motor.“
Cam zapomněl na kávu a dokonce i pointa té historky mu někam unikla. „Zamířili jsme přes vodu, nejdřív jen tak pomalu, a když jsme vyjeli ze zátočiny, loďka se zakymácela. Napadlo mě, že už je to tady – hra skončila. Pak se ale objevila ta volavka. Už jsem ji předtím jednou viděl, nebo jsem si aspoň představoval, že je to ta samá. Zakroužila přímo nad námi. Najednou jsme nabrali vítr a ta malá plachta se nadmula. A pak jsme letěli. Ray se otočil a zubil se na mě. Ani jsem nejdřív nevěděl, že se taky směju. Nikdy v životě jsem se předtím tak necítil. Ani jedinkrát.“
Bezmyšlenkovitě chytil pramen jejích vlasů a zastrčil jí ho za ucho.

„Ani jedinkrát.“
„Změnilo vás to.“ Dobře věděla, že právě takové chvilky mohou napořád změnit lidský život.
„Tím to začalo. Projížďkou na lodi a lidmi, kteří mi dali šanci. Vlastně to bylo docela prosté. A ani teď to nemusí být složitější. Necháme kluka, aby se taky zkusil trochu ohánět kladivem. Jestli máme zakládat rodinný podnik, pak do něj patří i on.“
Srdečně se usmála a k jeho velkému překvapení ho dokonce poplácala po tváři. „Teď jste to řekl – je to celé hra. Nevím, jestli je na ni ta nejvhodnější doba, ale bude zajímavé vás sledovat.“
„Chcete tím říct, že mě budete pozorovat?“ Postoupil o krok blíž a tlačil ji bezděky zády na kuchyňskou desku.
„Nespustím z vás oči ani na chvíli – profesionálně myslím – dokud si nebudu jistá, že poskytujete Sethovi řádný domov.“
„To je férové.“ Přiblížil se ještě o centimetr a mezi jejich těly zůstala už jen malá skulina. ‚**A** co to osobní hledisko?“
Zaváhala natolik, že musela uhnout pohledem. Ty jeho rty ji vážně pokoušely – byly tak nebezpečně blízko. „Když se na vás podívám také jinak, ničemu to neublíží. Asi to bude chyba, ale neškodná.“
„Mám dojem, že když vy uděláte chybu, Anno…“ Položil ruce na pult za ní a chytil ji tak do pasti, „… bude to stát za to. Co říkáte?“
Sklonil hlavu o něco níž a zůstal tak.
Snažila se uvažovat, promýšlet možné následky. Ale přišla ta chvíle, kdy smyslná touha prostě převálcovala zdravý rozum. „K čertu s tím,“ ulevila si, popadla ho oběma rukama za týl a přitáhla si jeho rty ke svým.
A bylo to přesně takové, jak si představovala. Hladové, ohnivé a nerozumné. Jeho horká ústa se tvrdě a zžíravě přisála na její. Poddala se docela těm rtům i té chvíli, kdy tělo a krev na celé čáře vítězily nad rozumem.
Tělem jí prolétl bolestivý plamen.
„Kristepane.“ Byl bez dechu a v hlavě mu vířily rozmazané obrazy. Zaryl prsty do pultu, o nějž se opíral, a pak je odtrhl a sevřel ji do náruče.
Žádné jeho očekávání a představa se nedaly srovnat s tou sopkou, která mu tak náhle vybuchla pod rukama. Zajel jí do vlasů, do těch

hustých vlnitých pramenů, a pustošil je, jako by na tom záležel jeho život.
Já nemůžu," vypravila ze sebe, ale tiskla se k němu tak pevně, až měla dojem, že bušení jeho srdce slyší kdesi v sobě. Její zoufalé steny vycházely z hrdla právě v těch místech, kde do něj majetnicky zatínal zuby.
Uhodila se o pult do zad a zatínala mu prsty do boků, jak chtěla víc a víc z té chvíle. Jejich ústa se znovu spojila v polibku.
Ještě naposled, slibovala si, když znovu vyšla vstříc jeho touze.
Ta její vůně uhranula jeho smysly. Její jméno bylo šepotem na jeho rtech a v jeho mozku. Ještě žádná žena v životě ho tak rychle a silně nevzrušila, ještě žádná nedokázala z jeho mysli vytěsnit všechno ostatní.
„Dovol mi to." Byla to prosba a on ještě nikdy ženy o nic prosit nemusel. „Proboha, Anno, dovol mi to." Přejel rukama vzhůru po těch dlouhých, nekonečných stehnech. „Hned."
Chtěla říct ano. Bylo by tak snadné brát a dávat. Snadné ale nebývá správné.
„Ne. Teď ne." Litovala toho hned v té chvíli, kdy to vyslovila. Vzala do rukou jeho tvář. Ještě chvíli tiskla rty k jeho ústům. Ještě ne. Ne takhle."
Měla zamlžený pohled a Cam už o ženské rozkoši věděl dost na to, aby ty oči během chvíle osleply docela. „Takhle je to přece perfektní."
„Spatné načasování i okolnosti. Musíš počkat." Někdo z nich se musel pohnout, uvědomila si. Přerušit ten tělesný dotyk. Zavřela oči, poodstoupila a zvedla ruku, aby ho udržela stranou. „No," vydechla po chvíli přerývaně, „tohle bylo nerozumné."
Vzal ji za tu napřaženou ruku a lehce se zakouskl do jejího ukazováčku. „Kdo tady potřebuje rozum?"
Já." Usmála se a ruku mu vytrhla. „Ne že bych toho nelitovala, ale musím to zarazit. Uf." Znovu se dlouze nadechla a projela si rukama vlasy. „Teda Camerone, ty jsi vážně tak schopný, jak jsem čekala." Ještě jsem pořádně nezačal."
Její úsměv se rozšířil. „To věřím. To ti vážně věřím." Rychle se chopila své stydnoucí kávy. „Nevím, jestli se nám po téhle epizodě

bude dneska líp usínat, ale asi se to muselo stát.“ Naklonila hlavu ke straně, když Cameron nevěřícně přimhouřil oči. „Co je?“
„Většina žen, zvlášť ve tvé pozici, by se teď začala vymlouvat.“
„Proč?“ Trhla ramenem. „Chtěla jsem to přece stejně jako ty. Vlastně jsem se tě chtěla dotknout už od první chvíle.“
Cam měl dojem, že už nikdy nebude stejný jako dřív. „Myslím, že jsem do tebe blázen, Anno.“
„Ne, nejsi.“ Zasmála se a podala mu jeho šálek. „Přitahuju tě, zajímám tě a ty jsi zas docela slušně nadržený, ale to není to samé. Vždyť mě ani neznáš.“
‚**Ale** chtěl bych tě poznat.“ Krátce se zasmál. ‚**A** to je pro mě něco docela nového. Obvykle mě žádná takhle nezaujme.“
„To mi lichotí. Nevím, jestli jsi tak okouzlující, nebo já tak pitomá, ale lichotí mi to. Jenže…“
‚**A** kruci, já věděl, že to přijde.“
Jenže,“ opakovala a odložila hrnek do dřezu, „pro mě je nejdůležitější Seth. Musí být.“ V očích se jí objevilo tolik soucitu, že trochu proniklo i pod slupku jeho tělesné touhy. ‚Á i pro tebe by měl být. Doufám, že budu u toho, až se to stane.“
„Dělám všechno, co umím.“
Já vím. Asi je to víc, než by udělali jiní.“ Lehce se dotkla jeho paže. „Ale už bys měl jít.“
Chtělo se mu zůstat, třeba jen tak stát a povídat si s ní. Ještě jsem nedopil to kafe.“
„Už stejně vystydlo a je pozdě.“ Zadívala se k oknu, po němž stékaly dešťové kapky jak velké slzy. ‚**A** ten déšť by mě ještě mohl přivést na všelijaké myšlenky.“
„Neřeklas to snad proto, abych trpěl?“
Jasně že jo.“ Zasmála se a šla mu otevřít dveře. „Když můžu já, proč ne ty.“
„Hm, líbíš se mi, Anno Spinelliová. Ty budeš žena mého srdce.“
„Ty nechceš ženskou, co by šla po tvém srdci,“ řekla mu, když mířil ke dveřím, „ale takovou, co jde po tvém těle.“
„Vidíš, že si začínáme rozumět.“
„Dobrou noc.“ Neodtáhla se, když ji naposledy políbil, protože by to bylo zbytečné předstírání, a ona si chtěla zachovat tvář. A tak ten

polibek opětovala se stejnou náruživostí a pak mu zavřela dveře před nosem.
Opřela se o ně a podlomila se jí kolena.
Schopný? To bylo slabé slovo. Její puls bude bít na poplach ještě celé hodiny. Možná celé dny.
Dala by nevím co za to, kdyby se díky tomu necítila tak šťastná.

7

Když zazvonil telefon, Cam pravě znechuceně zíral na koš plný růžových ponožek a spodků. Byl si jistý, že ponožky i prádlo byly bílé – nebo téměř bílé – než je do pračky hodil. Teď měly barvu jakou nosí snad jen mimina.
Třeba je to tím, že jsou mokré.
Když je ale začal cpát do sušičky, objevil mezi růžovými jednu červenou ponožku. Vycenil zuby.
Phillip, zasténal v duchu, je synem smrti.
„Do hajzlu.“ Nacpal prádlo dovnitř, pustil sušičku a vydal se k telefonu.
Cestou raději ztlumil přenosnou televizi na přepážce, kterou měl zapnutou jen kvůli hluku. Nemohl přece přiznat, že sleduje dopolední romantické telenovely.
„Quinn. Cože?“
‚Ahoj, Came. Že mi ale dalo práci tě vystopovat. TadyTod Bardette.“
Cam se natáhl po pytlíku se sušenkami, který ležel na lince, a pár si jich nabral. Jak se máš, Tode?“
„No, musím říct, že zatraceně dobře. Zrovna kotvím v jednom krásným australským zálivu.“
„Hm,“ zamumlal Cam s plnou pusou a vzápětí překvapeně povytáhl obočí, protože v televizi se právě svalila na postel neuvěřitelně krásná žena se směšně pohledným mužem.
Třeba na těch seriálech přece jen něco bude.
„Ty sis prej užil dost legrace před pár týdny ve Středomoří.“
Pár týdnů? pomyslel si Cam, když si bral další sušenku. Už mu to připadalo jako pár let – modrá voda, rychlost, provolávání slávy a

peníze na útratu.
Teď bude šťastný, když najde v lednici trochu mléka, aby tu plesnivou sušenku zapil.
„Tak nějak to bylo.“
Tod se sytě zařehtal. „No, jestli chceš tu loďku prodat, moje nabídka pořád platí. Ale teď mám jinej návrh.“
Tod Bardette měl vždycky nějaký návrh. Byl to bohatý synek bohatého tatínka z východního Texasu, který považoval svět za svoje hřiště. Závodil na lodích, lodě prodával a kupoval a taky sponzoroval jiné týmy.
Cam měl vždycky pocit, že Tod má štěstí už od narození. Protože nikdy neškodilo si Toda poslechnout a v televizi zrovna místo postelové scény naskočila reklama na kartáč na záchodové mísy, Cam televizi vypnul.
„Tak povídej.“
„Sestavuju tým pro Mezinárodní pohár.“
Jednotunových lodí?“ Cam se nechal strhnout a mléko i sušenky ho přestaly zajímat. Tenhle závod byl mezi jachtaři pověstný. Pět kol, a to poslední na moři – vyčerpávajících tři sta mil.
„Přesně tak. Víš, že loni nám pohár vyfoukli Australani, tak jim chci letos vypálit rybník a mám na to úžasnou lodičku. Dokonalá raketa. Ale musí mít dobrou posádku. Tu nejlepší. Takže na to chci tebe. Jak rychle se sem dolů dokážeš přesunout?“
Dej mi pět minut, chtělo se Camovi říct. Sbalil by si to nejnutnější a naskočil by do prvního letadla. Pro závodníka byla tohle životní příležitost. Ale když otevřel pusu, pohled mu padl na houpací křeslo na verandě za oknem, a tak jen zavřel oči a lítostivě naslouchal šumění sušičky s růžovými ponožkami.
„Musím to pustit, Tode. Teď se odtud nedostanu.“
„Koukni, jsem ochotný ti dát čas, aby sis ty svoje aférky – haha – dal do pořádku,“ odfrkl se smíchem Tod, „třeba pár týdnů. Ale jestli máš jinou nabídku…?“
„Fakt nemůžu. Musím…“ Prát prádlo? Dohlížet na děcko? Ať se propadne, jestli mu něco tak ponižujícího vyzvoní. „Pustili jsme se s bráchama do podnikání,“ vyhrkl bez rozmyšlení, „mám tady nějaký závazky.“

„Do podnikání?“ Tentokrát se Tod smál vydatně a dlouho. „Ty? Netahej mě za nos, prosím tě, vždyť to bolí.“
Cam přimhouřil oči. Byl si jistý, že se tomu Tod bude řehtat taky společně s jejich známými. Cameron Quinn a byznysmen!
„Stavíme lodě,“ procedil mezi zuby. „Tady, na východním pobřeží. Na zakázku,“ dodal, rozhodnutý hrát hru na doraz. „Samý originály. Za pár měsíců mi budeš nabízet slušnou hromádku dolarů, abych ti taky jednu navrhl a udělal. A já tě možná ze známosti vecpu do našeho pořadníku.“
„Tak lodě,“ Todův hlas zněl zaujatěji. „No, když umíš tak dobře plachtit, možná umíš i lodě stavět.“
„Žádný možná, kámo.“
„To by mohl být zajímavý podnik. Ale Came, ty přece nejsi žádnej obchodník. Ty nemůžeš trčet někde v Marylandu, jíst kraby a sbíjet plaňky. Dobře víš, že tenhle závod je ti šitej na míru. Až vyhrajeme, můžeš si pro mě za mě pár kocábek stlouct.“
Zvládne to, poručil si Cam. Vydrží ty urážky i depresi z toho, že se nemůže sbalit a jít, kam se mu zachce. A Bardette na něm nesmí nic poznat. „Vážně si musíš najít někoho jiného. Ale až budeš chtít loď, určitě zavolej.“
„Ozvi se, až opravdu nějakou uděláš. Ale přicházíš o životní šanci. Kdyby sis to přece jen rozmyslel, ozvi se rychle, protože posádku musím sestavit ještě tenhle týden. Čau.“
A pak Cam slyšel už jen oznamovací tón.
Neprohodil sluchátko oknem, i když měl sto chutí, protože pochopil, že by si to sklo stejně musel zamést sám. Tak jaký by to mělo smysl? Zavěsil a zhluboka se nadechl. A kdyby se v tu chvíli sušička nezbláznila a nezačala hopsat, pěstí do zdi by taky nepraštil.
„Už jsem měl na chvíli dojem, žes to zvládl.“
Cam se prudce otočil a spatřil otce, jak sedí u kuchyňského stolu a směje se na celé kolo. „Můj bože, ještě tohle!“
„Radši si na tu ruku dej trochu ledu.“
„To bude dobrý.“ Cam se zahleděl na pár šrámů, které si způsobil. Bolest ho alespoň držela v realitě. „Přemýšlel jsem o tobě, tati, vážně, a jsem přesvědčený, že tady doopravdy nejsi.“
Ray se nepřestával usmívat. „Ale ty tu jsi, Came. A na tom záleží. To

bylo moc těžké, odmítnout takový závod. Jsem na tebe pyšný a jsem ti vděčný.
„Bardette říkal, že má skvělou loď. A k tomu ty jeho prachy…“ Cam přitiskl dlaň na kuchyňskou desku. „Vyhrál bych.“
„Taky jsi vtom dobrý, Came.“
Jo.“ Zaťal prsty do pěsti. „Tak co tady sakra dělám? Jestli to takhle půjde dál, začnu být závislý na těch pitomých seriálech. Začnu si myslet, že Esmeralda s Kassandrou jsou nejen skutečný lidi, ale i moje blízký kamarádky, začnu vystřihovat kupóny a sbírat recepty a hlídat, jestli mám dost bílé prádlo. A pak se z toho dočista pominu!“
„Překvapuje mě, že se na starost o domácnost díváš právě takhle.“ Rayův hlas zněl ostře a zklamaně. „Péče o domov a rodinu je velmi důležitá práce. Vlastně ta nejdůležitější.“
‚**Ale** ne moje.“
„Teď právě ano. Je mi to líto.“
Cam se otočil. Když už si povídáte^ s přízrakem, můžete se na něj přece taky dívat. „Co? Žes mi umřel?“
„No, bylo to tak trochu nevhodné.“
Málem se rozesmál, ten tón a ta ironie byly pro Raye tak typické. Ale musel se zeptat na to, co ho tolik užíralo. „Říká se, žes na ten sloup najel schválně.“
Ray se přestal usmívat a jeho oči posmutněly. ‚**A** ty tomu věříš?“
„Ne.“ Cam vzdychl. „Ne, nevěřím.“
„Život je dar. Ne vždycky šitý na míru, ale moc vzácný. Neublížil bych vám tím, že bych ten svůj zahodil.“
Já vím,“ zašeptal Cam, „je dobré to slyšet, ale věděl jsem to.“
„Možná jsem mohl některé věci udělat jinak.“ Ray si povzdechl a zatočil snubním prstýnkem na své ruce. „Ale neudělal. Teď je to na tobě a taky na Phillipovi s Ethanem. Věděl jsem, že je nějaký zvláštní smysl v tom, že právě vy tři jste k nám přišli. Teď to vím jistě.“
‚**A** co bude s klukem?“
„Seth patří sem. Potřebuje tě. Právě teď má potíže a potřebuje, aby sis vzpomněl, jaké to bylo, když jsi byl na jeho místě.“
Jak to myslíš, že má potíže?“
Ray se mírně usmál. „Zvedni telefon,“ navrhl vteřinu před tím, než

zazvonil.
A byl pryč.
„Měl bych chodit dřív spát," řekl si Cam a chňapl po sluchátku. „No jo!"
„Haló? To je pan Quinn?" Jo, tady Cameron Quinn."
„Tady Abigail Moorefieldová, zástupce ředitele st. christopherské školy." Cam cítil, jak mu žaludek klesl kamsi k palcům u nohou.
„Hm, hm."
„Bohužel máme problémy se Sethem. Je právě u mě v kanceláři."
Jaké problémy?"
„Seth zbil svého spolužáka, pane Quinne, a bude dočasně vyloučen. Byla bych ráda, kdybyste se sem mohl dostavit. Celou záležitost vám vysvětlím a vy si ho odvedete domů."
„Prima. Skvělé." Cam byl s rozumem v koncích a rozpačitě si prohrábl vlasy. „Už jedu."
Škola se za ta léta moc nezměnila, uvědomil si, protože do ní také chodíval. Ten první den ho tehdy musela Stella dovnitř doslova dovléct.
Teď byl téměř o osmnáct let starší, ale stejně málo nadšený, když do ní vcházel.
Na chodbách s ošoupaným linoleem byl cítit dětský pot a propašované sladkosti.
Nacpal si ruce do kapes a zamířil ke kanceláři. Cestu dobře znal, vždyť po ní kdysi musel sám tolikrát projít.
V kanceláři neseděla stejná starší sekretářka s orlím zrakem jako tehdy, ale jakási sebejistá pipinka. „Co si přejete?" zeptala se švitořivě.
Jsem tu kvůli trestu Setha DeLautera."
Zamrkala a zmateně se usmála. „Prosím?"
Jmenuju se Quinn a mám schůzku se zástupkyní."
‚Á vy myslíte paní Moorefieldovou. Druhé dveře napravo." Vtom jí zazvonil telefon a ona do něho zazpívala: „Dobré ráno, tady st. christopherská základní škola, u telefonu Kathy."
Cam pochopil, o co byla ta kyrysnice, co strážila kanceláře v jeho časech, lepší než tahle fiflenka. Ale když procházel chodbou, bezděky stiskl čelist a dlaně se mu zpotily.

Některé věci, uvědomil si, se nikdy nezmění.
Paní Moorefieldová seděla za psacím stolem a tiše cosi psala na počítači. Byla to upravená, na krátko ostříhaná padesátnice s příjemně přitažlivou tváří.
Seth seděl na druhé straně místnosti a zíral do stropu. Snažil se tvářit znuděně, ale působil spíš smutně. Taky by potřeboval ostříhat, všiml si Cam, a hned se lekl, aby tenhle problém zase nepřipadl na něho. Džíny měl u kotníků pěkně ošoupané a bundu o dvě čísla větší.
Ale to už Camovi přišlo normální.
Zaklepal na veřeje. Žena i chlapec prudce zvedli hlavu. Paní Moorefieldová ihned nasadila zdvořilý úsměv a Seth se ušklíbl.
„Vítám vás, pane Quinne."
„Hm," vzápětí si ale vzpomněl, že musí hrát úlohu zodpovědného pěstouna. „Doufám, že tu záležitost nějak urovnáme, paní Moorefieldová." Přistoupil blíž a podal jí ruku.
Jsem ráda, že jste dorazil tak rychle. Když už musíme učinit takové politováníhodné opatření, je potřeba, aby rodič nebo zákonný zástupce pochopil jeho důvody. Posaďte se, prosím."
„Takže co se přihodio?" Cam usedl na židli a zjistil, že se mu tam nelíbí o nic víc než tehdy před lety.
„Dnes dopoledne o přestávce Seth bohužel napadl jiného studenta, který je teď v péči školní ošetřovatelky. Jeho rodiče už byli informováni."
Cam povytáhl obočí. „Tak kde jsou?"
„Robertův otec i matka jsou momentálně v zaměstnání. Ale v každém případě…"
„Proč?"
„Proč?" Zástupkyně se na Cama tázavě usmála.
„Proč Seth Roberta praštil?"
Moorefieldová lehce vzdychla. Jelikož se o Setha staráte jen krátce, asi nevíte, že to není poprvé, co se ve škole pral."
„Ale vím. Teď se ale ptám na tenhle případ."
„Dobrá." Moorefieldová si složila ruce na prsou. „Podle Roberta požádal Seth o dolar, a když mu Robert odmítl zaplatit, Seth ho napadl." Zadívala se na chlapce na židli v rohu místnosti. „Seth to ani nepotvrdil, ani nevyvrátil. Školní řád však v takovýchto

případech požaduje třídenní vyloučení studenta.“
„Fajn.“ Cam vstal, zamířil k Sethovi, ale když se i Seth začal zvedat, ukázal na něj prstem a řekl: Jen seď.“ Pak si před něj dřepl, aby měl oči v jedné úrovni. „Tak ty ses toho kluka snažil obrat?“
Seth trhl ramenem. „Když to říká.“
„Ale tys ho praštil.“
Jo, praštil. A mířil jsem na frňák,“ pohodil rozčepýřenou hlavou, „tam to nejvíc bolí.“ ‚Ale proč?“
„Třeba se mi nelíbil jeho tlustej ksicht.“
Protože Camovi docházela trpělivost, popadl Setha za rukáv velké bundy. Ale než se Seth mohl vytrhnout, zahlédl Cam na jeho rameni ošklivé rudé škrábance. „Tak a teď vyklop, o co šlo, a nepokoušej se mi nic nalhávat,“ řekl Cam s pohledem upřeným na ta zranění.
„Nechci o tom mluvit.“
„Neptal jsem se, co chceš. Řekni pravdu nebo,“ najednou Cam ztišil hlas, aby ho mohl slyšet jen Seth, „z toho ten mizera ještě vyjde s čistým štítem.“
Seth otevřel pusu, ale rychle ji znova zavřel a snažil se netřást. „Měl na mě vztek, protože jsem včera z dějepisnýho testu dostal jedničku. Jenže on je tak pitoměj, že propadl. Tak si mě furt dobíral, strkal do mě na chodbě a nadával mi. Šel jsem pryč, protože už mě nudí zůstávat pořád po škole. Ale on nepřestal, že prej jsem šprt a dějepisářův mazlíček a takový kecy. Nechal jsem to bejt, ale když se mnou praštil o skříňku a říkal, že jsem stejně jen kluk nějaký kurvy a všichni to vědí, praštil jsem ho.“
Otráveně a zahanbeně trhl ramenem. „Tak budu mít tři dny prázdniny, to je toho, no.“
Cam přikývl a vstal. Když se otočil, měl oči potemnělé vzteky. „Nemůžete vyloučit dítě, které se brání takové šikaně. A jestli ano, půjdu si stěžovat ke školské komisi.“
Šokovaný Seth nehnuté zíral na Cama. Ještě nikdy v životě se ho nikdo nezastal a on to ani nečekal. „Pane Quinne…“
„Nikdo nebude mému bratrovi říkat, že je synem nějaké kurvy, paní Moorefieldová. A jestli váš školní řád nepostihuje tak ohavné nadávky a obtěžování, mělo by se to změnit. Radím vám, abyste se nad tou situací ještě jednou zamyslela a zvážila, kdo by tady měl být

vlastně vyloučen. A Robertovým rodičům můžete vzkázat, že pokud nechtějí, aby jejich syn plakal nad rozbitým nosem, měli by ho naučit lepšímu chování.“
Zástupkyně ještě chvíli nepromluvila. Výchovou dětí se zabývala už téměř třicet let. To, co teď viděla na Sethově tváři, byla nová naděje. Trochu zaražená a opatrnická, ale přece jen naděje. A tenhle výraz nechtěla zničit.
„Pane Quinne, můžu vás ujistit, že tu věc lépe vyšetřím. Netušila jsem, že i Seth byl zraněný. Pokud ho chcete zavést k ošetřovatelce, než si promluvím s Robertem a ostatními…“
„Díky, postarám se o něho sám.“
Jak si přejete. Trest zatím pozdržím, než budu spokojena s fakty.“
„To udělejte, paní Moorefieldová. Já s fakty spokojený jsem. A teď odvedu Setha domů. Pro dnešek už si užil dost.“
„S tím souhlasím.“
Chlapec se nezdál nijak otřesený, když přišel do její kanceláře, pomyslela si. Spíš se tvářil vzpurně.
Zato byl jistě otřesený teď, jak vstával s očima doširoka rozšířenýma a křečovitě se držel židle. Pevná obranná zeď, kterou si kolem sebe vystavěl, a zatím žádný z učitelů ji nedokázal narušit, se zdála podlomená v základech.
Teď se uvidí, uvažovala, co pro Setha budou moci dál udělat.
„Pokud chlapce zítra přivedete do školy a stavíte se u mě, nějak tu záležitost vyřešíme.“
„Budeme tady. Pojď,“ řekl Cam Sethovi a zamířil ke dveřím.
Procházeli dlouhou chodbou k východu a jejich kroky se hlasitě rozléhaly kolem. Cam si všiml,– že Seth zírá na špičky svých bot.
„Pořád mi z toho naskakuje husí kůže,“ řekl.
Seth strčil do dveří. „Z čeho?“
Jak to zní, když člověk šlape chodbou na kobereček.“
Seth si posměšně odfrkl, lehce se nahrbil a pokračoval dál. Měl pocit, jako by mu v žaludku sváděly bitvu tisíce motýlů.
Vlajka na stožáru před školou se třepotala ve větru. Odkudsi bylo slyšet falešné tóny školní kapely a střední škola naproti té základní vyhlížela spíš mile a starobyle a vůbec nepřipomínala vězení jako v dobách, kdy ji Cam musel navštěvovat. Vzpomněl si, jak celé

studium strávil pozorováním dívek, a musel se v duchu pousmát, že se mu ty roky v mysli spojovaly s tolika krásnými ženskými tvary. Pak ale z budovy zavřískal zvonek a Cam si přece jen oddechl, že to má všechno za sebou.
Ale Seth to za sebou ještě neměl, uvědomil si. A on by mu v tom měl co nejvíc pomoci. Otevřel dveře jejich korvety a na chvíli se zastavil, aby Sethovi pohlédl do očí. „Tak myslíš, žes tomu mizerovi ten nos rozbil?“
Sethovi se mihl na tváři úsměv. ‚Asi jo.“
„Fajn.“ Cam nasedl a zabouchl za sebou dveře. „Rána do nosu je dobrá, ale jestli chceš, aby to příště míň krvácelo, naber ho do břicha. Jedna krátká řacha do žaludku nezanechá takové stopy.“
Seth o tom chvíli uvažoval. „Asi jsem chtěl vidět, jak krvácí.“
„No, každej svýho štěstí strůjcem. A dneska je prima počasí na plachtění.“
„Hm.“ Sethova zmatená mysl dokázala myslet jen na to, že se ho dnes někdo zastal. Věřil mu, bránil ho, postavil se za něj. Bolela ho ruka i ramena, ale na tom tolik nezáleželo. „Díky,“ zamumlal.
„Za málo. Kdo si začne s jedním Quinnem, bude mít co dělat i s ostatními.“ Cam si všiml, jak na něj Seth užasle zírá. „Tak to bychom měli. A teď si zajedem pro nějaký hamburger, abychom na lodi nevyhládli.“
„Hm, něco bych si dal.“ Seth si přejel rukávem pod nosem. „Nemáš dolar?“
Když se Cam zasmál a dupl na plyn, Seth cítil, že to je jeden z nejkrásnějších okamžiků jeho života.

Vál stálý jihozápadní vítr a bahenn! trávy na břehu se v něm líně pohybovaly. Jasné nebe tvořilo úžasný rám obrazu, na němž se vznášela bílá volavka, která se po chvíli jako blyštivý drak vrhla na hladinu pro svůj oběd.
Cam vhodil do lodi i nějaké to rybářské náčiní. S trochou štěstí by si k obědu mohli opéct rybu.
Seth už věděl o plachtění víc, než by Cam čekal. Ale mohlo ho to napadnou, protože prý byl chytrý a Ethan mu při práci mnohé

vysvětlil.
Když viděl, jak zručně Seth zachází s lany, nechal mu po chvíli na starost vnější kosatku. Plachty nabraly vítr a loď vyrazila.
Bože, jak mu tohle scházelo. Rychlá jízda, síla lodi a větru. Vzduch jako, by mu pročistil mozek a vyhnal z něj všechny strachy a starosti. Voda pod nimi a nebe nahoře a jeho ruce na kormidle.
Vzadu za ním se Seth smál a musel se ovládat, aby nevypískl radostí. Takhle rychle nikdy nejel. S Rayem to bylo takové opatrné, s Ethanem zas plno práce, ale tahle divoká jízda na vlnách, kdy letěli do neznáma jako střela, se s tím nedala srovnat.
Musel si čepici obrátit kšiltem dozadu, aby mu ji vítr nesebral.
Chvíli opisovali linku pobřeží a pozorovali rybáře, jak v docích vytahovali na břeh své úlovky. V tuhle roční dobu hlavně platýze, mořské pstruhy a ropušnice.
„Kolikátého je dnes?“ chtěl vědět Cam a ohlédl se přes rameno.
Jednatřicátého, myslím.“ Seth si sundal sluneční brýle a pozoroval pobřeží, jestli nezahlédne Grace. Rád by zamával někomu, koho znal.
„Tak to zítra začíná krabí sezóna. Vsaď se, že jich Ethan přinese domů plný kbelík. Najíme se jako králové. Máš rád kraby, nebo ne?“
Já ani nevim.“
Jak to?“ Cam si otevřel plechovku s kolou a napil se. „Nebo jsi kraba ještě nejedl?“
„Ne.“
„Tak to si nastav pusu na pochoutku. Zítra ji ochutnáš.“
Seth napodobil Camovo gesto a také si jednu plechovku vzal.
„Všechno, co nevaříš ty, je pochoutka.“
Řekl to s úsměvem a Cam mu ho oplatil. „Kraba bych ještě uvařit uměl. Nic na tom není. Prostě ty klapavý potvory hodíš do vařící vody a přidáš spoustu koření.“
„Zaživa?“
Jinak to nejde.“
„To je hnusný.“
Cam se jen trochu zavrtěl. „Nejsou živí moc dlouho. Pak je z nich prostě večeře. A s několika plechovkami piva hotová hostina. Za pár týdnů zas přijdou na řadu krabi s měkkým krunýřem. Ty se jen hoděj

mezi dva krajíce chleba a chlamst.“
Tentokrát se Sethovi opravdu trochu zvedl žaludek. Já teda ne.“
„Copak, seš choulostivěj?“
„Ne, jen civilizovanej.“
„Houby. Máma s tátou nás někdy v sobotu brávali do doků. Dostali jsme pár krabích sendvičů a sledovali turisty, jak vybíraj, co si dají k jídlu. Bylo to k popukání.“
Ta vzpomínka ho trochu rozesmutnila. „Někdy jsme se zas takhle projížděli. Nebo jsme vyrazili rybařit na řeku. Mamku to moc nebavilo, tak se raději koupala nebo si na břehu něco četla.“
„Proč radši nezůstala doma?“
„Měla ráda plachtění,“ řekl něžně Cam, „a chtěla být s námi.“
„Ray říkal, že onemocněla.“
Jo, onemocněla.“ Cam ztěžka vydechl. Byla to jediná žena, kterou kdy miloval a kterou ztratil. Ten pocit mu pořád podlamoval kolena a naháněl husí kůži.
„Pojď sem,“ nařídil. „Stáhneme plachtu a podíváme se, jestli jsme něco nechytili.“
Ani je nenapadlo, že ty tři hodiny, co spolu strávili na vodě, byli za posledních pár týdnů jejich nejklidnějšími chvílemi.
A když se pak vrátili domů se šesti tlustými okouny v mrazicím boxu, poprvé si dokonale rozuměli.
„Umíš je očistit?“ zeptal se Cam.
„Možná.“ Ray ho to naučil, ale Seth nebyl v žádném případě hloupý. Jenže jsem jich nachytal víc, tak bys je měl myslím čistit ty.“
„Ale kdo je tady šéf…,“ začal Cam, jenže vtom se zarazil, protože si všiml prádla, které se sušilo venku na šňůrách. Naposled je tam viděl ještě předtím, než Stella onemocněla. Lekl se, že má další halucinaci a v ústech mu vyschlo.
Vtom se zadní dveře otevřely a na verandu vyšla Grace Monroeová.
„Ahoj!“
Cam poprvé slyšel Sethův hlas vyjeknout takovou radostí. Prudce se ohlédl, ale to už Seth pustil box, který společně nesli, a vyrazil k verandě.
‚Ahoj, vy dva.“ Měla velmi milý hlas, který skoro kontrastoval s jejím elegantním zevnějškem. Byla vysoká, štíhlá, dlouhonohá –

vždyť také kdysi toužila být tanečnicí.
Ale Grace se musela naučit odsouvat své sny stranou.
Měla prakticky na krátko sestříhané medově zlaté vlasy, v létě o něco světlejší, a hluboké zelené oči, často se stíny kolem nich.
Jenom ten úsměv ji vždycky celou rozzářil a přidal jí do tváří dolíčky.
Hezká žena, pomyslel si Cam, s tváří panenky a hlasem sirény. Divil se, že jí muži dávno neleželi u nohou.
Ale Seth ano, uvědomil si Cam vzápětí, překvapený, že jí tak vroucně vběhl do náruče. To kousavé děcko, kterého se nesměl nikdo dotknout… Nakonec se přece jen začervenal a začal si hrát se štěnětem, které za Grace vyběhlo ven.
„Dobré odpoledne, Came.“ Zaclonila si oči proti slunci. „Ethan se za mnou včera zastavil, že prý byste potřebovali pomoct s domácností.“
„Takže se o to postaráš?“
„No, můžu sem dvakrát v týdnu na pár hodin zajít…“
Dál se nedostala, protože Cam vyběhl po schodech a vlepil jí nadšený polibek. Seth stiskl zuby, přestože se Grace radostně zahihňala.
„Prima,“ zakuckala se, „ale i tak mi budete muset zaplatit.“
„Cokoli budeš chtít. Zbožňuju tě,“ popadl ji za ruce a ještě několikrát je políbil. „Položím za tebe život.“
„Hra, vidím, že mě tady opravdu potřebujete. Ty růžové ponožky jsem už hodila do odbarvovače. Snad to zabere.“
„Za to může Phil. Ta červená byla jeho. No řekni, jakej chlap může vůbec nosit červený ponožky!“
„O třídění prádla a vyprazdňování kapes si mužem promluvit později. Teď zase projel pračkou nějaký černý zápisník.“
„Kruci.“ Všiml si, jak se Grace tázavě zadívala na chlapce, a rychle si odkašlal. „Omlouvám se, ten byl asi můj.“
„Připravila jsem vám citronádu a teď jsem se chtěla pustit do večeře, ale zdá se, že už jste si nějakou chytili.“
„Hm, ale uvař, co budeš chtít.“
„Fajn. Ethan mi taky neřekl dost jasně, co bych vlastně měla dělat. Možná bychom to spolu mohli probrat.“
„Zlatíčko, udělej všechno, co myslíš, že je třeba. I tak to bude víc než

dost.“
To měl pravdu, pomyslela si. Růžové prádlo, nábytek pokrytý vrstvou prachu, na stole přilepená jakási neurčitá hmota… A ten sporák! Bůhví, kdy ho naposledy někdo čistil.
Bylo dobré vědět, že ji někdo potřebuje a že sama hned ví, co má dělat. „Fajn. Ale někdy s sebou budu muset brát malou. Julie ji sice hlídá po večerech, když jsem v práci, ale přes den vždycky nemůže. Jenže ona moc nezlobí.“
Já ti s ní klidně pomůžu,“ navrhl Seth. „Ze školy chodím o půl čtvrté.“
„Od kdy?“ chtěl vědět Cam a Seth pokrčil rameny.
„Když nejsem po škole.“
‚Aubrey si s tebou hraje ráda. A protože bych tu dnes měla být ještě hodinu, uvařím vám něco dušeného na zítřek. Stačí, když si to pak ohřejete. A taky napíšu seznam čisticích prostředků, které došly. Můžu pro ně i sama zajet.“
„Nakoupit za nás?“ Cam by si před ni z vděčnosti i klekl. „Chceš přidat?“
Se smíchem zašla zpátky do domu a cestou zavolala: „Sethe, nepouštěj to štěně k těm rybím vnitřnostem, nebo bude smrdět ještě celé týdny.“
„Dobře. Za chvilku přijdu dovnitř.“ Seth sešel po schodech z terasy, aby ho Grace uvnitř nemohla slyšet, a chlapácky si Cama přeměřil pohledem. „Nechceš snad do ní začít dělat, že ne?“
„Dělat do ní?“ Cam nejdřív vytřeštil oči, ale pak zavrtěl hlavou. „Proboha živého.“ S kudlou v ruce zamířil ke stolu za domem, kde se obvykle čistily ryby. „Grace znám přece skoro celý život. Já nedělám do každý ženský, kterou potkám.“
„Tak fajn.“
Chlapcův tón, spokojený a majetnický, přiměl Cama zamyslet se nad věcí. „Takže… ona se ti asi líbí, co?“
Seth se mírně začervenal. Jen na ni trochu dohlížím, to je všechno.“
„No, hezká je,“ pokračoval Cam a se zalíbením pozoroval, jak Seth žárlivě šlehl pohledem. Jenže já teď stejně dělám do úplně jiné holky a nikdy není dobrý začínat si se dvěma najednou. A ta, o který mluvím, mě bude stát ještě hodně přesvědčování.“

8

Do Anny se rozhodl začít „dělat“ co nejdřív. Protože na ni nepřestával myslet, nechal Setha se zbytkem ryb o samotě a vešel do domu. V kuchyni souhlasně zamručel nad vůněmi, které se Grace linuly z hrnců, a rozběhl se nahoru.
Ve svém pokoji měl na telefonování víc soukromí a také Annino číslo.
Na prahu se vděčností málem rozplakal. Měl vzorně převlečenou a ustlanou postel a už se nemohl dočkat, že zase jednou bude usínat ve voňavých peřinách.
Z psacího stolu a polic s jeho trofejemi zmizel prach a židle, na níž se předtím vršily odhozené věci, byla prázdná. Jistě je ale všechny najde na nějakém rozumnějším místě.
Zdálo se, že se věci přece jen obracejí k lepšímu. Spokojeně se tedy natáhl na postel a hmátl po telefonu.
„Spinelliová.“ Její hlas zněl úředničky neutrálně. Cam zavřel oči a zkusil si ji představit, jak tam sedí za stolem v těch úžasných těsných šatech, co měla předešlý večer.
„Slečno Spinelliová. Máte ráda kraby?“
„Eh…“
„Řeknu to jinak.“ Lehl si pohodlněji a cítil, že by okamžitě usnul.
„Co když vás pozvu na kraby vařené v páře.“
„To zní lákavě.“

„Co takhle zítra večer?“
„Camerone…“
„U nás doma,“ upřesnil. „V domě, kde je pořád plno. Zítra začíná krabí sezóna a Ethan jich jistě přinese dost a dost. Uvaříme si je sami. Můžete vidět – jak byste to asi nazvala – jak Quinnové spolupracují v domácnosti. A taky jak se Seth v tomhle prostředí aklimatizuje.“
„To by šlo.“
„Víte, už jsem pár sociálních pracovnic zažil. Sice nechodily na jehlách jako vy, ale…“
„To bylo po pracovní době,“ připomněla mu. „Ale na večeři bych přijít mohla. V kolik?“
„Třeba o půl sedmé.“ Zaslechl, jak listuje v diáři a trochu ohrnul nos. „Fajn, to bych mohla stihnout. O půl sedmé.“
Znělo to, jako když si sjednává čistě pracovní schůzku. Jsi tam teď sama?“
„V kanceláři? Ano, proč?“
Jen si tě tak představuju. Vlastně na tebe myslím skoro pořád. Co kdybych pro tebe zítra zajel a pak tě zas odvezl domů. Mohli bychom zastavit – a chtěl jsem říct, vlézt si na zadní sedadlo, ale korveta bohužel žádné nemá. I tak bychom to nějak zvládli.“
„To jistě. A proto radši přijedu svým autem.“
„Musím tě zase brzy obejmout.“
„To se nepochybně stane. Někdy. Ale do té doby.
„Chci tě.“
Já vím.“
Když slyšel, že její hlas zjihl, usmál se. „Mohl bych ti třeba popisovat, co bych s tebou všechno dělal. Pěkně krok za krokem. Můžeš si klidně dělat poznámky.“
Já… myslím, že to radši odložíme. Jindy si to možná ráda poslechnu, ale za chvíli mám schůzku. Uvidíme se na té rodinné večeři.“
„Dej mi deset minut o samotě s tebou, Anno,“ zašeptal. Jen deset minut, abych se tě mohl dotknout.“
Já… probereme to zítra. Už musím jít. Sbohem.“
„Sbohem.“ Potěšilo ho, že ji tak rozrušil. Spokojeně zavěsil a usnul zaslouženým spánkem.

Asi po hodině ho probudilo bouchnutí dveří a Phillipův navztekaný hlas.
„Domove, sladký domove," zamumlal Cam a skulil se z postele. Klopýtal chodbou a dolů po schodech. Jako obvykle byl po probuzení otrávený a nutně se potřeboval napít kávy.
V kuchyni našel Phillipa, jak otvírá láhev vína. „K čertu, kde jsou všichni?" chtěl vědět.
„Nevím. Kliď se mi z cesty." Cam si mnul rukou obličej a téměř po slepu slil zbytek kávy do hrnku a strčil ho do mikrovlnky.
„Dostal jsem zprávu od pojišťovny, že nám nic nevyplatí, dokud nebude uzavřeno vyšetřování."
Cam zíral na mikrovlnnou troubu a jeho zmatená mysl se marně snažila utřídit pojmy pojišťovna, peníze, vyšetřování. „Co?"
„Dej se dohromady, sakra," strčil do něho Phillip netrpělivě. „Prostě maj podezření, že otec spáchal sebevraždu."
„To je kravina. Řekl mi, že se nezabil."
Jo?" Phillip se přece jen ironicky pousmál. „A to jsi s ním mluvil předtím nebo potom, co zemřel?"
Cam se téměř začervenal, ale pak vztekle otevřel mikrovlnku. „Chci říct, že je to nesmysl, a oni jen zdržujou, aby nemuseli platit."
„Mluvili s lidmi z okolí a někteří jim nejspíš s radostí vyžvanili pikantní detaily. Vědí dokonce i o tom dopise od Sethovy matky – že jí táta platil."
„Tak co?" Cam usrkl kávu, spálil si patro a zaklel. „Ať si ty mizerný prachy strčej někam."
„To není tak jednoduché. Jestli nezaplatěj, budou si všichni myslet, že se táta vážně zabil. To bys chtěl?"
„Ne." Cam si stikl kořen nosu, aby ulevil rostoucímu tlaku v hlavě. V životě bolesti hlavy neznal a teď jako by se s nimi roztrhl pytel.
„Takže pokud nebudeme souhlasit s jejich závěrem, budeme se s nimi muset soudit, a z toho bude v obou případech pěkný poprask." Phillip upíjel víno, aby se trochu uklidnil. „V každém případě to pošpiní otcovo jméno. Nejspíš budeme muset tu ženskou – tu Glorii DeLauterovou – opravdu najít a ujasnit si to."

„Proč myslíš, že se tím něco vyjasní?“
„Musíme z ní dostat pravdu.“
Jak? Mučením?“ Ne že by ho to nelákalo. „A navíc, kluk z ní má děsnej strach. A taky by nám mohla překazit to opatrovnictví.“
Jenže jestli se neobjeví, nikdy se asi celou pravdu nedozvíme.“ A Phillip se pravdu dovědět potřeboval.
„Chceš vědět, jak to vidím já?“ Cam plácl rukou do stolu. „Ta ženská prostě potřebovala prachy. Táta chtěl zase pomoct tomu děcku a snažil se pro to něco udělat, jako to dělal s námi, jenže ona chtěla pořád víc. Ten den se vracel domů rozrušený a ustaraný a taky jel moc rychle. To je celé.“
„Život není tak jednoduchý, Came, jak bys ho chtěl vidět ty. Nedá se jet přímo z jednoho místa na druhé. Všude jsou zatáčky, překážky a zajížďky. Měl by sis to konečně uvědomit.“
„Proč? Ty to děláš pořád a oba jsme beztak skončili na stejným místě.“
Phillip se krátce zasmál, protože v tomhle nemohl odporovat. Raději si nalil další sklenici vína. „Každopádně s tím budeme muset něco udělat. Kde je vlastně Seth?“
„Nevím. Někde tady.“
„Bože, Came, kde tady? Máš na něj přece dohlížet!“
„Hlídal jsem ho celej den, sakra. Někde tady bude.“ Přešel k zadním dveřím a vyhlédl na dvorek. Zakoulel očima, když tam chlapce neviděl. „Tak bude vpředu nebo šel na procházku… Nemůžu ho přece držet na řetězu.“
„Teď už by si měl dávno dělat úkoly. Máš s ním být vlastně jen pár hodin po škole.“
„Dneska ale bylo všechno jinak. Nemusel do školy.“
„Ulejval se? A tys ho nechal, když nám sociálka dýchá na záda?“
„Neulejval se.“ Cam se otráveně obrátil. „Nějakej malej mizera se do něj ve škole navážel, že prej je jeho matka courá.“
Phillipův výraz se rychle změnil ve spravedlivý hněv. „Kterej mizera!?“
„Nějakej tlusťoch jménem Robert. Seth ho praštil a chtěli ho za to na tři dny vyloučit.“
„Tak to ne! Sakra, co je to tam za ředitele? Nacista?“

Cam se musel usmát. V tomhle se na Phillipa mohl vždycky spolehnout. „Nebude to tak hrozný. Když jsem ze Setha dostal pravdu, zástupkyně trochu změnila názor. Ale zítra ráno se tam jdem zase dohadovat.“
Phillip se škodolibě zazubil. „Ty, známá mlátička spolužáků si jdeš hrát do školy na vzorného rodiče? Kéž bych se tak mohl proměnit v mušku a poslechnout si to.“
„Není třeba, protože jdeš taky.“
Phillip ve spěchu spolkl víno, aby se nezakuckal. „Co tím chceš říct?“
„A Ethan taky. Budeme vystupovat jako jednolitý celek.“
„Ale já mám schůzku…“
„Tak ji zrušíš. Jde přece o kluka.“ Cam zahlédl Setha, jak se vynořil z lesa se štěnětem v patách. „Byl se jen proběhnout se psem. A Ethan tady bude každou minutu. Taky mu o tom řeknu.“
Phillip se díval do své sklenice. „Nesnáším, když máš pravdu. Dobře, půjdeme všichni.“
„Mohla by to být legrace.“ Cam spokojeně nabral Phillipa do ramene. „Už jsme přece velký kluci. A když tuhle bitvu vyhrajeme, můžeme večer slavit – mísou krabů.“
Phillipova tvář se rozjasnila. „První duben. Začíná krabí sezóna! No jasně.“
‚A dneska jsou k večeři čerstvé ryby – já jsem je nachytal, ty je připravíš. Já potřebuju sprchu.“ Cam si procvičil ramena. „Zítra k nám na večeři přijde Spinel-liová.“
„Hm, hm. Cože?!“ Phillip se prudce otočil. „Tys pozval sociální pracovnici na večeři? A sem?“
„Přesně tak. Říkal jsem, že se na ni rád koukám.“
Phillip jen unaveně zavřel oči. „Proboha, ty to na ni zkoušíš!“
‚Ale ona na mě taky,“ usmál se Cam. Je to fajn.“
„Came, nechci ti kazit tvoji zvrácenou aférku, ale uvažuj hlavou. Máme tu problém s pojišťovnou a pak se Sethem ve škole. Jak se to asi bude líbit sociální pracovnici?“
„O tom prvním jí nepovíme a to druhé budem vyprávět i s podrobnostmi. Myslím, že na ni zapůsobí, jak jsme všichni tři šli Setha hájit do školy.“

Phillip otevřel pusu, zamyslel se a pak přikývl. „No jo. Tak dobře.“
Po chvíli ho ještě něco napadlo. „Vlastně bys mohl… uplatnit tvůj vliv, aby ten případ co nejdřív uzavřela v náš prospěch.“
Cam neodpovídal. Samotného ho dost překvapilo, že ho ten návrh tak dopálil. Promluvil tiše: „Využívat ji nehodlám. Jedno nemá s druhým nic společného, a tak to i zůstane.“
Jakmile Cam odešel z místnosti, Phillip zamyšleně našpulil rty. No, není to zajímavé?

Když **se** Ethan blížil **s** lodí k dokům, zahlédl na jejich dvorku Setha. Pes vedle něho šťastně vyštěkl. Ethan mu prohrábl srst na hřbetě. Jo, jo, už jsme skoro doma, kámo.“
Při svinování plachet si všiml, že Seth hází klacíky svému štěněti. U jejich domu vždycky pobíhal nějaký pes, který věrně nosil aport nebo se s vámi pral v trávě. Ethan si vzpomněl na retrievera Dumba, do kterého se okamžitě zamiloval, když ke Quinnovým přišel.
Byl to první pes, kterého měl, a také první utěšitel. Od něho se dověděl, co je bezpodmínečná láska, a rozhodně mu uvěřil dřív než Stelle, Rayovi a svým novým bratrům.
Napadlo ho, že se teď Seth možná cítí stejně. Na svého psa se člověk prostě vždycky může spolehnout.
Když sem Ethan tehdy přišel, zničený na duchu i na těle, nevěřil, že se jeho život opravdu může změnit. Všechna ujištění, sliby a úsměvy slušných lidí pro něj nic neznamenaly. Chtěl se vším skoncovat.
Voda ho přitahovala už tehdy. Představoval si, jak se nad ním zavře a pak už nebude nic, jen ticho. Neuměl ještě plavat, a tak to mohlo být snadné.
Ale když se tu noc vykradl z domu, přiběhl k němu pes. Olizoval mu dlaně a tiskl se mu k nohám. Dumbo si přinesl klacek a s nadějí v očích Ethana pozoroval. Vrtěl ocasem. Poprvé Ethan klacek odhodil vztekle, vysoko a daleko. Ale Dumbo pro něj šťastně doběhl a přinesl ho zpátky. Vrtěl ocasem.
Házel klacek znova a znova, asi dvacetkrát, až si konečně sedl do trávy, v měsíčním světle si vyplakával srdce a tiskl se k psovi jako k záchrannému kruhu. Touha zemřít byla pryč.

Pes může být skvělá věc, pomyslel si teď, a podrbal Simona po hlavě.
To už se Seth na dvoře otočil a zahlédl jeho loď. Krátce zaváhal, ale pak zamával a rozběhl se k němu.
„Přivaž loď, mladej.“
Jasně.“ Seth se chopil hozeného lana a zručně ho ovázal kolem kůlu.
„Cam říkal, že zítra přineseš spoustu krabů.“
„Vážně?“ Ethan se usmál a posunul si čepici do týla. „Tak hop, Simone,“ promluvil na psa, který se vedle něho nedočkavě vrtěl a čekal na povel k opuštění lodi. Simon slavnostně štěkl, skočil do vody a začal plavat ke břehu. Jak to vypadá, bude mít Cam pravdu. Zima byla mírná a voda se rychle ohřívá. Vytáhneme jich kupu.“
Naklonil se přes bok lodi a zvedl nahoru koš na kraby. „Žádné zimní vlasy, vidíš?“
„Vlasy? Proč by ve staré drátěné kukani měly bejt vlasy?“
„To je koš na kraby. Kdyby tam byly ještě světlé mořské řasy, znamenalo by to, že je voda na kraby moc studená. Po tuhé zimě tam bývají třeba až do května. To je pak těžké uživit se na moři.“
„Ale letos ne, že jo?“
„Vypadá to dobře. Můžeš tam pak sám hodit návnadu – zbytky z kuřat nebo ryb – a ráno tam možná najdeme pár krabů. Na tohle vždycky nějaký naletí.“
Seth si klekl, aby si koš lépe prohlédl. „To jsou ale pitomci. Vypadaj tak nebezpečně a přitom budou hloupější než malí brouci.“
„Nebo spíš jen hladoví.“
„Cam tvrdil, že je vaříte zaživa. To já jíst nebudu.“
Jak myslíš. To já jich možná spořádám i dvacet.“ Nechal koš zase spadnout do vody a obratně vyskočil z lodi na molo.
„Byla tady Grace. Všechno uklidila a tak.“
Jo?“ Ethan si představil, že v domě bude všechno vonět po citrónech, jako to vonělo u Grace.
‚A Cam jí dal pusu.“
„Cože?“ Ethan se zastavil a zadíval se na Setha.
„Mlaskavou. Smála se. Asi to byla legrace.“
„Tak legrace. Jasně.“ Trhl rameny a snažil se ignorovat uzel v žaludku. Mohlo mu být přece jedno, koho Grace líbá. Ale když

spatřil na zadní terase Cama, jak si protřepává mokré vlasy, stiskl pevně čelist.
„Tak jak to vypadá letos s kraby?“
„Stačí to,“ odpověděl stroze.
Cama jeho tón udivil. „Nekousl tě jeden do zadku?“
„Potřebuju sprchu a pivo.“ Ethan ho obešel a zmizel v domě.
„Zítra přijde na večeři dámská návštěva.“
Ethan se zastavil a zadíval se na bratra skrze síťové dveře. „Která?“
„Anna Spinelliová.“
„Sakra,“ ulevil si Ethan a odešel.
„Proč? Co tady chce?“ vyhrkl Seth vyděšeně a očividně nedokázal ovládnout vnitřní paniku.
„Pozval jsem ji a chce krabí večeři.“ Cam si zastrčil palce do kapes a začal se pohupoval na patách. Proč musí právě on vždycky čelit tomu jeho hroznému strachu? „Myslím, že by ráda viděla, jak tady všichni plivem kolem sebe, drbeme se a smrdíme. Takže si na to jeden večer dáme pozor. Ataky radši nenechávej prkýnko od záchodu nahoře. Ženský to vždycky berou jako provokaci.“
Sethův výraz se trochu uvolnil. „Takže chce jen vidět, že nejsme čuňata? No, když Grace všude uklidila a nebudeš vařit ty, je to skoro dobrý.“
„Mohlo by to být lepší, kdyby sis dával taky pozor na tu svou sprostou pusu.“
„Ta tvoje je taky tak sprostá.“
Jenže já jsem větší. A určitě před ní zítra nehodlám říkat, abys mi třeba podal ty ‚zasraný‘ brambory.“
Seth už byl mnohem klidnější. „To jí chceš říct o tom maléru ve škole?“
Cam vydechl. Jo, chci jí říct, jak jsme to tam s Philem a Ethanem šli za tebe žehlit.“
Tentokrát Seth překvapeně zamrkal. „Všichni? Vy tam půjdete všichni tři?“
Jasně. Jak jsem řekl, kdo si začne s jedním Quinnem, musí počítat se všemi.“
Oba stejně ale šokovalo, když se v Sethových očích objevily slzy. Jeho modré duhovky začaly ztrácet kontury a oba jako na povel

strčili ruce do kapes a odvrátili se.
Já musím… jít něco dělat," zakoktal Cam. „Ty si běž… třeba umýt ruce. Večeře bude za chvilku."
Než Cam konečně sebral odvahu, aby položil Sethovi ruku na rameno a řekl něco, po čem by si oba připadali jako ještě větší idioti, chlapec naštěstí zaběhl do domu.
Cam si stiskl spánky a chvíli je masíroval. Ježíši, musím se vrátit zpátky k závodění, kde aspoň vím, co mám dělat." Vykročil směrem k domu, ale pak si to rozmyslel. Nevěděl, co si počít se všemi těmi emocemi, které vířily ve vzduchu.
Bože, jak by potřeboval zpátky svoji svobodu. Mohl by se třeba probudit a zjistit, že to všechno byl jenom sen. A nejlíp ve velké hotelové posteli v nějakém exotickém městě se žhavou nahou ženskou po boku.
Když si to ale zkusil představit, ležel právě jen ve své posteli v tomhle domě a ta žena byla Anna.
Jako náhrada to jistě šlo… jenom to ostatní kolem nezmizelo.
Zadíval se vzhůru do oken v druhém patře. Kluk byl ve svém pokoji a dával se dohromady a o totéž se pokoušel i Cam venku.
V tom jeho pohledu předtím viděl důvěru a skoro patetickou vděčnost, která ho zahanbila i vyděsila.
Co s tím má ale dělat? Až se věci uklidní a vyřeší, Cam přece musí zase začít žít svůj život. Nemůže tady přece s tou zodpovědností trčet věčně!
Snad ještě pár měsíců. Až se postarají o kluka a o ten byznys, co chce Ethan rozjet. Pak ho čeká svět, závody a riziko, které miluje. Nikdo od něj přece nemůže čekat víc.
Ani on sám ne.

9

Zástupkyně Moorefieldová si se zájmem prohlížela ty tři muže, kteří stáli v její kanceláři jako dobře vystavěná zeď. Z jejich vzhledu by se jen těžko dalo usuzovat, že jsou bratři. Jeden měl dobře střižený šedý oblek s kravatou, druhý černou košili a džíny a třetí khaki kalhoty a pomačkanou pracovní košili.
Vycítila ale, že v té chvíli jsou sjednocení jako trojčata v matčině lůně.
„Věřím, že máte nabitý program, a tak musím ocenit, že jste se dostavili všichni tři."
„Chtěli jsme tu věc vyřešit," promluvil Phillip s diplomatickým úsměvem na tváři. „Seth by měl chodit do školy."
„Souhlasím. Včera jsem se snažila věc vyšetřit. Zdá se, že Robert opravdu rvačku vyprovokoval. Ale stále je tady ta možnost vydírání.
Cam zvedl ruku. „Sethe, chtěl jsi po něm, aby ti dal dolar?"
‚Ale né." Seth si zastrčil palce za lem kapes, jak to prve viděl u Cama. Já jeho prachy nepotřebuju. Vůbec jsem se s ním nebavil, dokud mi nezastoupil cestu."
Cam se zahleděl zpátky na paní Moorefieldovou. „Seth tvrdí, že dostal jedničku z testu, kdežto Robert propadl. Je to pravda?"
Zástupkyně si složila ruce na stole. „Ano, je. Seth dostal nejlepší ohodnocení. Ale…"
„Mně se zdá," promluvil tiše Ethan, „že vám tedy Seth říkal pravdu. A když ten Robert lhal v jednom, mohl lhát i v ostatním. Promiňte madam, ale když Seth říká, že se poprali kvůli testu, asi to tak bude."
„Uvažovala jsem o tom, pane Quinne, a k vašemu názoru se docela přikláním. Už jsem mluvila i s Robertovou matkou. Není o nic víc nadšená, že i její syn bude dočasně vyloučen."
„Setha přece nevyloučíte," Cam zaujal vyzývavý postoj.

„Chápu vaše rozhořčení, ale oba chlapci se prali. A fyzické násilí tu rozhodně trpět nemůžeme.“
„Ve většině případů bych s vámi souhlasil, paní Moorefieldová.“ Phillip se dotkl Camova ramene, aby mu zabránil přistoupit k ní o krok blíž. Jenže Seth byl slovně i fyzicky napaden, a musel se bránit. O přestávkách by měl mít na chodbách dozor nějaký učitel, nemyslíte?“
Moorefieldová si odfoukla. „Rozumný návrh, pane Quinne. Nechci začít naříkat nad rozpočtovými škrty, ale v tomhle počtu rozhodně děti nepřetržitě hlídat nemůžeme.“
„Chápu to, ale Seth by na to neměl doplácet.“
„V poslední době prožíval těžké období,“ vložil se do hovoru Ethan, „a vyloučení mu asi zrovna nepomůže. Učili nás, že škola má člověku poskytovat víc než jen vzdělání. Má mu pomáhat budovat si charakter a orientovat se ve světě. Jestli ale učí, že když se někdo brání, bude potrestaný, je v tom systému něco špatného.“
„Chcete ho potrestat stejně jako chlapce, který si začal,“ promluvil Cam. „Tím říkáte, že mezi dobrem a zlem není velký rozdíl. Takové škole bych svého bratra svěřit nechtěl.“
Moorefieldová spojila špičky prstů, zadívala se přes ně na ty tři muže a pak dolů na chlapce. „Tvoje známky z testů jsou nadprůměrné, ale učitelé tvrdí, že neodevzdáváš domácí úkoly a v hodinách nespolupracuješ.“
„Na úkolech už se pracuje,“ Cam do Setha lehce dloubl, „že ano?“
„No jo, já jen nechápu, proč.
„Nemusíš chápat,“ zarazil ho Cam, „stačí, když je uděláš. Nemůžeme s ním sedět ve třídě a nutit ho, aby otevřel pusu, ale úkoly bude mít v pořádku.“
„Ráda věřím,“ zašeptala. „Takže to uzavřeme. Sethe, protože ti věřím, nevyloučím tě. Ale dostaneš třicetidenní podmínku. Jestli se během té doby budeš chovat dobře a odevzdávat úkoly, na celou věc zapomeneme. A první úkol dostaneš ode mě. Do týdne napíšeš esej na téma: Násilí ve společnosti a potřeba nenásilného řešení problémů.“
„Ale já…“
„Sklapni,“ nařídil Cam mírně. „To se mi zdá fér,“ obrátil se k

zástupkyni. „Bereme to.“

„To docela vyšlo,“ prohlásil Phillip, když stáli před školní budovou.
„Mluv radši za sebe.“ Ethan si narazil čepici zpátky na hlavu. Já jsem se zpotil na celým těle. Už v životě nechci něco takovýho zažít. Zavezte mě teď na nábřeží. Někdo mě snad hodí na loď. Jim je tam sám a už určitě vytahal spousty krabů.“
„Hlavně nezapomeň přinýst ňáký domů.“ Cam se nasoukal do Philova bledě modrého land roveru. „Dneska přijde ta návštěva.“
„Tak na to nezapomenu určitě,“ zamumlal Ethan. „Ráno zástupkyně, večer sociální pracovnice, kristepane, člověk aby si pořád dával pozor na jazyk.“
„Slečnu Spinelliovou si vezmu na starost hlavně já.“
Ethan se na Cama zadíval. „Ty prostě nenecháš žádnou ženskou na pokoji, vid?“
‚A proč? K čemu by tady jinak byly?“
Ethan si jen povzdechl. „Koukejte se stavit taky pro nějaký pivo.“

Cam se uvolil, že pro pivo zajede. Ne z bratrské lásky, ale aby nemusel Phila dál poslouchat. Jedině v supermarketu mohl uniknout jeho náladě, protože se na svém drahém laptopu potýkal s dopisem pro pojišťovnu.
‚A přivez taky nějaký salát,“ zavolal na Cama a ten ještě nakoukl zpátky do kuchyně.
Jaký salát?“
„Zelený! Proboha, nevracej se bez hlávky salátu a šťavnatých rajčat. Včera jsem vyrobil prima vinný ocet, ale není tady vůbec nic, na co bych ho nalil.“
„Ak čemu nám to bude dobrý?“
Phillip vzdychl a přestal psát. „Za prvé, chceme žít zdravě a dlouho a za druhé, pozvali jsme na večeři ženskou, která se bude zajímat o Sethův jídelníček.“
„Tak si to běž koupit sám.“
„Fajn. Tak za mě napiš ten dopis.“

To by radši uhořel zaživa. „Zelenej salát, pro boha živýho.“
‚A taky tmavý chleba. A dochází mléko. Nějaký ovoce by se hodilo, protože příště přivezu z Baltimoru svůj odšťavňovač. Mrkev, cuketu. Radši ti napíšu seznam.“
„Tak prrr,“ snažil se Cam ovládnout situaci, „chtěl jsem jít jen pro pivo.“
„Celozrnné bagety,“ mumlal si Phillip a už rychle sepisoval.

O půl hodiny později si cam bezradně prohlížel zeleninu vystavenou v supermarketu. Jaký je sakra rozdíl mezi zeleným a římským salátem a proč by se o to měl vůbec starat? V zoufalství začal házet zboží do košíku namátkou.
Stejně se pak choval i v ostatních odděleních, a když se blížil ke kase, vezl už dva koše nacpané plechovkami a krabicemi.
„Panečku, to asi máte oslavu, ne?“
Jen velkou chuť k jídlu,“ odpověděl starší pokladní, a když chvíli pátral v paměti, vybavilo se mu i její jméno. Jak se máte, paní Wilsonová?“
„Ale jde to.“ Rychlostí blesku začala zboží markovat a balit do tašek. „Venku je sice hezky a já tady musím trčet, ale už za hodinku půjdu za svým vnukem.“
„To my zas dneska pořádáme krabí hostinu.“
„Ethan vás zásobuje, je mi to jasné. Škoda, že už tady není Ray,“ dodala. „Bude nám všem moc chybět. Po smrti Stelly sem občas zašel pro něco do mikrovlnky. Vždycky jsem mu říkala: ‚Rayi, neměl by ses takhle odbývat. Chlap občas potřebuje pořádný kus masa.‘ Ale je těžké vařit pro jednoho, když je člověk zvyklý na rodinu.“
„Jo.“ Na víc se Cam nezmohl. On taky patřil do Rayovy rodiny a tehdy s ním nebyl.
„Vždycky mi o vás něco vyprávěl. Měl spoustu výstřižků z cizích novin a fotky z tvých závodů. Ptala jsem se ho: Jak víš, že vyhrál, když to tam píšou italsky nebo francouzsky?‘ A moc jsme se tomu smáli.“
Zvážila tašku jablek a namarkovala je. „Ajak se vede tomu malému?

Jakpak se jmenuje? Sam?“
„Seth,“ zašeptal Cam. „Má se dobře.“
„Pěkný kluk. A Ray měl vždycky pro každého dveře otevřené. I když už měl svoje roky, zvládl by to, když zvládl vás tři…“
Protože se mile usmála, Cam jí úsměv oplatil. ‚**A** práce s námi měl určitě dost,“ dodal.
„**A** dělal to jistě rád. Myslím, že chtěl mít ještě společnost, když jste vy tři vylétli z hnízda. Chci tím říct, že nevěřím tomu, co lidi říkaj. Ne, ne.“ Nesmlouvavě zavrtěla hlavou. „Vždycky jim odpovídám, že jako správní křesťani by si měli dávat pozor na jazyk.“
V očích se jí zalesklo spravedlivým hněvem. ‚**A** ty si z těch řečí taky nic nedělej, Camerone. Že by s tou ženštinou vážně něco měl? Nebo že by se chtěl zabít? Kdepak, dělá se mi z toho nanic.“
Ale Camovi už také. Přál si, aby do toho obchodu nikdy nebyl přišel.
„Někteří lidé věří lžím, paní Wilsonová,“ špitl.
„Tak, tak.“ Pokladní dvakrát krátce přikývla. ‚**A** rádi to ještě šíří dál. Ale my s manželem jsme Stellu s Rayem vždycky měli za dobré lidi a dobré přátele, a jestli před námi někdo něco takového řekne, dostane za ucho.“
To Cama rozesmálo. „Vzpomínám si, že v tom jste byla dobrá.“
Pokladní se rozzářila. „To když jsi mi tenkrát chodil za mojí Carolinou. Nemysli, že mi nebylo jasné, o co ti jde.“
„Carolina byla nejhezčí holka z celý třídy.“
„Pořád je k světu. To s jejím synkem si dneska vyrazíme. V létě mu budou čtyři. A druhé už je na cestě. No, čas letí.“
To letí, pomyslel si Cam, když byl zpátky v jejich kuchyni a vykládal nákupy na stůl. Pokladní to jistě nemyslela zle, ale podařilo se jí způsobit mu slušnou depresi.
Jestli se ty špinavosti donesly k dobrým přátelům jeho rodičů, musí se mezi lidmi šířit velice rychle. Je to horší, než si představoval. Jak dlouho před tím ještě budou zavírat oči?
Cítil, že jim nezbyde nic jiného než najít Sethovu matku, jak chtěl Phillip.
Chlapec z toho bude jistě velice nešťastný, uvědomil si. Neohrozí to důvěru, kterou Cam spatřil v jeho pohledu?
„Koukám, že s tím potřebuješ pomoct.“ Phillip vstoupil do kuchyně.

„Volal právník. Dočasné opatrovnictví je jisté. Aspoň jedna věc se podařila.“
„Prima.“ Cam mu chtěl převyprávět rozhovor, který vedl s paní Wilsonovou, ale pak si to rozmyslel. Tenhle večer si přece nenechají kazit pomluvami. Dnes už vyhráli dvě bitvy.
„Další tašky jsou v autě,“ řekl Philovi.
„Další?“ Phillip zíral na plný stůl. „Bože můj, na tom seznamu nebylo víc jak deset položek.“
„Tak jsem něco přidal, no.“ Vytáhl z tašky krabici a strčil ji do kuchyňské skříňky. „Nějakou dobu tady aspoň nikdo nebude mít hlad.“
‚**A** tolik mléčné čokolády? To snad taky věříš, že když v tom je mléko, je to zdravé?“
„Kluk si určitě rád dá.“
„No jistě. Ale zubaře mu budeš platit ty.“
V Camovi začala doutnat zlost. „Tak se koukni, ten, kdo jede nakupovat, koupí, co uzná za vhodné. To je naše nové pravidlo. Takže půjdeš do auta pro zbytek, nebo to tam necháš shnít?!“
Phillip povytáhl obočí. „Když tě nákupy takhle rozčilují, radši si je vezmu na starost sám. A taky bychom měli zřídit takový domácí fond, ze kterého by se hradili běžné věci.“
„Fajn,“ mávl Cam rukou. „Tak se o to postarej.“
Když Phillip odešel, začal Cam uklízet nákupy. Rád by se na chvíli zbavil starostí o domácnost. Pro dnešek toho měl dost.
Vyhlédl ven a viděl, že se Seth už vrátil ze školy. Phil-líp mu podával tašky a přitom spolu bezstarostně rozmlouvali.
Cam raději zašel zpátky do domu, a když se otočil, spatřil štěně, jak vesele čurá na koberec.
‚**A** teď čekáš, že to po tobě budu uklízet, ne?“ Když Blázen vyplázl jazyk a radostně zavrtěl ocasem, Cam jen bezmocně zavřel oči.
„Ten esej je stejně pěknej nesmysl,“ stěžoval si Seth, který právě vešel do kuchyně. „Nechápu, proč bych měl psát takový blbosti.“
„Prostě to uděláš.“ Cam vzal Sethovi tašky z rukou. ‚**A** můžeš začít hned, jak vyčistíš ten koberec, na kterej se tvůj pes právě vydělal.“
„Můj pes? On přece není můj.“
„Tak teď je. A rychle ho nauč chodit čůrat ven, nebo bude bydlet na

dvoře.“
Vypotácel se z kuchyně společně s Phillipem, který jen stěží zadržoval smích.
Seth stál na místě a díval se na štěně. „Ty jsi ale pito-mec,“ zašeptal. Pak si dřepl, a když mu štěně skočilo do náruče, Seth ho v ní láskyplně sevřel. „Tak ty jsi teda můj pes.“

Anna si řekla, že se ten večer bude chovat profesionálně. I proto o té schůzce raději informovala Marilou. Stejně se na Setha už těšila. Nejméně tolik jako na Cama.
Na každého myslela jinak a z jiných důvodů, samozřejmě, ale chtěla je znovu oba vidět. Jenom musí dobře ovládat své city i rozum.
V tom už ale uměla chodit.
V autě jí na plno vyhrával Verdi a Anna uvažovala, zda jí Quinnovi umožní mluvit se Sethem aspoň chvíli o samotě, aby poznala, jak se doopravdy cítí.
Pár minut o samotě s Camem by zas neškodilo, aby poznala, jak se doopravdy cítí ona sama.
Nejspíš roztouženě. Ale to nebylo tak důležité. Když bude mít po tomhle setkání pocit, že by měla couvnout, udělá to.
Nepochybovala o tom, že tenhle muž má železnou vůli. Ale to Anna Spinelliová taky. A kdyby se s ním měla měřit, jistě by vyhrála.
To už zajížděla k jejich domu.
Cam vyšel na verandu.
Chvíli se na sebe nehybně dívali, ale on pak seběhl po schodech. Byl celý v černém, vlasy mu neposlušně vířily kolem hlavy a v temných očích měl nečitelný výraz. Její srdce přece jen poskočilo a ztěžka dopadlo zpět na své místo.
Zachtělo se jí cítit ty tvrdé rty na svých. Představila si, jak ji to svalnaté tělo tíží a jak se pohybuje s rychlostí, která byla součástí jeho života. Bylo by hloupé si to nepřiznat.
Ale ona ho zvládne, poručila si. Jen aby zvládla i samu sebe.
Vystoupila. Měla na sobě hnědý kostým a vlasy stažené do přísného uzlu. Nenalíčenými rty se na něj zdvořile a trochu odtažitě usmála. V ruce držela kufřík.

Z důvodů, které nechápal, pocítil Cam stejnou reakci při pohledu na ni jako ten večer, kdy se objevila na chodbě v těch těsných šatech a na vysokých podpatcích. Byla to náhlá a prudká žádost.
Když vykročil směrem k ní, naklonila hlavu ke straně a vyslala k němu jasný signál: Ruce pryč.
Ale on se k ní i tak mírně sehnul a vdechl její vůni. „To jste udělala schválně.“
„Co jako?“
„Vybrala jste si úřednický kostým a smyslný parfém zároveň, abyste mě dohánělа k šílenství.“
„Tak si všímejte jen toho kostýmu, Quinne.“ Když chtěla odejít a on ji uchopil za ruku, setřela ho pohledem. „Ale vy jste neposlušný.“
„Rád hraju hry, stejně jako vy, Anno.“
„Ale pro tuhle hru jste si nevybral vhodnou dobu.“
V jeho očích zahlédla ještě něco kromě touhy – roz-mrzelost. „Stalo se snad něco? Nějaký problém?“
„Kdy není?“ vrátil jí otázku.
Položila ruku na jeho, kterou jí stále svíral rámě, a lehčeji stiskla. „Špatný den?“
Jo. Ne. Kruci.“ Vzdal to a bezmocně se opřel o kapotu auta. Jen ta věc ve škole.“
Jaká?“
„Nejspíš dostanete i oficiální zprávu, tak bych to rád převyprávěl i z našeho pohledu.“
„Hm, tak povídejte.“
Jak mluvil, chvílemi se rozčiloval a přecházel kolem, zvlášť když vyprávěl, že na Sethově krku objevil čerstvé podlitiny. Skončil ranní návštěvou u zástupkyně.
„Vedli jste si dobře,“ řekla na to Anna pobaveně, „namlátit někomu sice není odpověď…“
Já myslím, že to je sakra pádná odpověď.“
„To je mi jasné, ale necháme toho. V každém případě jste se zachovali správně a myslím, že to Seth ani nečekal.“
„Proč? Byl přece v právu.“
„Věřte mi, že lidi se zas tak často za své děti nebijou.“
„On není můj syn, ale bratr.“

„A za své bratry teprve ne. Je to každopádně bod pro vás. A proto jste tak rozčílený?“
„Nejenom, ale to nic.“ Těžko jí v téhle chvíli mohl vykládat o vyšetřování pojišťovny a klepech, které se šíří po městě. A už vůbec by mu u ní nepomohlo, kdyby přiznal, že se tu cítí jako v pasti.
Jak to vzal Seth?“
„Dobře,“ Cam trhl ramenem. „Vyrazili jsme si včera na vodu a trochu rybařili. Zabili jsme čas.“
Znovu se usmála a tentokrát velmi srdečně. „Doufala jsem, že budu u toho, až to přijde. Začal jste k němu něco cítit.“
„O čem to mluvíte?“
„Začal jste mít o něj starost. Osobní. Už ho neberete jen jako slib, který se musí dodržet, jako povinnost. Záleží vám na něm.“
„Řekl jsem, že se postarám, a tak to dělám.“
„Záleží vám na něm,“ opakovala. „To je to, co vám dělá starosti, Came. Co bude, když vám na něm začne záležet ještě víc? A jak tomu zabránit?“
Zadíval se na ni. Slunce za jejími zády zapadalo a v očích jí zůstalo něco z jeho záře. Možná se opravdu bál, připustil si, ale nejen svých citů k Sethovi. „Dokončím, co jsem začal, Anno. A svou rodinu, kam Seth patří, neopustím. Stejně jsem ale sobeckej parchant. Zeptej se, koho chceš.“
„Některé věci si radši ověřuju sama. A teď snad dostanu tu slíbenou večeři, nebo ne?“
„Ethan už na tom pracuje.“ Ustoupil, jako by ji chtěl uvést do domu. Najednou ji ale překvapil. Prudce ji sevřel v náruči a náruživě políbil.
„Tak tohle bylo zas pro mě,“ zašeptal po chvíli, když oba popadali dech. „Vždycky si vezmu, co chci. Vidíš, jaký jsem sobec.“
Anna poodstoupila a uhladila si pomačkané sako. „Promiň, ale mně se to líbilo stejně jako tobě, takže to tak sobecké nebylo.“ Vyběhla po schodech, krátce zaklepala a zmizela v domě.
Cam chvíli stál na místě a tiše se zubil. Tohle je ženská, uvažoval, díky níž na tohle období svého života nikdy nezapomene.
Když pak vešel do kuchyně, Anna už vesele konverzovala z Phillipem nad sklenkou vína.
„Ke krabům se pije pivo,“ řekl Cam a sám si jedno z lednice vzal.

„Jenže jídlo ještě není," usmála se, „a Phillip tvrdí, že tohle víno je vynikající." Napila se. „A má rozhodně pravdu."
Je to moje oblíbené bílé," poznamenal Phil a dolil jí sklenici. „Hladké, máslové chuti a ne příliš voňavé."
„Phil je snob přes vína," ucedil Cam mezi zuby a lokl si piva z plechovky. „Ale i tak ho tady necháme bydlet."
‚A jak to vlastně zvládáte?" Uvažovala, jestli vůbec vědí, jak jejich dům působí stroze mužsky. „Určitě je to zvláštní, že jste se zase všichni sešli pod jednou střechou."
Ještě jsme se nezabili." Cam se na svého bratra zazubil jako vlk. „Zatím."
Anna se smíchem přešla k oknu. „A kde je Seth?"
„Pomáhá Ethanoví," odpověděl Phillip. „Kraby vaříme na ohništi za domem."
„Naohništi?"
„Hm," Cam ji vzal za ruku a táhl ji ke dveřím. „Mamka by nám nedovolila dělat to tady v domě. Byla sice doktorka, ale někdy trochu choulostivka. Nechtěla se na to dívat." Obcházeli spolu dům. „Táta postavil vzadu cihlový ohniště, ale hned první léto mu spadlo. Pak jsme to opravili."
Za rohem uviděli Ethana se Sethem nad otevřeným ohněm, kde se začínala vařit voda. Ze sudu na zemi bylo slyšet klapání a škrábání krabích klepet.
Anna se podívala na sud a pak zpátky na kotel. „Víte co, asi budu taky trochu choulostivka." S tím se otočila a zamířila k vodě.
Nevadilo jí, že to Cama rozesmálo, ani když Seth vykřikl hrůzou a vzrušením.
„Tyje tam hodíš teď, kurva? To je hnusný!"
„Říkal jsem mu, ať si dnes dává pozor na jazyk, ale ještě neví, že jste tady."
Jenom zatřepala hlavou. „Zní to docela normálně," prohodila a lehce sebou trhla, když zaslechla divoké škrábání klepet, žbluňknutí a další Sethův výkřik. Je to tak barbarské, že ho to musí silně vzrušovat."
Rychle zvedla ruce k vlasům, protože ucítila škubnutí.
„Líbí se mi rozpuštěné." Cam odhodil sponku, kterou jí právě vytáhl. Já je chci mít sepnuté." Přidala do kroku.

„Vsadím se, že se budeme dohadovat ještě o mnoha jiných věcech.“ Zadíval se na její profil. „Bude to aspoň zajímavější.“
‚Ani jeden z nás se asi nudit nebude. Ale nezapomínej, že Seth je na prvním místě.“ Zastavila se na břehu a chvíli naslouchala šplouchání vody. Stranou na jednom z kůlů zahlédla obří hnízdo.
„Snažím se mu pomoci. Ale je nepravděpodobné, že bychom se vždycky shodli, co pro něho bude nejlepší. Takže ty dvě věci musíme umět oddělovat, až spolu skončíme v posteli.“
Byl rád, že se v tu chvíli nenapil piva. Určitě by se zakuckal. „To zvládnu.“
Anna zvedla oči, protože ji nad hlavu vzlétla volavka, a uvažovala, jestli je to hnízdo její. „Až si budu jistá, že to zvládnu taky, můžeme použít moji postel. Tady bychom asi neměli dost soukromí.“
Začal si mnout dlaní břicho, aby se trochu uklidnil. „Ty jsi ale dost přímočará ženská, co?“
„Mělo by smysl chovat se jinak? Jsme přece dospělí, nezadaní,“ vrátila mu jeho slova a s úsměvem naklonila hlavu ke straně. Jestli dáváš přednost předstíranému odmítání, máš smůlu.“
„Ne, takhle se mi to docela líbí.“ Jestli ale brzy tím vnitřním tlakem nevybouchne. „Žádné hry, sliby a předstírání... Odkud ses vlastně vzala, ženská?“ řekl užasle.
„Z Pittsburghu,“ odpověděla jakoby nic a obrátila se zpět k domu. „Takhle jsem to nemyslel.“
Já vím. Ale pokud se mnou chceš spát, měly by tě zajímat aspoň základní údaje. Já tedy nespím s nikým, koho neznám.“
Dotkl se jejího ramene, dokud byli ještě bezpečně daleko od domu. Chtěl s ní být ještě chvíli o samotě. „Dobrá, tak jaké jsou tedy základní údaje?“
‚Je mi osmadvacet. Jsem svobodná, mám italské předky. Moje matka… zemřela, když mi bylo dvanáct, a tak mě vychovávali hlavně prarodiče.“
„V Pittsburghu.“
„Přesně tak. Jsou to báječný, trochu staromódní, ale miloučký lidičky. Umím skvělou červenou omáčku – recept na ni se v naší rodině dědí. Po škole jsem se přestěhovala do Washingtonu a chvíli tam pracovala. Ale moc se mi tam nelíbilo.“

„Moc politiků?“
„Taky, a moc velké město. Hledala jsem něco jiného, až jsem nakonec zakotvila tady dole.“
Cam se rozhlédl po tichém dvoře a vodní hladině. „Tohle je tedy docela jiné než Washington.“
„Líbí se mi tu. Taky mám ráda horory a romantické filmy a skoro všechnu muziku kromě jazzu. Časopisy čtu od titulu po tiráž, ani sama nevím proč, a přestože jsem docela společenská, velkým večírkům se radši vyhnu.“
Zastavila se a zmlkla. Ještě se uvidí, uvažovala, jestli bude chtít vědět něco dalšího. „To by zatím stačilo a stejně už nemám co pít.“
„Na první pohled jsem tě dost špatně odhadl.“
„Ano? To já jsem tě zas odhadla dobře.“
„Umíš italsky?“
„Plynně.“
Naklonil se k ní a šeptl jí do ucha velmi konkrétní sexuální výzvu. Jiné ženy by mu za to možná daly facku, nebo by se začaly hihňat a červenat. Anna vydala jen jakýsi hrdelný zvuk. „Hmm. Máš podprůměrný pří-zvuk, ale za to dobrou představivost.“ Lehce ho plácla po paži. „Řekni si o to znova – někdy příště.“
„To určitě udělám,“ zašeptal Cam a díval se, jak se jde Anna pozdravit se Sethem, který vyšel zpoza rohu.
„Nazdar, Sethe.“
Škubl sebou a v očích se mu objevil zase ten odtažitý výraz. Lehce se nahrbil. „Hm, ahoj. Ethan říká, že už se může jíst.“
„Prima, mám hlad jako vlk.“ I když věděla, že z ní má trochu strach, přistoupila k němu blíž. „Slyšela jsem, že jste trochu plachtili.“
Seth se vyčítavě zadíval na Cama. „No jo. A co?“
„Nikdy jsem to nezkusila.“ Zaslechla, jak Cam zadržel dech, a pochopila, že je to signál pro Setha, aby se choval slušně. „Cam říkal, že se někdy můžu připojit.“
Je to jeho loď,“ začal Seth, ale když si všiml Camova výhružného výrazu, opravil se: Jasně, to bude fajn. Ale teď musím přinýst tunu novin a rozložit je na verandě. Tak se totiž jedí krabi.“
„Dobře.“ Než ale mohl odběhnout, naklonila se k němu a spiklenecky zašeptala: „Máme štěstí, že je nevařil Cam, co?“

Seth si odfrkl a konečně se na ni usmál.

10

Na sociální pracovnici nebyla tak špatná.
K tomu závěru došel Seth po chvíli přemýšlení ve svém pokoji, kam odešel pod záminkou, že musí psát esej o násilí. Místo toho si kreslil skicy různých tváří. Na esej má ještě týden času, a pořád bylo lepší tu blbost psát, než se nechat kvůli tlusťochovi vyloučit ze školy.
Stále ještě je viděl před očima, všechny tři Quinny, jak stojí před všemocnou Moorefieldovou. Bylo to tak… parádní, řekl si v duchu a začal je všechny kreslit do svého notesu.
Nejdřív… Phillip. Moderní oblek, moderní sestřih, úzký obličej. Vypadal jako chlápek z reklamy na věci, co si můžou pořídit jen zazobaný lidi.
Pak Ethan s tím vážným výrazem, usmál se Seth, trochu rozcuchaný, i když se ještě před školou znova česal. Působil prostě jako vždycky, jako chlap, co se živí prací venku.
A ještě Cam, drsňák se zlostným výrazem. Palce zaklesnuté za kapsy kalhot. Jo, přesně takhle stál vždycky, když ho něco rozčilovalo. I na tom hrubém náčrtku vypadal jako všehoschopný chlap, který má v plánu ještě mnohem víc.
Nakonec nakreslil sebe a snažil se přitom vidět očima druhých. Úzká, kostnatá ramena, pomyslel si nespokojeně. Ale nebudou vždycky taková. Hubenej obličej a velký oči. Jednoho dne z toho vyroste.
Ale i tak držel hlavu nahoře, nebo ne? Nebál se ničeho. A snad vypadal, jako by k nim patřil.
Začneš si něco s jedním Quinnem, musíš počítat s ostatními. Tak to aspoň řekl Cam. Ale Seth přece nebyl Quinn, jak lidi říkali, a i

kdyby, stejně na tom nezáleželo. Je jedno, kdo byl jeho otec, hlavně aby se nemusel vrátit k *ní*.
Chtěl zůstat tady. Už celé měsíce ho nikdo nebil. Nikdo se v jeho přítomnosti nezdrogoval tak, že si Seth nebyl jistý, jestli ten člověk neumřel. A tajně si to spíš přál. Žádnej oplzlej chlap se ho nesnažil ohmatávat.
Zakázal si na to vzpomínat.
Ta krabí hostina byla taky fajn. Děsnej binec, usmál se. Člověk je musel jíst rukama. Ani ta úřednice se nechovala jako upejpavá slečinka. Prostě si sundala sako a vyhrnula rukávy. Vůbec nesledovala, jestli se někdo z nich drbe na zadku nebo tak něco. Pořád se smála. Na to nebyl zvyklý. Zdrogovaný ženský se takhle nesmějou, ty se nesmějou vůbec.
Nikdo mu taky neříkal, že už si nesmí přidat. Bože, snědl těch ošklivých krabů celou kupu. Dokonce i salát mu chutnal, i když se tvářil, že to nejí.
Ten zžíravý pocit hladu v žaludku byl nadobro pryč, že by málem zapomněl, jaké to bylo. Ale nezapomněl. Nemohl zapomenout na nic.
Měl trochu strach, že ho ta sociální pracovnice bude chtít dostat zpátky, ale vypadala v pohodě. Dokonce tajně podstrkovala kousky krabů a chleba Bláznovi, tak snad nemohla být tak špatná.
Líbila by se mu ale víc, kdyby dělala něco jiného, třeba číšnici jako Grace.
Když se ozvalo klepání na dveře, Seth rychle zavřel skicák a otevřel jiný sešit, kde měl prvních pár slov eseje.
„No?“
Anna nakoukla dovnitř. ‚Ahoj. Můžu na chvilku dál?“
Bylo mu divné, že se nějaký dospělý takhle ptá. Zajímalo ho, jestli by vážně odešla, kdyby řekl, že ne. Pokrčil rameny. „Třeba.“
„Už budu muset jet,“ začala a rychle se rozhlédla po pokoji. Dvojitá, jakž takž ustlaná postel, prádelník, stůl a pár polic s knihami. Všimla si docela nového sterea a staršího dalekohledu. Na oknech měl pěkné zelené závěsy.
Chyběly tady ale klukovské drobnosti. Plakáty na zdech, staré polámané hračky a podobný binec. Štěně dřímající v rohu pokoje ale

mohlo pro začátek stačit.
„Máš to tu hezké.“ Zamířila k oknu. ‚A pěkný výhled na vodu a stromy. Můžeš pozorovat ptáky. Když jsem přijela z Washingtonu, musela jsem si kvůli nim koupit knihu, abych aspoň některé uměla pojmenovat. Musí být pěkné vidět tu volavky každý den.“
„Hm.“
Je tady hezky.“
Pokrčil rameny. Je to dobrý.“
Otočila se a podívala se na jeho sešit. „To je ten otravný esej?“
„Právě jsem začal.“ Jako v obraně si přitáhl sešit k tělu a ten druhý nedopatřením shodil na zem. Než se stačil shýbnout, udělala to Anna.
„No tohle!“ Skicák se otevřel na stránce, kde byl výstižný obrázek Blázna i s jeho sladce přihlouplým výrazem. „Tos maloval ty?“
„To nic není. Ale vždyť já ten esej píšu, nebo ne?“
Už už si chtěla povzdechnout nad jeho ustrašeností, ale ta skica ji příliš zaujala. Je to nádherné. Přesně jako on.“ Prsty ji svrběly, jak toužila obrátit list a podívat se, koho Seth ještě namaloval. Ale ovládla se a notes odložila. ‚Já kreslím jako malé dítě.“
„Na tom nic není.“
„Tak to bys mi tu kresbu možná dal?“
Napadlo ho, že jde třeba o nějaký trik. Už měla zpátky svoje sako a taky kufřík. „K čemu?“
„Nemůžu si dovolit mít v bytě zvíře. Taky by nebylo moc fér zavírat ho tam, když jsem v práci, ale…,“ usmála se a zadívala se na spící štěně, „… psy mám moc ráda. Až se zmůžu na dům se dvorkem, pořídím si jich hned několik. Do té doby si můžu hrát jen se psy cizích lidí.“
To se mu zdálo divné. Dospělí si přece mohli dělat, co chtěli a kdy chtěli. „Proč se teda nepřestěhujete?“
„Mám to blízko do práce a nájem je rozumný.“ Znovu se zadívala na vodní hladinu a husté stromy venku. „Zatím to musí stačit.“ Na východní obloze se objevila první hvězda. Anna málem vyslovila přání. „Ale někde blízko vody, jako tady… No,“ rychle se odvrátila a usedla na kraj postele čelem k Sethovi. „Chtěla jsem tě ještě navštívit, než odjedu. Takže jestli máš nějaký problém nebo se chceš na něco zeptat…“

„Ne, nechci.“
„Fajn.“ Nečekala ani, že by s ní mluvil otevřeně. Ale přece…
„Možná bys rád věděl, jak to zatím vidím já.“ Trhnutí ramenem pokládala za souhlas. „Vidím dům plný mužů, kteří se snaží naučit žít pohromadě. Čtyři velmi rozdílní lidé, kteří mají různé názory a budou dělat chyby a řešit konflikty. Ale taky si myslím, že to nakonec zvládnou, protože všichni chtějí to samé,“ usmála se.
„Každý po svém, ale všichni to samé.“
Vstala a vytáhla z kufříku svou vizitku. „Zavolej mi, když budeš potřebovat. Na zadní straně je číslo domů. Není třeba, abych sem v nejbližší době chodila. Snad jen pro obrázek. Ať se ti ten esej povede.“
Když mířila ke dveřím, Seth najednou vytrhl z notesu skicu štěněte.
„Tak si to vemte, jestli chcete.“
„Vážně?“ Vzala si papír a usmála se. Je vážně hezký. Díky.“ Ucukl poděšeně, když se sklonila, aby ho políbila na tvář, a tak se ho jen jemně dotkla rty. „A Bláznovi za mě dej dobrou noc.“
Obrázek zastrčila do kufříku a vydala se po schodech dolů. Phillip preludoval na piano nějakou bluesovou melodii. To byla další věc, kterou mohla jen závidět. Celý život ji mrzelo, že nebyla obdařena žádným nadáním.
Ethana nikde neviděla a Cam netrpělivě přecházel po obýváku. Napadlo ji, že je to nejspíš typický obraz téhle domácnosti. Phillip se věnuje elegantním koníčkům, Ethan se ztratí někam do samoty a Cam ventiluje přebytečnou energii.
A chlapec, zavřený ve svém pokoji, kreslí obrázky a obírá se svými myšlenkami.
Cam vzhlédl a jejich oči se na chvíli setkaly. Znovu pocítila horkost v lůně.
„Pánové, děkuji za skvělou večeři.“
Phillip vstal a přišel jí podat ruku. „My děkujeme vám. Už je to dlouho, co s námi večeřela tak krásná žena. Doufám, že se zas brzy ukážete.“
Hm, jak ten se umí vlichotit, napadlo ji. „Ráda. A vyřiďte Ethanoví, že výborně vaří. Dobrou noc, Came.“
„Vyprovodím vás.“

S tím počítala. „Tak za prvé," začala, když se za nimi zavřely dveře, „zdá se, že o Setha je celkem dobře postaráno. Dohlížíte na něj, pomáháte s úkoly a má slušný pokoj. Možná by potřeboval nové boty, ale to je u desetiletých kluků normální."
„Boty? Co je zase s jeho botama?"
„Ale i tak," pokračovala, když došli k autu, a otočila se ke Camovi, „ještě si musíte na mnohé zvyknout. Seth je každopádně problémové dítě. Mám podezření, že byl zneužívaný, fyzicky, možná sexuálně."
„Taky už mě to napadlo," řekl Cam stroze. „Tady se mu nic nestane."
„To vím." Položila mu ruku na rameno. „Kdybych o tom pochybovala, nebyl by tu s vámi. Ale on by potřeboval pomoc profesionála. Všichni byste měli za někým zajít."
„To je nesmysl. My si nemusíme vylévat srdce nějakému špatně placenému terapeutovi."
„Mnoho špatně placených lidí dělá svou práci dobře. Já mám taky zkoušky z psychologie a jsem ve svém oboru dobrá."
„Fajn. Mluvila jsi s ním a mluvíš se mnou. Takže nám pomáhá odborník."
„Nehraj si na pitomce." Záměrně přiostřila tón, aby ho naštvala.
„Na nic si nehraju. Snažím se od začátku co nejvíc spolupracovat."
Rozhodně víc, než čekala, pomyslela si a v duchu se usmála. „Začali jste dobře, ale psycholog by vám pomohl dostat se pod povrch, k jádru problému."
„My žádný problém nemáme."
Nečekala tak tuhý odpor v tak zásadní věci, ale asi ho čekat měla.
‚Ale jistěže máte. Seth má hrůzu z fyzického kontaktu."
„Když se ho dotýká Grace, vůbec mu to nevadí."
„Grace?" Anna se zamyslela. „Grace Monroeová z toho tvého seznamu?"
Jo. Pomáhá nám s domácností a kluk je do ní celý blázen."
„To je dobrý začátek. Ale jestli byl zneužívaný, zanechalo to na něm stopy."
Proč se o tom sakra bavili? uvažoval netrpělivě. Proč museli rozrývat staré rány, když si nepřál nic jiného, než pár minut flirtování s hezkou ženou?

„Můj fotr si ze mě dělal fackovacího panáka. Tak co? Přežil jsem to.“ Nechtělo se mu vzpomínat, zvlášť ne ve stínu domu, kde se mu dařilo zapomenout. „Sethovi zas dávala co proto jeho matka. Taky už nebude mít šanci to zopakovat. Hotovo. Uzavřená kapitola.“
„Takhle se to skončit nedá,“ odpověděla Anna trpělivě. „Každá nová kapitola má stejně základy v tom, co bylo dřív. Radím ti odbornou konzultaci a doporučím ji taky ve své zprávě.“
Jen si poslouž.“ Ani nechápal, proč ho dohánělo k takové zuřivosti. Neuměl si prostě představit, že by se on nebo někdo z bratrů musel znovu rýpat v těch strašných vzpomínkách. „Doporučuj si, co chceš, ale my to nemusíme udělat.“
„Musíte udělat, co je pro Setha nejlepší.“ ‚**A** jak ty víš, co to je?“
Je to moje práce,“ odsekla, protože se jí také začínala vařit krev v těle.
„Tvoje práce! Máš v ruce diplom a pár formulářů. Ale my jsme si to prožili a prožíváme na vlastní kůži. Ty nevíš, o čem to je. Když ti někdo rozbíjí obličej a ty se nemůžeš bránit. Když nějakej úředník rozhoduje o tvým životě a vůbec neví, cos musel zažít.“
Že neví? Vybavila se jí opuštěná silnice a tichá hrůza. Bolest a výkřiky. Nesmí být osobní, připomněla si i když se jí sevřel žaludek.
„Tvůj názor na mou práci byl jasný už od začátku.“
„Přesně tak, ale spolupracoval jsem. O všem jsem tě informoval a zařídil se podle toho, co jsi chtěla.“ Palce si zastrčil za okraj předních kapes. To gesto už by Seth dobře rozpoznal. ‚Ale to nestačí, vždycky musíš vyšťourat něco dalšího.“
„Kdyby nešlo ještě o něco dalšího, nevztekal by ses tak moc.“
„Divíš se? Dělám, co můžu. Právě jsem odmítl nejdů-ležitější závod svýho života a místo toho mám na krku kluka, který se na mě dívá jednu chvíli jako na nepřítele a druhou jako na svoji spásu, prokristapána.“
‚**A** být pro něj spása je daleko těžší než být jeho nepřítel, že?“
Trefa, pomyslel si s lítostí. Jak to, že toho tolik ví? Já ti říkám, že to nejlepší pro kluka i pro nás všechny je mít klid. Potřebuje boty, seženu mu boty!“
„A co uděláš s tím jeho strachem z obyčejného dotyku, i od tebe a tvých bratrů? Vykoupíš i ten strach?“

„To ho přejde.“ Cam už nedokázal udělat krok zpět.
„Přejde?“ Náhlý příval zlosti a lítosti se proměnil v nezadržitelný proud slov. „Protože to chceš ty? Protože mu to rozkážeš? Dovedeš si vůbec představit, jaké to je žít s takovou hrůzou? S takovým pocitem hanby? Mít to v sobě zazátkované a cítit, jak ten jed ukapává, i když tě chce obejmout někdo, koho máš rád?“
Prudce otevřela dveře auta a vhodila dovnitř kufřík. Já ano. Já to vím přesně.“ Chytil ji za rameno, než stačila nasednout. „Dej ze mě ty ruce pryč.“
„Počkej přece.“
„Řekla jsem, abys mě pustil.“
Poslechl, protože se třásla po celém těle. Někdy během řeči se její výlev změnil z profesionální naštva-nosti na osobní křivdu. Nevšiml si toho.
„Nemůžu tě nechat řídit v takovém stavu, Anno. Nedávno jsem ztratil člověka, na kterém mi záleželo, a nechci, aby se to opakovalo.“
Jsem v pohodě.“ Snažila se to dokázat hlubokým dýcháním. „Klidně můžu řídit. Jestli si budeš chtít o Sethovi v klidu promluvit, zavolej mi do kanceláře.
„Pojďme se radši projít. Aspoň oba vychladneme.“
Já jsem už vychladla,“ zabouchla dveře a málem mu přerazila prsty. ‚Ale ty se klidně běž projít, nebo radši rovnou utopit.“
Zaklel, když se rozjela. Uvažoval, jestli ji má zastavit nebo se vrátit domů a na všechno zapomenout. Hlavně na ni zapomenout.
Pak se mu ale vybavil její zraněný výraz, když mluvila o tom, že ví, co je to bát se a stydět.
Někdo jí ublížil, pochopil Cam. A v tu chvíli šly všechny ostatní plány stranou.

Anna za sebou práskla dveřmi svého bytu a odkopla boty přes celou místnost. Její zlost nepatřila k těm, které rychle vyvřou a rychleji odezní. Sbírala se v ní dlouho, než pohár konečně přetekl.
Cesta domů ji vůbec neuklidnila. Její emoce naopak začaly dosahovat vrcholu.

Odhodila kufřík na pohovku a svlékla si sako. Ten omezenej, tvrdohlavej ignorant! Přitiskla si pěsti na spánky. Jak si mohla myslet, že ji pochopí?!
Když zaslechla klepání na dveře, vycenila zuby. To si sousedka přišla poklábosit v dost nevhodnou dobu.
Rozhodla se neotvírat, dokud se trochu neuklidní, a začala si vytahovat sponky z vlasů.
Tentokrát bylo klepání o poznání silnější. „Anno, no tak, otevři.“
V šoku zírala na dveře. Ten chlap si dovolil sledovat ji domů! Co si o sobě myslí?!
Doběhla ke dveřím a prudce je otevřela. „Ty parchantě zatraceněji“
Cam se podíval na její zuřivý obličej, rozcuchané vlasy a pomstychtivé oči a napadlo ho, že je asi perverzní, když ho to tak vzrušuje.
Všiml si její zaťaté pěsti. „Tak do toho,“ pobídl ji. „Ale jestli mě odrovnáš, budeš muset napsat esej o násilí v naší společnosti.“
Anna výhružně zavrčela a pokusila se mu prásknout dveřmi před nosem. Ale dokázal do nich bleskurychle plácnout rukou a udržet je pootevřené. „Chtěl jsem jen vědět, jestli jsi v pořádku.“
„Chci, abys odsud vypadnul. A hezky daleko. Nejlíp do pekla.“
„Beru na vědomí, ale než půjdu, dej mi pár minut.“
„Už jsem s tebou ztratila zbytečně moc času.“
„Tak to už na pár minutách nesejde, ne?“ Zabral a otevřel dveře jednou rukou, což ji strašně rozčílilo. Vešel dovnitř.
„Kdyby nešlo o Setha, zavolala bych na tebe hned policajty.“
Přikývl. Ženskou zuřivost už dobře znal a věděl, kdy se má mít na pozoru. „To taky beru. Ale poslouchej…“
„Nemusím tě poslouchat.“ Plácla ho dlaní silně do prsou. „Nemáš pravdu a ještě mě urážíš, takže tě poslouchat nemusím.“
„Ne já,“ odsekl, „ty nemáš pravdu. Já vím.
„Všechno nejlíp!“ přerušila ho. „Jezdíš po světě a hraješ si na nebojsu a najednou víš, co je nejlepší pro desetiletýho kluka, kterýho znáš sotva měsíc!“
„Na nic jsem si nehrál. Postavil jsem na tom svou kariéru!“ vybuchl
Cam a jeho předsevzetí všechno řešit v klidu se začalo rozplývat. „A vím, co je pro kluka dobré. To já jsem s ním ve dne v noci. Ty s ním

strávíš pár hodin a už děláš chytrou.“
Je to přece moje práce.“
„Tak bys měla vědět, že každý případ je jiný. Někomu třeba pomůže, když se vykecá před cizím člověkem a nechá si rozebrat svoje sny. Nic proti tomu. Ale nemůžeš házet všechny do jednoho pytle a škatulkovat lidi. Každý žije v jiném prostředí a s jinými lidmi,“ použil Cam předem připravený argument.
Anna se už jen těžko ovládala. Já neškatulkuju lidi, kterým mám pomáhat. Záleží mi na nich. Nejsem žádný byrokrat, ale vyškolená socioložka se šestiletou praxí v terénu a tuhle práci dělám proto, že dobře vím, jaké je to na druhé straně. Jaké je to být bezmocný, ublížený a osamělý. A lidi pro mě nejsou jen jméno na formuláři.“
Hlas se jí zlomil, a tak rychle poodstoupila a zakryla si ústa dlaní. Cítila, že už se nedokáže ovládnout. Bezmocně na něj mávla rukou, jako by ho chtěla zahnat. „Vypadni,“ vyrazila ze sebe. „Už odsud vypadni.“
„To neudělám.“ Když jí vstoupily slzy do očí, vyděsil se. Rozčílené ženy uměl zvládnout, ale ty, co plakaly, ho vždycky odrovnaly. „Dost. Přestávka. To byl faul. Proboha, ne, tohle ne.“
„Nech mě o samotě.“ Otočila se s tím, že někam uteče, ale on ji rychle objal a zabořil tvář do jejích vlasů.
„Promiň, promiň, promiň.“ Omluvil by se za cokoli, jen aby přestala plakat. „Neměl jsem pravdu, jenom nebreč.“ Políbil ji na čelo a na spánky. Hladil ji po hlavě a po zádech.
Pak našel její ústa a políbil ji jemně, utěšitelsky a přitom mumlal nesmyslné prosby a sliby. Ale ona ho pevně objala kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem. Její horké rty se rozevřely.
Byla to náhlá změna. Táhla ho ke dnu jako vodní vír. Ruce, které ji hladily po vlasech, se do nich začaly zaplétat a zatínat v pěsti. Vezmi mě pryč, byla jediná její myšlenka. Nenech mě přemýšlet. Vezmi si mě. Chtěla na sobě cítit jeho ruce a ústa. Ta jeho nezvladatelná síla a touha by jí mohla pomoci na všechno zapomenout.
Chvěla se mu v náruči a vydávala vzdechy, které ho připravovaly o rozum. Náhle uskočil, jako by dostal žihadlo, a i když se mu ruce třásly, držel si ji od těla.

„To nebylo…“ Musel si dát minutu oddych. Kdyby se dál díval do těch jejích potemnělých vášnivých očí, neudržel by se. „Nevěřil bych, že to někdy řeknu, ale tohle nebyl dobrý nápad.“ Přejel jí dlaněmi po pažích vzhůru a zase dolů, jak se snažil zachovat klid. Jsi rozrušená a neuvažuješ rozumně.“ Stále cítil na jazyku její chuť. „Bože, musím se něčeho napít.“
Otráveně si přejela rukou přes zvlhlou tvář. „Tak já udělám kafe.“
„Na kafe jsem zrovna nemyslel.“
Já vím, ale jestli chceme být rozumní, bude kafe nejlepší.“
Přešla do kuchyňského koutu a snažila se zklidnit monotónní přípravou kávy.
„Kdyby jsme to dokončili, Anno, mohla by sis pak myslet, že jsem zneužil situaci.“
Mlčky přikývla. „Nebo bych si to mohla myslet
0 sobě. Nebyl to dobrý nápad. Nikdy bych neměla míchat dohromady sex a pocit viny.“ Dlouze se na něj zahleděla. Je to pro mě moc důležité.“
Pochopil. Už věděl, že musela zažít bezmocný vztek
1 sebelítost. „Proboha, Anno, kdy?“
„Když mi bylo dvanáct.“
„To je mi líto.“ Při té představě se mu zvedl žaludek. „Moc líto,“ řekl. „Nemusíš o tom mluvit.“
„V tom se neshodneme. Že jsem o tom mohla mluvit, mě nakonec zachránilo.“ A když si to Cam poslechne, bude ji konečně znát. Jednou jsme si s matkou vyrazily na výlet do Philadelphie. Chtěla jsem vidět Zvon svobody, protože jsme se o tom zrovna učili ve škole. Dojely jsme tam rozhrkaným autem, koupily si suvenýry, jedly zmrzlinu…“
„Anno…“
Prudce zvedla hlavu a vyzývavě si ho prohlédla. „Bojíš se, co uslyšíš?“
„Možná.“ Prohrábl si vlasy. Nejspíš se bál, co se tím mezi nimi změní. Ale pochopil, že to vědět potřebuje. „Pokračuj.“
Otočila se a vyndala z linky hrnky na kávu. „Byly jsem samy. Vždycky. Maminka otěhotněla v šestnácti a nikdy neřekla, kdo byl můj otec. Asi jsem jí zkomplikovala život, užila si dost hanby a

starostí. Prarodiče jsou nábožensky založení lidé, no, ze staré školy," trochu se usmála. „Prostě Italové. Nevyhnali ji ze svého života, ale ona se stejně raději snažila stát na vlastních nohou. Takže jsme bydlely v bytě velkém asi jako čtvrtina tohohle."
Anna zalila kávu horkou vodou. „Bylo to v dubnu, v sobotu. Vzala si dovolenou, abychom na ten výlet mohly jet. A pak jsme se zdržely, protože nám tam bylo dobře. Cestou zpátky jsem spala a máma musela někde špatně odbočit. Ztratily jsme se, ale ona si z toho dělala legraci. Pak se rozbilo auto. Zpod kapoty se začalo kouřit. Tak jsme zastavily u kraje, vystoupily a začaly se hihňat. No, to je legrace, co budeme dělat…"
Cam už věděl, co přijde, a sevřel se mu žaludek. „Možná by sis měla sednout."
„Ne, to je dobrý. Mamka myslela, že potřebujeme dolít vodu," pokračovala Anna. Zahleděla se do prázdna, jak si ten večer vybavila. Bylo teplo, měsíc proplouval kouřovými mraky. „Chtěly jsme sjet stopem k nejbližšímu městu a sehnat pomoc. Pak nám zastavilo to auto. Uvnitř byli dva muži. Jeden se vyklonil a ptal se, co máme za problém."
Vzala si šálek a napila se kávy. Ruce už se jí nechvěly. Ano, dokáže to znovu vyprávět, znovu to prožít.
„Pamatuju si, jak mě stiskla ruku, až to zabolelo. Teprv později jsem si uvědomila, že měla strach. Byli opilí. Odpověděla, že jen dojdeme k domu jejího bratra, že nic nepotřebujeme, ale oni vystoupili. Schovala mě za sebe. Když ji ten první popadl, křičela na mě: ‚Utíkej, utíkej!' Ale já jsem nemohla. Nemohla jsem se ani pohnout. Smál se, strkal do ní a ona se bránila. Když ji odvlekl ze silnice a srazil na zem, běžela jsem k němu a snažila se ho z ní strhnout. Pak mě ten druhý chytil a roztrhl mi košili."
Bezbranná žena a bezmocné dítě. Cam zaťal pěsti a toužil na té opuštěné silnici v tu chvíli být.
„Pořád se smáli," zašeptala Anna. „Na chvíli jsem viděla jeho obličej docela jasně. Jako by před mýma očima zamrzl. Moje matka pořád křičela a prosila je, aby mi neubližovali. Znásilňoval ji, slyšela jsem to, ale ona jen křičela, aby mě nechali na pokoji. A nejspíš věděla, že ji neposlechnou, a o to víc se bránila. Slyšela jsem, jak ji bije a jak na

ni křičí, aby držela hubu. Měla jsem dojem, že to není skutečnost, i když znásilňoval mě, že to není pravda, jenom zlý sen, ze kterého se nemůžu probudit.
„Když skončili, odpotáceli se do auta a odjeli. Nechali nás tak. Matka byla v bezvědomí. Celou ji domlátil. Nevěděla jsem, co dělat. Prý jsem byla v šoku. Nepamatuju si nic, až to, že jsem se probudila v nemocnici. Maminka už se neprobrala. Dva dny byla v komatu a pak zemřela.“
Já nevím, co říct. Co se dá na tohle říct?“
„Nevyprávěla jsem ti to, abych v tobě probudila soucit,“ odpověděla. „Bylo jí sedmadvacet, o rok míň než mně teď. Už je to všechno dávno, ale zapomenout se to nedá. Pamatuju si všechno, co se stalo tu noc i potom, když jsem začala bydlet s babičkou a dědou. Dělala jsem všechno pro to, abych ublížila jim i sobě. To byl můj způsob, jak se s tím vším vypořádat. Odmítla jsem jít k psychologovi,“ řekla chladně. „Nechtěla jsme mluvit s žádným vysušeným úředníkem. Místo toho jsem se prala a vyhledávala maléry. Nezletilý sex, drogy, útěky z domova a hádky se sociálkou.“
Chopila se saka, které prve pohodila, a úhledně ho složila.
„Nenáviděla jsem každého a sebe nejvíc. To já jsem přece chtěla do Philadephie, já jsem to zavinila. Kdybych tam nebyla s ní, mohla vyváznout živá.“
„Ne.“ Chtěl se jí dotknout, ale měl strach. Ne proto, že by působila křehce, naopak. Zdála se neuvěřitelně silná. „Z toho se nemůžeš obviňovat.“
„Tehdy ano. A čím víc jsem se cítila vinná, tím víc jsem ubližovala všem kolem.“
„Někdy je to jediná možnost,“ zašeptal. „Prát se a utíkat, dokud to ze sebe nedostaneš.“
„Někdy ale není s kým se prát a kam utíkat. Tři roky jsem tu věc brala jako záminku dělat si co chci. Myslela jsem, jak jsem tvrdá holka, když jsem skončila v pasťáku. Ale moje sociální pracovnice byla tvrdší. Nevzdala to. A protože to nevzdali ani moji prarodiče, dostala jsem se z toho.“
Položila složené sako na opěradlo pohovky. „Mohlo to dopadnout jinak. Mohla jsem být jen další jméno ve statistice neúspěchů.“

Zdálo se mu neuvěřitelné, že tu hrůzu dokázala přetvořit na tak silný charakter. Že si dokázala vybrat povolání, které jí bude denně připomínat chvíli, kdy se její život zlomil. „Tak ses rozhodla to splatit? Dělat práci, která pomohla i tobě?“
„Věděla jsem, že můžu být něco platná. Překonala jsem to,“ zadívala se mu zpříma do očí, „ale to nestačí. A nebude to stačit ani Sethovi.“
„Nejdřív jedno, pak druhé,“ zamumlal. „Chtěl bych vědět, jestli je někdy chytili.“
„Ne.“ Už dávno to musela přijmout jako fakt a naučit se s tím žít. „Trvalo celé týdny, než jsem byla schopná souvisle vypovídat. Nikdy je nechytili. Systém vždycky nefunguje, ale dnes už věřím, že lidé, kteří pro něj pracují, dělají, co mohou.“
„Tak to já říct nemůžu a ani tohle mě nepřesvědčí.“ Chtěl ji vzít do náruče, ale pak si to rozmyslel. „Mrzí mě, že jsem tě donutil na to vzpomínat.“
„Nikdy to docela nezmizí,“ odpověděla. „Někdy na to dokážu na delší dobu zapomenout, ale stejně se to vrací.“
‚A ty chodíš na konzulatce?“
„Občas. Ano.“ Odmlčela se a vzdychla. „Dobrá, já netvrdím, že odborná pomoc dělá zázraky, Came, ale pomáhá takové věci zahojit. Když jsem se konečně odhodlala zajít k psychologovi, cítila jsem se líp.“
„Uděláme to takhle,“ teď se jí dotkl, položil jí ruce na ramena, „necháme tu možnost otevřenou. Uvidíme, jak to půjde…“
„Dobře, dělej, jak myslíš,“ vzdychla unaveně, protože ji začínala bolet hlava. ‚Ale já ve své zprávě stejně ty konzultace doporučím.“
‚A nezapomeň na boty,“ dodal a cítil úlevu, když se rozesmála.
„To není třeba. Je mi jasné, že to do konce týdne nevyřídíte.“
„Tak to bude aspoň kompromis. Poslední dobou je dělám nějak často.“
„Tos musel být dřív dost obtížný člověk.“
„Rodiče říkali ‚zabejčenej‘.“
„Tak to věřím.“ Zadívala se na jeho ruce, kterými ji stále držel. Jestli tu chceš zůstat, neřeknu ne.“
„Chtěl bych zůstat. Chci tě. Ale dnes je to zase špatně načasované.“ Věděla, že někteří muži nechtějí nic mít se znásilněnými ženami.

Sevřel se jí žaludek, ale musela znát pravdu. Je to kvůli tomu, co jsem ti vyprávěla?“
Je to proto, že bys mě dneska nedokázala odmítnout a zítra bys toho mohla litovat.“
Překvapeně se na něj zadívala. ‚Asi budeš trochu jiný, než jsem čekala.“
Poslední dobou tak připadal i sám sobě. „Všechno je to nějak jiné. Co takhle rande v sobotu večer?“
„Na sobotu už bohužel něco mám.“ Našpulila rty. ‚Ale zruším to.“
„Tak v sedm.“ Naklonil se přes přepážku, políbil ji, zaváhal a pak ji políbil ještě jednou. „Budu to chtít dokončit.“
Já taky.“
„Hm,“ otočil se a zamířil ke dveřím, „už se mi domů pojede líp.“
U dveří se ještě obrátil. „Říkalas, žes to přežila, Anno. Ale tak to není. Tys vyhrála. Je na tobě znát velká síla a odvaha.“ Usmál se. ‚A nemáš to od žádného psychologa – ten tě možná naučil, jak to využít. Já myslím, že to máš od své matky. Musela to být skvělá ženská.“
„To byla,“ zašeptala Anna a znovu měla pláč na krajíčku.
‚A ty jsi po ní.“ Zavřel za sebou tiše. Rozhodl se domů nespěchat. Měl toho najednou příliš mnoho na přemýšlení.

11

Tak krásné sobotní dopoledne by Ethan nikdy nechtěl trávit doma nebo v přeplněných ulicích. Vyrazil by na vodu. Představa velkých nákupů ho děsila k smrti.

„Nechápu, proč tam musíme všichni.“
Cam seděl vpředu, protože byl u jeepu první. „Protože je to věc nás všech. Claremontova stará stodola je k pronajmutí, nebo ne? Jestli máme začít podnikat, potřebujeme k tomu prostory.“
„Šílenství,“ ucedil Phillip mezi zuby, když zahnul na Market Street. „Musíme to přece vidět a uzavřít s Claremontem smlouvu. A pak začít.“
„Licence, daně, materiál. Zakázky, proboha,“ začal vypočítávat Phillip. „Nářadí, inzerce, telefonní linky, faxy, účetnictví.“
„Tak se o to postarej,“ trhl Cam nezúčastněně ramenem. „Až podepíšem smlouvu o pronájmu a koupíme klukovi boty, můžeš začít.“
Já to mám udělat?“ stěžoval si Phillip zároveň se Sethem, který bručel, že žádný pitomý boty nechce.
„Ethan sehnal první zakázku, já stodolu. Ty se postarej o papírování. A tobě koupíme ty pitomý boty,“ řekl Sethovi.
„Nechápu, že zrovna ty seš vždycky šéf.“
Cam se musel usmát. Já taky ,ne.“
Claremontovova nemovitost nebyla tak docela stodola. V osmnáctém století se tu zpracovával tabák, o sto let později zase ústřice. Až posledních padesát let sloužila jako skladiště, ale častěji bývala prázdná.
Zvenku nepůsobila zrovna vábně. Zub času už vyhlodal díry do jejího zdiva a střecha také potřebovala spravit. Malá okna byla většinou rozbitá.
„Hm, to vypadá slibně,“ odfrkl si Phillip znechuceně, když zaparkoval před budovou.
„Nějaké místo potřebujeme,“ připomněl mu Cam. ‚A krásné to být nemusí.“
„Tak to by odpovídalo.“
Ethan přece jen trochu zaujatý vystoupil a přešel k nejbližšímu oknu. Setřel vrstvu prachu, aby mohl nahlédnout dovnitř. „Místa je tam dost. Má to zadní vrata a přístup k vodě. Trochu práce tady ale bude.“
„Trochu?“ Phillip se díval přes Ethanovo rameno. „Prohnilá podlaha. Určitě tam je plno termitů a myší.“

„To bychom mohli říct i Claremontovi,“ usoudil Ethan. „Třeba trochu srazí nájem.“ Když zaslechl praskot skla, ohlédl se. Cam už loktem prorazil jiné rozbité okno. „Zdá se, že jdeme dovnitř.“
‚A vloupání k tomu,“ zavrtěl hlavou Phillip, „moc hezký začátek.“
„Stejně bylo rozbité. Počkejte chvilku.“ Vyhoupl se nahoru a zmizel uvnitř.
„Super,“ užasl Seth, a než mohli cokoli říct, vlezl dovnitř za Camem.
„To mu dáváme pěkný příklad.“ Phillip si nervózně prohrábl hlasy a zalitoval, že kdysi přestal kouřit.
„No, ber to tak, že jsme nemuseli vylamovat zámky.“
„Fajn. Poslyš, Ethane, měli bychom si to ještě rozmyslet. První loď můžeme přece postavit u tebe. Jakmile si začneme najímat prostory a platit daně, je z toho závazek.“
‚A co se může při nejhorším stát? Ztratíme trochu času a peněz. Já mám zatím obojího dost.“ Zaslechl, jak se Cam se Sethem uvnitř něčemu smějí., A třeba si užijem i trochu legrace.“
Vydal se pomalu k vratům a dobře věděl, že Phillip půjde za ním.
„Viděl jsem krysu,“ hlásil vzrušeně Seth, když jim Cam otevřel.
„Bylo to děsný.“
Ještě krysy,“ díval se Phillip otráveně dovnitř, „nádhera.“
„To si budem muset opatřit pár koček,“ usoudil Ethan, „jsou prý úskočnější než kocouři.“
Zadíval se ke stropu. Voda za ty roky střechu poničila. Schody na půdu byly rozbité a prkenná podlaha místy vyhlodaná.
Velký úklid a opravy. Ethan se zasnil. Nakonec téměř viděl, jak slunce proniká novými okny a ozařuje kostru nové plachetnice.
„Možná přistavíme pár zdí. Na kancelář,“ řekl Cam. Seth pobíhal kolem a občas nadšeně vykřikl, když objevil něco nového. „Budem si muset nakreslit nějaké plány.“
Je to pěkná ruina,“ ozval se Phillip. „Tak bude třeba levná. Pár tisíc vrazíme do oprav. „Lepší je to zbourat a postavit znova.“
„Phile, snaž se trochu zvládat ten nezkrotný optimismus.“ Cam se obrátil k Ethanoví. „Co myslíš?“
„Bude to dobrý.“
„Dobrý? Na co?“ rozhodil Phil rukama. ‚Aby nám to spadlo na hlavu?“ V tu chvíli se objevil pavouk – podle Phila velký jako malý

pes – a přelezl mu nablýskanou polobotku. „Dejte mi pistoli,“ zašeptal.
Cam se rozesmál a plácl bratra po zádeh. „Tak jdem za Claremontem, ne?“

Stuart Claremont byl muž drobné postavy se zlostnýma očima a věčně staženými rty. Většina nemovitostí, které v St. Chrisu vlastnil, se pomalu rozpadávala. Když si nájemníci příliš stěžovali, upustil nějaký ten groš na opravu střechy nebo vytápění, většinou ale šetřil na horší časy.
Jeho dům na Oyster Shell Lane byl ale přímo výstavní. Na tlustých kobercích stál nablýskaný třešňový nábytek a každá místnost připomínala fotografii z časopisu o luxusním bydlení.
„Tak vás zajímá moje stodola.“ Claremont je s úlisným úsměvem zavedl do své pracovny, zařízené ve stylu anglických šlechtických sídel.
„Tak trochu,“ promluvil Phillip, který byl vyjednáváním pověřen. „Právě jsme se začali v okolí po něčem poohlížet.“
„Skvělé památné místo,“ nadhodil a pokynul jim na židle, „má svoji historii.“
„Snad, ale historie nás v tomto případě nezajímá, spíš ta prohnilá podlaha.“
Claremont jen mávl malou ručkou. Jste přece odsud mládenci, víte, jak to chodí. Chcete snad začít podnikat?“
„Zatím o tom jen uvažujeme.“
„Hm, hm.“ To sotva, pomyslel si, to by tu za jeho stolem neseděli všichni tři. Když tak uvažoval, kolik by z nich mohl vytáhnout za stodolu, která mu byla jen na obtíž, padl pohledem na Setha. „Tak si o tom promluvíme. Možná by chtěl chlapec počkat venku.“
„Nechtěl,“ odpověděl Cam, „chceme to slyšet opravdu všichni.“
Jak je libo.“ Tak je to tedy pravda. Už se nemohl dočkat, až to poví své Nancy. Jen slepý by v tom klukovi nerozeznal podobu Mocného Raye Quinna. Zdá se, že náš světec přece jen uklouzl, a on to bude rozhodně dávat k lepšímu.
„Líbil by se mi tak pětiletý pronájem,“ řekl Phillipovi, v kterém

správně rozpoznal obchodníka.
„My bychom nabídli zatím roční nájem, s možností dalších sedmi let. Samozřejmě budeme požadovat nějaké počáteční opravy.“
„Opravy.“ Claremont se zapřel do křesla. „Ne, ne, to je velmi solidní místo.“
„Budeme trvat na likvidaci termitů a požadovat pravidelnou údržbu.“
„Tam žádní termiti nejsou.“
„No, stačí, když tam pošlete inspekci,“ usmál se Phillip. Jaké nájemné byste si vlastně počítal?“
Protože začínal být naštvaný a Ray Quinn se mu vždycky protivil, Claremont cifru nadsadil. „Dva tisíce měsíčně.“
„Dva…“ Než se Cam stačil zalknout, Phillip vstal. „Pak bychom zbytečně plýtvali vaším časem. Díky za přijetí.“
„Počkat, počkat.“ Claremont si rychle uvědomil, že by si nechal slibný obchod proklouznout mezi prsty. „Neřekl jsem, že není možná dohoda. Koneckonců, znal jsem vašeho tatínka…“ Svůj neupřímný úsměv nasměroval přímo na Setha. „Celých pětadvacet let. Necítil bych se dobře, kdybych nedal jeho… chlapcům nějakou tu slevu.“
„Fajn.“ Phillip znovu usedl a v zápalu boje zapomněl na všechny svoje předchozí námitky. „Tak pojďme jednat.“
„Co jsem to sakra udělal?!“ O půl hodiny
později seděl Phil ve svém jeepu a pravidelně tloukl hlavou do volantu.
„Řekl bych, žes odvedl dobrou práci.“ Ethan ho poplácal po rameni, protože tentokrát doběhl k místu vedle řidiče první on. „Srazils jeho původní cenu na polovic, donutils ho souhlasit s tím, že zaplatí opravy, pokud je provedeme sami, a zmátl jsi ho tak, že přistoupil i na to – jaks to řekl? – zmrazení nájemného, pokud tam budeme dalších sedm let.“
„Ta stodola je ruina. Budeme platit dvanáct tisíc ročně – a to nepočítám vybavení a údržbu – za takovou díru!“
Jo, ale aspoň je to naše díra.“ Cam si spokojeně natáhl nohy, spíš se o to alespoň pokusil. „Ethane, zvedni si trochu to sedadlo, nemůžu se tady hnout.“
„Ne. Možná byste mě mohli hodit zpátky k té stodole. Ještě se tam porozhlédnu a pak mě někdo sveze domů.“

Jede se přece nakupovat," připomněl mu Cam.
Já žádný pitomý boty nechci," ozval se Seth spíš jen ze setrvačnosti.
„Dostaneš boty a necháš se taky ostříhat, když už jsme v tom, a nakupovat jedem všichni."
„To bych radši dostal cihlou do hlavy, než muset v sobotu na nákupy." Ethan se skrčil v sedadle a stáhl si kšilt víc do očí.
Jestli chceš vážně pracovat v té stodole," reagoval Phillip, „spadne ti jich na hlavu stejně celá hromada."
„Když se mám nechat ostříhat já, tak ostatní taky."
Cam se zadíval na Sethův umíněný obličej. „Tak ty myslíš, že tohle je demokracie, jo? Houby. Uniklo ti to podstatný, kluku. Tobě je deset roků."
„Docela bys to potřeboval," Phillip se na Cama podíval ve zpětném zrcátku, „máš vlasy delší než on."
„Sklapni. A ty, Ethane, zvedni kruci to sedadlo!"
„Nákupní středisko nesnáším," snažil se bránit Ethan a sedadlem přece jen o píď pohnul. Je tam moc lidí. Pořád můžeme zajet do holičství k Peteovi."
Jo, kterej každýho ostříhá jak bobra." Cam zoufale kopl do Ethanová sedadla.
„Dej ty hnáty z mýho čalounění," varoval ho Phillip, „nebo půjdeš pěšky."
„Tak ať se trochu posune!"
„Když už musím pro boty, vyberu si je sám a ty mi do toho nebudeš kecat."
„Když mám ty boty platit já, budeš nosit, co ti řeknu."
„To si ty boty radši koupím sám. Mám ještě svých dvacet dolarů."
Cam si odfrkl. „Kde to žiješ?! Za dvacet dolarů si dneska nekoupíš ani slušný fusekle."
‚Ale ano," ozval se Ethan, „když na nich nepotřebuješ světoznámou značku. Tady nejsme v Paříži."
„Sám sis nekoupil slušný boty víc jak deset let," odsekl mu Cam. „A jestli nezvedneš to mizerný sedadlo, tak…"
„Dost!!" zařval Phillip. „Okamžitě toho nechte, nebo přísahám, že zastavím a vyhodím vás z auta. Proboha!" Jednou rukou si zoufale přejížděl po tváři. „Vždyť mluvím úplně jako máma. Zapomeňte na

to. Jako bych nic neřek. Klidně se třeba zabte. Zakopu vás pak na parkovišti před supermarketem a uteču do Mexika. Tam se naučím tkát rohožky a prodávat je na pláži v Cozumelu. Budu žít klidný a spokojený život. Změním si jméno na Raoul a nikdo se nikdy nedoví, že jsem byl nějak spřízněný s bandou idiotů.“
Seth se poškrábal na břiše a podíval se na Cama. „To takhle mluví vždycky?“
„Většinou jo. Někdy z něj sice bude Pierre a bude žít v podkrovním bytě v Paříži, ale to vyjde nastejno.“
„Zajímavý,“ zhodnotil Seth. Vytáhl si žvýkačku, vhodil ji do pusy a usmál se. Kupování nových bot mu začínalo připadat jako dobrodružství.

BOTAMI TO ALE NESKONČILO, PROTOŽE SI CAM všiml, že Sethovy džíny jsou už na zadku téměř prošoupané. Ne že by na tom tak záleželo, ale když už tam byli, vybrali mu i několikerý kalhoty.
Kdyby Seth tolik neotravoval při jejich zkoušení, nezačal by mu Cam pravděpodobně vnucovat ještě košile, šortky, bundu a podobně. Nakonec přibalili i baseballové čepice, svetry a větrovku.
Když konečně dorazili domů, oba psi jim s nadšeným štěkotem běželi vstříc. To by bylo celkem příjemné, kdyby oba tak nepáchli po rybích vnitřnostech, které někde vyhrabali.
Unavení muži je s klením a výhružkami odstrčili, zmizeli v domě a nechali je venku o samotě s jejich zraněnými city. Doma už vyzváněl telefon.
„Vezměte to někdo, proboha,“ zaúpěl Cam. „Seth si ty krámy odnese nahoru a pak půjde ty smradlavý psy osprchovat!“
„Oba dva?“ Ta myšlenka ho nadchla, ale protesty si nemohl odpustit. „Proč zrovna já?“
„Protože jsem to řekl.“ Bože, jak to, že pronesl něco tak uboze dospěláckého? „Hadice je na dvoře. Já potřebuju nutně pivo.“
Ale protože neměl sílu ani na to, svalil se na nejbližší židli a skelným pohledem zíral do prázdna. Jestli bude muset do toho supermarketu

ještě někdy v životě, raději si prožene kulku hlavou.
„To byla Anna," oznámil Phillip, když se znovu objevil v pokoji.
‚Anna? Vždyť je sobota." Zasténal. „Potřebuju ihned transfuzi."
„Říkala, že si večeři vezme na starosti sama."
„Prima. Musím se dát dohromady. Kluk je pro dnešek váš."
„Ethanův," opravil ho Phil, „protože já mám taky rande." Posadil se a zavřel oči. Je teprve pět hodin a já bych ze všeho nejradši zalezl do postele. Jak to jen zvládnou ostatní?"
„Seth má teď dost oblečení na celej rok. A jestli to musíme absolvovat jen jednou ročně, snad to nějak přežijeme."
Phillip otevřel jedno oko. „Má věci na jaro a na léto. Ale co až přijde podzim? A taky ze všeho rychle vyroste."
„To se nesmí stát. Určitě na to existujou nějaké pilulky. A třeba už nějakej kabát má.
„Myslím, že přišel jen s tím, co měl na sobě."
„Dobrá, promyslíme to později. Mnohem později." Cam si přitiskl prsty na oči. „Všiml sis, jak se na něj Claremont díval? Jak se mu blýskaly očička?"
„Všiml. Bude mluvit a ještě si vymýšlet. S tím ale nic nenaděláme."
‚A myslíš, že o tom kluk něco ví?"
„Nevím, co Seth ví. Nikomu nic neřekne. Ale poptám se na policii, jestli už nevědí něco o jeho matce."
„Říkáš si o malér."
„Ten už dávno máme. Musíme se ale dovědět, jestli je Seth tátův syn."
„Táta by takhle mámě neublížil. Manželství pro něj bylo svaté."
„Kdyby ale jednou uklouzl, řekl by jí o tom." To věděl Phillip jistě.
„Do takových věcí jsme nikdy nos nestrkali a nebýt Setha ani bychom nemuseli."
„On by neuklouzl," chtěl věřit Cam. Jednu věc mám od nich. Člověk se ožení, udělá ten slib a hotovo. Proto jsme my tři taky nejspíš pořád svobodní."
„Možná. Ale jestli nás pojišťovna nevyplatí, nebudeme na tom zrovna nejlíp. Zvlášť když jsme právě podepsali smlouvu na tu zbořeninu.
„Bude to dobrý. Štěstí se k nám zase začíná vracet."

Jo?“ zeptal se Phil. ‚A jak jsi na to přišel?“
„Protože dnešní večer strávím s jednou z nejpřitažlivějších ženských na tyhle planetě. A mám v plánu být moc šťastný.“ Na cestě ke schodům se ještě otočil. „Dneska na mě, brácho, nečekej.“
Když došel do pokoje, zaslechl zvenku nějaký hluk. Vyhlédl oknem a viděl, jak Seth mydlí odevzdaného Simona. Malý Blázen ale divoce obíhal kolem pohozené hadice s tekoucí vodou a vzrušeně ňafal. Seth měl na nohou samozřejmě zbrusu nové boty, které už byly docela obalené blátem, a smál se jako šílenec.
Cam vůbec netušil, že se umí takhle smát a být bláznivě dětsky šťastný.
Simon se postavil a otřepal se, až voda s mydlinami stříkala kolem. Seth ustoupil, uklouzl a spadl na záda. Oba psi se na něj nadšeně vrhli a pak tam v té blátivé vodě všichni tři šťastně zápasili, až byli dokonale špinaví a promočení.
Cam u okna v patře je nehybně sledoval se širokým úsměvem na tváři.

Cestou za Annou se mu ten obraz znova vybavil. Chtěl jí ho popsat, věřil, že ji dobře naladí, stejně jako večeře při svíčkách v nějaké romantické restauraci.
Ani ty růže, co vybral, nemohly škodit. Jestli se v ženách trochu vyznal, pak Anna Spinelliová musela mít slabost pro žluté růže.
Než mohl ale zaklepat na dveře jejího bytu, zaslechl vrznutí jiných naproti přes chodbu. „Nazdar, tak to vy jste ten Annin nový hoch, že?“
„Dobrý večer, paní Hardelmanová, už jsme spolu přece mluvili.“
„Ne, ne. To byla moje sestra.“
‚Ach tak.“ Zatvářil se překvapeně, protože ta dáma byla té první k nerozeznání podobná. „No… a jak se vede?“
„Nesete květiny. To je dobře. Můj Henry mi je taky nosíval. Vždycky v květnu třeba šeříky. Jestli si vás Anna nechá, přineste jí je za měsíc také.“
„Hm,“ usmál se Cam, i když se mu srdce při slovech ‚nechá si vás‘ na chvíli zastavilo, „možná.“ Něco ho přimělo náhle vytáhnout z

pugétu jeden květ a podat ho té staré dámě.
„Ó!“ zarděla se jako poupě. „Božínku! To je krása. Kdybych byla mladší, určitě bych vás Anně odbudila,“ mrkla na něho koketně.
Jen žádné soupeření,“ opětoval Cam mrknutí, „a pozdravujte sestru.“
‚A vy se dobře bavte. Běžte si zatancovat,“ dodala, než zavřela dveře.
„Dobrý nápad.“ Cam se uculil a zaklepal. Když Anna otevřela v tak sexy oblečení, že by ji zhltl na tři sousta, rozhodl se začít tančit ihned. Uchopil ji do náruče a zavířil s ní do rytmu skladby Bruče Springsteena a pak ji zvrátil dozadu, až se rozesmála.
„Takže ahoj,“ hihňala se, „ale radši mě postav, nebo upadnu.“
„To by se mi právě líbilo.“ Sklonil se a políbil ji tak vroucně, až jí zvláčněly všechny kosti v těle. Zachytila se jeho ramen, aby se jí tolik netočila hlava.
„Dveře jsou pořád otevřené.“ Natáhla se a plácla do nich otevřenou dlaní.
Pomalu ji zvedal a přitom zasypával její tvář polibky. „Sousedka říkala, že tě mám vzít na tanec.“
‚Aha, tak to mělo být ono?“
Jenom krátká ukázka,“ chytil mezi zuby její spodní ret, jemně skousl a zase povolil. „Dáme si tango, Anno?“
„Snad bychom si mohli na chvíli sednout.“ Když ji pustil, chytila se za srdce, aby ho udržela na místě. „Ty mi neseš květiny.“ Vzala si je a zabořila do nich tvář. „Uhodl jsi, že jsem blázen do růží?“
„Hm.“
„To se ti povedlo. Půjdu je dát do vody,“ zasmála se. „Ty zatím třeba nalej víno. Je připravené v kuchyni.“
„Dobře. Já…“ Všiml si dýmajících hrnců na sporáku. „Co to má být?“
„Večeře.“ Dřepla si a hledala ve skříňce vhodnou vázu. „Copak ti Phillip nevyřídil vzkaz?“
„Myslel jsem, žes někde rezervovala stůl.“ Vzal si z plata na lince jeden plněný žampion a pak slastně zamručel. „Netušil jsem, že mi chceš něco uvařit.“
Já vařím ráda,“ odpověděla, když plnila bledě růžovou vázu vodou.
‚A taky jsem s tebou chtěla být o samotě.“

Rychle polkl. „To se mi líbí. A co bude dobrého?“
„Linguini se slavnou omáčkou Spinelliovic rodiny.“ Vzala si od něj sklenku vína značky Merlot. Tvář měla od horké páry jen lehce uzardělou. Šaty barvy zralých broskví slývaly po jejích plných křivkách jak milencovy ruce a barva rtěnky se blížila barvě vína, které pili. Vlasy jí padaly na ramena v divokých kaskádách a Cam usoudil, že jestli si mají povídat alespoň pár sekund, musí se od ní držet co nejdál.
„Krásně to voní.“
Ještě líp to chutná.“
Najednou slyšela svůj zrychlený tep v celém těle. Pomalý, hodnotící pohled, který jí věnoval předtím, než se usmál, ji změnil v uzlík bodavé touhy. Prudce se otočila a stáhla plamen pod večeří. S očima upřenýma na Cama obešla přepážku, která je oddělovala.
‚Ale já taky,“ řekla. Odložila nejprve svou, pak i jeho sklenici. Odhodila si vlasy z ramen, zvedla k němu tvář a smyslně se usmála.
„Ochutnej.“

12

Srdce mu tvrdě bušilo v prsou, když udělal ten první krok směrem k ní. „Hodlám udělat mnohem víc, než jen ochutnávat.“
Anna věřila, že někdy se člověk prostě má poddat své touze a emocím, a ta chvíle byla tady. „Nebyl bys tady dneska, kdybych tu nebyla já.“ Dokáže ho zvládnout, pomyslela si. Byla si tím jistá. Položil jí ruce na boky. Tohle nebyla žádná vyzáblá modelka chlapeckého typu, ale žena se vším všudy. Chtěl ji víc než co jiného. A zvládne ji, tím si byl naprosto jistý. „Máš ráda hry, Anno?“
„Občas.“
„Tak hrajem vabank.“

Přitiskl ji k sobě tak náruživě, že jí na chvíli vyrazil dech, a začal ji líbat. Zoufale a nenasytně. Tiché hrdelní zvuky, které přitom vydávala, mu stoupaly přímo do hlavy jako silná whisky.
Vytáhla mu košili z opasku a zajela pod ni rukama. Toužila cítit jeho svaly a ty se pod jejími doteky měnily v železo.
Zašátral na jejích zádech po nějakém zapínání, ale ona se s ústy přitisknutými k jeho hrdlu rozesmála. „Ty žádný zip nemají.“ Kousla ho do čelisti. „Budeš je muset… stáhnout.“
Ježíši.“ Zatahal za pružnou látku a obnažil jedno její rameno, na které se ihned přisál. Touha po její kůži ho docela ovládla.
Otáčeli se jako při tanci, jen rytmus Chopinova preludia, které teď mohli slyšet, jim unikal. Vyzul se z bot, zatímco Anna bojovala s knoflíky jeho košile. V objetí narazili do dveří ložnice. Znovu se zasmála, ale její smích zanikl ve sténánu, když jí stáhl šaty do pasu a začal hltavě ničit kůži nad černou krajkou její podprsenky.
Zajel jazykem za okraj a dráždil ji tak, že se její vědomí začalo rozplývat v záblescích a barevných skvrnách. Věděla, že právě on ji dokáže přenést až na hranici početnosti, a přála si ho tam vzít s sebou.
Ovládl je silný, dravý i primitivní chtíč a pro tu chvíli jim na ničem jiném nezáleželo.
Stáhla z něho košili a zaryla se mu nehty do ramen. Měl široká ramena a horkou, hladkou kůži. Pod klíční kostí a podél žeber našla několik jizev. Bylo to tělo hazardéra, hráče, který chtěl za každou cenu vyhrát.
Znaleckým pohybem rozepjal vpředu její podprsenku a naplnil si dlaně těmi úžasnými ňadry. Zdála se mu dokonalá a přece eroticky křehká a měkká. Toužil do ní vniknout, ale když škubla zipem u jeho kalhot, zavrtěl hlavou.
„Ne, ne, jdeme do postele.“ Omotal si její paže kolem krku a znovu ji dlouze políbil. „Chci tě cítit pod sebou, na sobě, všude kolem sebe.“
Odkopla jednu botu a vrávorala s ním k lůžku. Já tě chci cítit v sobě.“ Odkopla druhou a pak se svalili na matraci.
Přehoupla se na něj a osedlala si ho. Zvenčí pronikaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Její rty byly nenasytné, jak přejížděly po jeho tváři a krku. Přestože už dřív toužila po mužích, teď

pociťovala téměř nesnesitelnou potřebu se ho zmocnit.
Když se napřímila a on nad sebou spatřil její siluetu v tom mizejícím světle, vzrušením se mu nedostávalo dechu. Natáhl se, uchopil ji za vlasy a zvrátil jí hlavu, až nastavila křehké hrdlo jeho rtům. Věděl, že s ní bude moci zažít cokoli.
Zpátky na postel ji strhl tvrději, než zamýšlel. Teď už dýchal velmi těžce. Dívala se na něho temnýma lesklýma očima, ve kterých by se každý chlap utopil. Vlasy měla rozhozené po polštáři a její vůně byla víc než pozvání. Ber, jako by říkala, jestli se odvážíš.
„Snědl bych tě zaživa," zašeptal a znovu jí začal drtit ústa v polibku. Držel ji pod sebou. Věděl, že by všechno mohlo brzy skončit, kdyby jí nechal volné ruce. Chtěl ji rychle, ano, ale nechtěl, aby to rychle skončilo. Měl pocit, že by v té posteli mohl prožít celý život s jejím rozechvělým tělem pod sebou.
Vzepjala se proti němu, když jí pomocí zubů, rtů a jazyka dráždil bradavky.
Položil se na ni a pak teprve uvolnil její ruce.
Převalovali se na posteli a bojovali se zbytkem oblečení, který zůstal mezi nimi. Lapali po dechu a sténali, jak se v nich slast hromadila k neunesení. Anna téměř plakala, jak ji přívaly rozkoše uvnitř bičovaly, a snažila se mu oplácet stejně.
Zabořil jí ruku do klína a byla horká, vlhká, připravená. Prohnula se, pevně se chytila jeho zad a její tělo se explozí řítilo k vrcholu.
V tu chvíli jako by oba zešíleli.
Pamatovala si jen to, jak chtěla víc a víc. Poddala se té zvířecí potřebě po spojení. Když ji pustil, vydala ze sebe triumfální a zároveň bezmocný sten.
Setmělo se, ale on stále viděl ty lesklé oči a štědré rty. Krev mu pulzovala v srdci, hlavě i v klíně. Na mysli mu vytanulo jediné slovo: teď. Ponořil se do ní drsně a hluboko.
Před očima viděl jen mlhu, a tak na jediný chvějivý moment v tom spojení znehybněl. Nebyl si ani vědom toho, že se jejich prsty propletly.
Pak se začali pohybovat, jako by závodili s časem. Naslouchali starému dobrému zvuku, které vydává vlhká lidská kůže. Dívali se na sebe, ale její oči se stále více potahovaly skelnou blánou. Její boky

ho žádostivě hnaly nad rozeklaný okraj propasti, kde se už držel jen na konečcích prstů. Ale nespouštěl z ní oči. Díval se na ni, i když se mu potřeba skončit zahryzávala do vnitřností. Najednou její tělo znehybnělo jak napjatý luk, v šoku a rozkoši.
Zdusil rty její výkřik a dovolil si konečně přes ten okraj přepadnout.

Cam se nemohl ani pohnout, kdyby mu v tu chvíli někdo držel u spánku pistoli, nejspíš by se nezmohl na odpor. Alespoň by umřel jako uspokojený muž.
Kde by se mu leželo líp, než na Annině klenutém těle, s tváří zabořenou do jejích vlasů. Kdyby tam zůstal dostatečně dlouho, brzy by chytil druhý dech.
Hudba se zase změnila. Když se mu v hlavě trochu rozjasnilo, rozeznal píseň Paula Simona.
Jestli na mně hodláš usnout, budu ti muset ublížit.“
Zmohl se na úsměv. „Nechci usnout. Chci se s tebou znova milovat.“
„Hm,“ pohladila ho po zádech, „vážně?“
„Dej mi jen pár minut.“
„Ráda bych, jen kdybych se mohla nadechnout.“ Líně se sesunul stranou a opřel se o loket. „Promiň.“ Zadíval se na ni. „Bylo to velký, co?“
„Hm. Ale teď půjdu dokončit tu večeři. Potřebujeme energii, jestli to máme zkusit znovu.“
Cam okouzleně zavrtěl hlavou. „Ty jsi stejně fantastická ženská, Anno. Vážně nedokážeš nic předstírat. Přitom by kvůli tobě chlapi určitě proskakovali zapálenou obručí.“
Lehce ho odstrčila, aby se mohla vyprostit. ‚A proč myslíš, že to ještě nedělali? Ty jsi přece taky přesně tam, kde jsem tě chtěla mít, nebo ne?“ S úsměvem vstala a šla ke skříni.
„Bože, vy máte ale tělo, slečno Spinelliová.“
Ohlédla se přes rameno a navlékla si krátký červený župan. „Však ty taky, Quinne, ty taky.“
Zamířila do kuchyně a cestou si broukala jakousi melodii. Zapnula znova hořák pod vodou na těstoviny. Jak se cítila skvěle vláčná a uvolněná… I když bylo velmi nerozumné mít právě jeho za milence,

stálo to rozhodně za to.
Docela ji ovládl, rozpálil každé místečko jejího těla a navíc se zdálo, že jí rozumí.
Jedna věc byla nechat se mužem uspokojit, ale pocit, že ji ten muž zároveň obdivuje, zahřál u srdce.
Právě zvedla sklenku vína, když Cam vyšel z ložnice. Nedbale si navlékl kalhoty, ale neobtěžoval si je zapnout. Anna upila víno a pozorovala ho přes okraj skleničky. Široký, svalnatý hrudník, který přecházel v úzké boky a dlouhé nohy. Ano, měl skvělé tělo.
A teď bylo na chvíli jenom její.
Vzala z tácu připravenou papričku a podala mu ji k ústům.
Je to ostré," řekl, když pocítil palčivou chuť. „Hmmm. Já to mám ráda… ostré." Podala mu jeho víno. Jsi hladový?"
„Docela jo."
„Nebude to dlouho trvat." A protože si všimla jeho pohledu, raději zašla za přepážku. „Voda se už skoro van.
Už už si ji chtěl znova vzít v kuchyni na podlaze, ale z jeho plánů ho vytrhl obrázek pověšený na lednici., Jé, vždyť ten vypadá úplně jako Blázen."
„To je Blázen. Maloval ho Seth."
„Cože?" Cam si zasunul palce do kapes. „Vážně? Ale to je přece dobrý, nebo ne? Netušil jsem, že takhle kreslí."
„Tušil bys to, kdybys s ním trávil víc času."
Jsem s ní dennodenně," zabručel, „nikdy mi nic neřekne." Ani nevěděl, proč ho to tak rozzlobilo. Jak jsi to z něj dostala."
„Prostě jsem si o to řekla," trhla rameny a nasypala linguini do vroucí vody.
Cam přešlápl z nohy na nohu. „Koukni, já se snažím o něj starat, jak nejlíp to jde."
Já neříkám, že ne. Mohlo by to být ale ještě lepší… při troše zkušeností a úsilí."
Odhrnula si vlasy z tváře. Nechtělo se jí o tom teď začínat. Vztah ke Camovi nechtěla se svou prací míchat dohromady. „Snažíš se, já vím, ale ještě si musíš získat jeho náklonnost. Je to malý kluk a ten potřebuje lásku. Já vím, že k němu něco cítíš," ohlédla se na Cama s úsměvem, „všimla jsem si toho. Jen nevíš, co si s tím počít."

Cam se zamračil na skicu štěněte. „Takže teď si s ním mám povídat o kreslení?“
Anna vzdychla a vzala Camovu tvář do dlaní. „Prostě s ním jen víc mluv. Jsi dobrý chlap s dobrý srdcem. Zbytek přijde sám.“
Nedokázal říct, proč ho to tiché porozumění v jejím hlase tak rozčiluje. Já nejsem dobrý člověk.“ Chytil ji tvrdě za zápěstí. Jsem netrpělivý sobec. Hledám vzrušení, protože mi to vyhovuje. To, že se snažím splatit svůj dluh, ještě neznamená, že mám dobré srdce. Jsem parchant a líbí se mi to tak.“
Povytáhla obočí. „No, vždycky je dobré znát sám sebe.“
Pocítil náhlý nával úzkosti, ale potlačil ho. „Možná že ti ublížím.“
Anna naklonila hlavu ke straně. „Možná dřív ublížím já tobě. Chceš to risknout?“
Nevěděl, jestli se má smát nebo klít, tak ji nakonec zvedl do náruče a vášnivě políbil. „Co takhle povečeřet v posteli?“
„To jsem právě chtěla.“

Těstoviny dávno vystydly, když se konečně dostali k jídlu, ale i tak jedli hltavě.
Seděli na posteli ve svitu desítky svíček, které Anna zapálila, se zkříženýma nohama a dotýkali se koleny. „Mmmm,“ rozplýval se Cam, „to je bašta.“
Anna si těstoviny zručně namotávala na vidličku. „Tos ještě neochutnal moje lasagne.“
„Už se těším.“ Rozlomil krajíc opečeného chleba a půlku jí podal.
Rozhlédl se po ložnici. Nebyla zařízená tak prakticky jako zbytek bytu. Široká postel s romantickým kováním byla povlečená ve stejných růžových a bronzových odstínech jako závěsy na oknech. Na leštěné komodě měla Anna sbírku roztomilých maličkostí a u oválného zrcadla vázu s květinami.
Tohle byl skutečně Annin pokoj, pomyslel si. To ostatní příbytek slečny Spinelliové. Ale oba styly se přitom skvěle doplňovaly.
Natáhl se pro láhev na zemi vedle postele a dolil její sklenku vína. „Chceš mě snad opít?“
Zazubil se. Vlasy měla rozcuchané a ze županu jí vykukovalo svůdné

rameno. „Už nemusím… ale i tak by to mohlo být zajímavé.“
Usmála se a lokla si vína. Jaký jste vlastně měli den?“
„Dneska?“ Otřásl se. „Hotová noční můra.“
„Vážně? Tak podrobnosti, prosím.“
„Nákupy. Boty. Děs.“ Chvíli pozoroval, jak se nádherně směje.
„Donutil jsem Ethana s Phillipem, aby jeli taky. V žádném případě jsem to nechtěl absolvovat sám. Kluka jsme tam museli skoro dovléct za krk. Člověk by řekl, že mu chceme koupit svěrací kazajku a ne boty.“
„Mužský prostě dobrodružství nakupování nedokážou ocenit.“
„Takže příště tam jdeš ty. Pak jsme se taky podívali na jednu stodolu k pronájmu. Docela postačí.“
„K čemu?“
„Přece na stavbu těch lodí.“ Anna odložila vidličku. „Takže to myslíte vážně?“
„Naprosto. Musí se to trochu opravit, ale něco snad zařídí majitel.“
„Takže budete stavět lodě.“
Jo, myslím, že to snad trochu půjde. Ethan už jednoho klienta má.“
‚A už jste podepsali pronájem?“
Jasně. Nač to zdržovat?“
„Někdy je lepší trochu víc předem přemýšlet.“
„To nechám na Phillipa s Ethanem. A jestli to neklapne, přijdeme prostě o pár tisíc a trochu volného času.“
Zvláštní, že mu ta věčná naštvanost tak sluší, pomyslela si Anna. ‚A co když to klapne?“ zeptala se. „Pomyslel jsi nato?“
Jak to myslíš?“
„Když to vyjde, bude to pro vás znamenat další trvalý závazek. To už je snad nějaký zvyk, ne?“ Musela se zasmát překvapenému výrazu jeho tváře. „Bude zajímavé vás sledovat a zeptat se tě na to samé třeba za půl roku.“ Nahnula se a lehce ho políbila na tvář. „Dáš si dezert?“
Strach, který mu nahnalo to děsivé slovo „závazek“, se po jejím polibku rozplynul. ‚A copak to bude?“
„Canolli,“ řekla a odložila talíře na podlahu.
„To zní dobře.“
‚Anebo…“ Zadívala se na něho, rozvázala si pásek županu a nechala

župan sklouznout z ramen. „… já.“
„To zní ještě líp,“ zašeptal a nechal se přitáhnout blíž.

Bylo krátce po třetí ráno, když Seth zaslechl motor auta. Spal, ale pronásledovaly ho zlé sny. Byl zase v jednom z těch páchnoucích pokojů se skvrnami na zdech, které byly tenké jako papír a propouštěly každý zvuk.
Sexuální zvuky – chroptění, sténání a vzdechy, vrzání matrací – ošklivý smích jeho matky, když byla zfetovaná. Celý se zpotil. Někdy za ním v noci přišla, a pokud měla dobrou náladu, probudila ho a se smíchem ho plácala po zádech.
Když se ale necítila dobře, začala ho bít, nadávala mu a pak se často svíjela v pláči na zemi.
Tak nebo tak prožíval děsné noci.
Tisíckrát horší ale bylo, když se některý z chlapů, které si brala do postele, začal krást přes pokoj, aby ho mohl osahávat.
Nestávalo se to často a Sethovo ječení mnohé z nich odradilo. Ale strach, že to znovu přijde, ho nikdy neopouštěl. Kdykoli byl u nich nějaký muž, zvykl si Seth spát schovaný na zemi za pohovkou.
Ale tentokrát se probudil na čisté posteli se štěnětem u nohou. Slabě vykřikl, protože byl sám a nikoho neviděl. Pak se ale přitiskl blíž k Bláznovi a jeho pravidelné oddechování ho začalo uklidňovat. Vtom zaslechl to auto.
Potichu vstal a došel k oknu. Byla to korveta, kdyby napůl nespal, musel by ji poznat jen podle zvuku. Sledoval Cama, jak vystupuje a vesele si hvízdá.
To jistě dělal do nějaký ženský, pomyslel si Seth a odfrkl si. Dospělí jsou tak předvídatelní. Pak si ale vzpomněl, že Cam šel na věčen s tou sociální pracovnicí, a užasle otevřel pusu.
Bože můj, tak on si to rozdával se Spinelliovou. Bylo to tak… divné. Ani nevěděl, co si o tom myslet. Podle toho, jak si Cam cestou k domu pohvizdoval, se mu to muselo moc líbit.
Když Seth zaslechl bouchnutí dveří, přešel k těm svým, aby vykoukl na chodbu. Kroky jdoucí vzhůru po schodech ho ale vyplašily a on rychle skočil zpátky na postel.

Štěně sebou začalo šít a Seth zavřel oči právě ve chvíli, kdy se dveře do pokoje otevřely.
Kroky se pomalu a tiše blížily k jeho lůžku a Sethovo srdce se rázem splašilo. Co teď? pomyslel si v panické hrůze. Bože, co vůbec může dělat? Blázen začal plácat ocasem do matrace. Seth ztuhl a čekal na nejhorší.
‚Asi si myslíš, jaks to vyhrál, co? Celej den lenošit, naplnit si žaludek a v noci spát na měkké posteli," zamumlal Cam.
Hlas měl nevyspáním trochu unavený, ale Sethovi připadal jako opilý nebo zdrogovaný. Snažil se dýchat pravidelně, ale srdce mu bušilo až v krku.
„Máš na růžích ustláno, že? A vůbec si to nezasloužíš, psisko jedno."
Seth si teprve teď uvědomil, že Cam nemluví na něho, ale na psa.
„Ten se bude divit, až vyrosteš a zabereš víc než půlku tyhle postele, co?"
Seth opatrně pootevřel oči, aby se mohl podívat skrze řasy. Cam se natáhl a krátce a drsně Blázna pohladil. Pak mu pomačkaná přikrývka zakryla rameno a výhled. Stejná ruka pohladila krátce i Sethovu hlavu.
Když se dveře znovu zavřely, Seth čekal plných třicet sekund, než se odvážil oči otevřít. Těsně před sebou uviděl Bláznův čumák. Pes se na něho šklebil, jako by měli něco důležitého za sebou. Seth se taky usmál a objal štěně kolem baculatého tělíčka.
„Tys to vážně vyhrál, co? Psisko jedno," zašeptal.
Blázen mu souhlasně olízl tvář, široce zívl a znovu ulehl ke spánku.
Tentokrát Seth usnul klidně a žádné upocené sny ho nepronásledovaly.

13

„POSLEDNÍ dobou jsi nějak moc spokojenej.“
Cam vzal Philovu poznámku na vědomí trhnutím ramen a dál si při práci pohvizdoval. Pomalu, ale jistě upravovali prostor, který Cam žertem nazýval jejich loděnicí. Byla to tvrdá a špinavá práce.
I když byla okna dokořán, vzduch ve stodole čpěl stále chemikálií. Na Phillipovo naléhání použili několik insekticidů a pak dlouhé hodiny odstraňovali vyhubený hmyz a hlodavce.
Claremont se uvolil zaplatit nová okna, pokud si je Quinnovi vymění sami a on už nebude muset platit další dělníky. Tajně doufal, že opravy zvednou cenu nemovitosti, ale s tím se nájemníkům svěřovat nehodlal.
Právě vytrhávali shnilá nebo zlámaná prkna z podlahy a vršili je venku na hromadu. Majitel jim povolil i stavbu několika zdí na budoucí koupelnu.
Cam takovou práci považoval za svého koníčka. Každý večer se navíc vracel do čistě uklizeného domu a k tomu mohl být s pěknou ženou, kdykoli se mu zachtělo, a tak měl důvod být šťastný.
Seth přece odevzdával domácí úkoly, dokonce i ten opovrhovaný esej a polovinu zkušební doby měl za sebou, aniž se k něčemu připletl.
Pro Phillipa to byly naopak nejhorší týdny jeho života. Málokdy mohl přespat ve svém bytě, jeho oblíbené mokasíny od Magliho zničil Blázen a čtyřhvězdičkovou restauraci nebo hezkou ženu viděl

leda ve snu.
Místo toho se musel starat o věci, které ho nikdy nezajímaly, ošetřovat si puchýře od kladiva a přemýšlet, kam se poděl jeho dosavadní způsob života.
Vědomí, že si Cam užívá pravidelného sexu, ho dohánělo k šílenství.
Když se mu jedno shnilé prkno odměnilo velkou třískou v palci, zaklel. „Proč jsme si na to, sakra, nenajali tesaře?!“
„Protože jsi jako náš pokladník tvrdil, že to takhle vyjde levněji. A Claremont nám odpustil nájem za první měsíc, když to zvládneme sami.“ Cam začal přitloukat nové prkno místo Phillipa. „Tvrdil jsi, že je to dobrá dohoda.“
Phil stiskl zuby, vytáhl si třísku a sál si bolestivé místo. „Musel jsem se zbláznit.“
Ustoupil stranou a s rukama v bok se rozhlížel kolem. Všude bylo plno nepořádku – špíny, pilin, odpadu a igelitových plachet. Ne, tohle nebyl jeho život, pomyslel si znovu. „Musel jsem přijít o rozum. Je to vážně díra.“
Jo.“
„Tenhle podnik spolkne všechny naše úspory.“
„To jistě.“
„Do půl roku jsme na mizině.“
„To je možný.“
Phillip se zamračil a shýbl se pro hrnek se studeným čajem. ‚A tobě je to fuk.“
„Když to bouchne, tak to bouchne.“ Cam si zasunul kladivo za opasek a vytáhl truhlářský metr. ‚Ale jestli ne, budeme mít, co potřebujeme.“
‚Atoje?“
Cam vzal nové prkno a položil je na stojan. „Vlastní podnik – který může řídit Ethan, až se prach trochu usadí. Najme si několik pomocníků – třeba rybářů mimo sezónu – a postaví ročně tři čtyři lodě, abychom se drželi nad vodou.“
Zmlkl a přeřízl motorovou pilou prkno na označeném místě. Já mu občas taky píchnu a ty pohlídáš finance. Ale dovolí nám to trochu si vydechnout. Já si zajedu sem tam na nějaký závod a ty si můžeš dál nabízet uhozené slogany svým konzumentům.“ Znovu se chopil

kladiva. ‚A všichni budou šťastní."
Phillip povystrčil neoholenou bradu. „Tak tys dokonce přemýšlel."
„Přesně tak."
‚A kdy myslíš, že na ten návrat k normálu dojde?"
Cam si otřel zpocené čelo. „Čím rychleji to tady dáme dohromady, tím rychleji postavíme první loď."
„To vysvětluje, proč nás tady honíš jak nadmuté kozy."
‚A já mám dost kontaktů, abych sehnal jeden nebo dva další kšefty."
Měl na mysli Toda Bardetta, který si jistě dá říct, ale i další známé, co by dobře zaplatili. „Myslím, že šest měsíců bude stačit."
Já se ale v pondělí vracím do práce," prohodil Phillip a připravoval se na hádku. „Musím. Zařídil jsem to tak, že budu v Baltimoru jen od pondělka do čtvrtka, ale víc ustoupit nemůžu."
Cam se zamyslel. „Fajn, mně to nevadí. Tak z tebe nadmutá koza bude o víkendech."
Na půl roku, pomyslel si Phillip. Nebo víc. Sykl. Jednu věc jsi ale v tom své plánu vynechal. Setha."
Jak to? Bude tu s námi. Má střechu nad hlavou a já dům budu využívat jako svoji základnu."
‚A když budeš někde v Monte Carlu lámat rekordy a ženská srdce?"
Cam se zachmuřil a praštil do hřebíku silněji, než bylo třeba.
„Nemusím ho snad všude vodit za ručičku. Budete tu vy, když ne já. Však už se o něj postaráme."
‚A když se objeví jeho matka? Zatím ji nenašli, ale rád bych věděl, jestli se k něčemu nechystá."
„Na tu radši nemyslím. Měla by se od nás držet stranou." Už kvůli tomu Sethovu vystrašenému pohledu, pomyslel si.
Já bych chtěl znát pravdu," opakoval Phillip. „Chci vědět, co s tátou měla."

Cam to radši pustil z hlavy. V první řadě teď museli opravit stodolu, objednat nářadí a materiál a pustit se do práce. Každým dnem, který takhle strávil, se alespoň teoreticky blížil ke své svobodě. Každý dolar, který tady utratil, investoval do své budoucnosti.
Slunce se mu opíralo do zad, když strhával ze střechy polámané

šindele. Ethan a Phillip postupovali za ním a přibíjeli nové. Seth házel ty staré dolů na kupu a zdálo se, že ho to baví.
Líbilo se mu být tak vysoko nad vším, vidět město i záliv jako na dlani a zdáli slyšet jen zkreslené zvuky všedního dne.
Mohl sledovat turisty na nábřeží nebo nějaké děti na malé plachetnici a zalitoval, že nemá dalekohled, co dostal od Raye, nebo alespoň svůj skicák. Když se zhluboka nadechl, cítil vůni moře a také grilovaných párků z přístavu.
Zakručelo mu v žaludku a koutkem oka se zadíval na Camerona. Páni, taky by chtěl mít takové svaly. Chlap s takovými bicepsy se přece nemusí nikoho a ničeho na světě bát.
Nenápadně si ohmatal svou ruku a vůbec nebyl spokojený. Třeba by ale trochu zesílil, kdyby taky mohl používat nástroje jako Cam.
„Říkals, že pár šindelů budu moct vytrhat sám," připomenul mu.
„Později."
„Předtím už jsi taky říkal že později."
„Tak to říkám znova." Bylo vedro, Camovi stékal po nahých zádeh pot, v krku měl vyschlo a nic si nepřál víc, než tu práci rychle dokončit. Vytrhl další čtverec a podal ho Sethovi.
„Házíš je pořád na stejné místo?"
Jo."
Cam se zadíval na chlapce. Vlasy mu vykukovaly zpod čepice, kterou mu minulý týden koupil na baseballovém zápase. Teď si uvědomil, že ji Seth od té doby z hlavy nesundal.
Na baseball se vypravili náhodou a Cam se pobaveně díval, jak Seth s úžasem v očích sleduje stadion a v ruce drží zapomenutý hot dog.
„Hernajs, to je něco docela jinýho než v televizi," vydechl.
Cam se teď díval, jak Seth hází dolů šindele, a uvažoval, jestli by ho třeba neměl učit zacházet z baseballovou pálkou, ale ten nápad ho hned trochu rozladil. „Vždyť se vůbec nedíváš, kam to házíš!"
‚Ale vím, kam to letí. Jestli se ti to nelíbí, dělej si to sám. Slíbils, že si můžu nějaký šindele sám vytrhat."
Nestálo to za hádku, uvědomil si Cam. „Dobře. Chceš tahat šindele, tak se dívej, jak se to dělá. Takhle tím kladivem vytáhneš hřebík…"
„Už jsem se na to díval celou hodinu. Na trhání tašek žádný velký IQ nepotřebuju."

„Fajn,“ ucedil Cam mezi zuby, „tak dělej.“ Strčil Sethovi kladivo do ruky. Já se jdu dolů napít.“
Cam zamířil k žebříku a cestou se uklidňoval, že všichni desetiletí kluci jsou otravní fakani a že mu Seth aspoň ušetří trochu práce. Byla sobota a večer se měl sejít s Annou. Nechtěl se docela sedřít.
Čekala na něj ženská, musel si přiznat, na které jen těžko hledal nějaké chyby. Krásná, chytrá a sexy. A ten její nádherný smích a ty velké chápající oči. Dobrodružná duše v úřednickém kostýmku. A k tomu skvěle vařila.
Kdyby byl trochu usedlejší typ, určitě by po ní skočil. Navlékl by jí prsten, dovlekl ji na radnici a pak natrvalo do domu a do své postele. Teplé jídlo, horký sex.
Rozhovory. Smích. Společné probouzení. Pohledy do čí, které často řeknou víc než tisíce slov.
Když se přistihl, jak zírá do prázdna, se sklenicí v ruce a připitomělým úsměvem na tváři, škubl sebou. Pak si povzdechl. Slunce mu muselo vysušit mozek. Nic trvalého nebylo pro něj. A manželství – při tom slově se trochu otřásl – ať si užívají jiní. Díkybohu, že ani Anna nic takového nehledala. Že jí stačil nezávazný vztah.
Aby se ujistil, že už se mu hlava nezavaří, polil si ji studenou vodou. Půl roku vydrží, slíbil si, a pak uteče zpátky do světa. Závodění, rychlost, třpytivé večírky a ženy, co stály jen o jednu rychlou jízdu.
Když ho ta představa nijak nerozveselila, zaklel. Tohle přece chtěl, sakra, musí to tak být! Přece nebude věčně stavět lodě, na kterých se pak projede někdo jiný, starat se o děcko a třídit ponožky? Potřeboval prostor, potřeboval přece svobodu.
Když vycházel ze stodoly zaměstnaný svými myšlenkami, sotva stačil uskočit před padajícím žebříkem. Jeho sakrování se ale překrylo se zdušeným výkřikem nad jeho hlavou.
Když vzhlédl, srdce se mu na chvíli zastavilo.
Seth visel za konečky prstů na rozbitém okenním rámu asi šest metrů nad ním. Cam zíral strnule na podrážky jeho nových bot a rozvázané tkaničky. Než se mohl znova nadechnout, objevili se Phil s Ethanem na okraji střechy a snažili se na chlapce dosáhnout.
„Drž se,“ vykřikl Ethan. „Slyšíš?“

„Nemůžu," zakňučel Seth hláskem malého děcka, „klouže to."
„Odsud ho nechytnem." Promluvil Phillip tvrdě, ale v očích, které se zahleděly dolů na Cama, byla smrtelná hrůza. „Zvedni ten žebřík. Rychle."
Rozhodl se během sekundy, i když mu to připadalo jako celá věčnost. Uvědomil si, jak dlouho by trvalo, než zvedne žebřík a vyšplná k Sethovi. Příliš dlouho. Přešel tedy přímo pod něj a rozkročil se.
„Sethe, pusť se. Prostě se pusť, já tě chytím."
„Ne, to ne." Prsty už měl rozedřené do krve, ale zoufale zavrtěl hlavou. „To nemůžu." Už ho docela ovládala panika. „Nechytíš."
„Můžeš a chytím. Prostě zavři oči a pusť se. Jsem tady." Cam se pevně zapřel a snažil se ignorovat svůj vlastní strach.
„Bojím se."
‚Já taky. Pusť se. Dělej!" zakřičel tak silně, že se Seth pustil instinktivně.
Zdálo se, jako by padal věčně. Nekonečně. Na Camově tváři vyrazil pot. I když ho slunce a sůl bodaly do očí, nespustil je z chlapce ani na okamžik. Svaly měl napnuté, náruč připravenou, když se do ní Seth svalil.
Cam uslyšel výbuch dechu – svého nebo Sethova, to nedokázal rozeznat, a to už oba těžce dopadli na zem. Cam tělem zbrzdil Sethův pád a svalil se na holá záda. Vzápětí byl zase na nohou. Klekl si, prudce Setha otočil a přitiskl ho k sobě.
„Bože! Ach bože!"
Je celý?" křičel Ethan seshora.
Jo. Já nevím. Jsi v pořádku?"
‚Asi jo. Jo." Seth se třásl a drkotal zuby. Když se mu Cam zadíval do tváře, viděl, že je bílý jako stěna a oči má hrůzou vytřeštěné. Sedl si na zem, vzal chlapce na klín a strčil mu hlavu mezi kolena.
Je jen vyděšený," zavolal zpátky na bratry.
„Dobře chytáš." Phillip si sedl na střechu a přejel si rukou po tváři. Měl dojem, že se mu srdeční tep několik týdnů nevrátí do normálu.
„Bože, Ethane, co mě to napadlo, posílat ho dolů pro vodu?"
„Nemůžeš za to." Ethan stiskl bratrovo rameno. Je to dobrý. Je v pořádku." Znovu se naklonil přes okraj střechy a chtěl na Cama

zavolat, aby podal žebřík. Naskytl se mu ale pohled na muže, který svírá v náruči malého chlapce a tvář má přitisknutou k jeho vlasům. Žebřík mohl počkat.
„Dýchej," nařídil Cam. „Pomalu a zhluboka. Jenom sis vyrazil dech."
„Už je to dobrý." Ale oči nechal zavřené ve strachu, že se pozvrací a totálně se znemožní. Ruce ho pálily, ale bál se na ně podívat. Když si konečně uvědomil, že ho Cam objímá, nepocítil žádný odpor. Cítil jen vděčnost a sladce zoufalou úlevu. Cam také zavřel oči, ale neudělal dobře. Znovu uviděl, jak Seth padá a padá, ale tentokrát nebyl dost rychlý ani silný. Vůbec nebyl, kde měl být.
Jeho strach se proměnil ve hněv. Prudce k sobě Setha otočil a zatřásl s ním. „Cos to tam sakra prováděl? Na cos myslel? Ty blbče, mohl sis zlámat vaz!"
Já…," hlas se mu zadrhával. Já jen… Já nevím. Měl jsem rozvázanou botu. Asi jsem špatně šlápl. Jenom jsem…"
Zbytek ale už Cam zdusil na svých tvrdých, zpocených prsou. Seth slyšel, jak v tom silném hrudníku divoce buší srdce. Znovu zavřel oči a pomalu, opatrně natáhl ruce a Cama také objal.
„Už je to dobrý," zamumlal Cam a snažil se vzpamatovat. „Nemůžeš za to. Ale vyděsils mě k smrti."
Všiml si, jak se mu třesou ruce. Vždyť se tu chová jako blázen. Odtáhl Setha od sebe a usmál se. „Tak jak se ti letělo?"
Seth se zmohl na chabý úsměv. „No, byl to slušnej sešup."
„To teda jo." Protože se oba cítili podivně, pomalu se začali zvedat. Ještě že jsi takové štěně. Kdybys vážil víc, mohl jsi mě nadobro rozplácnout."
„Do hajzlu," řekl Seth, protože ho nic jiného nenapadlo.
„Pěkně sis zřídil ruce," zamračil se Cam na Sethovy poraněné prsty. ‚Asi stáhnem zbytek ze střechy a dáme tě trochu dohromady."
„To nic není." Bolelo to jako čert.
„Přece tě nenecháme vykrvácet." Cam rychle přistavil žebřík. „Běž dovnitř a najdi lékárničku. Ještě že ji Phillip koupil, aspoň ji na tobě můžeme vyzkoušet."
Když Seth zmizel z dohledu, opřel si Cam čelo o hranu žebříku. Žaludek měl jako na vodě a v hlavě mu hučelo.

Je ti dobře?“ zeptal se Ethan, když slezl na zem.
„Úplně mi vyschlo v krku. Nikdy jsem se tak nebál.“
„Tak to jsme tři.“ Phillip se posadil na šprušli žebříku, protože stále ještě nebyl jistý v kolenou. Jak moc si poranil ty prsty? Nepotřebuje doktora?“
‚Asi to nebude tak zlý.“ Když zaslechli auto na blízkém štěrkovém plácku, naráz se otočili. Cam ucítil, jak mu ztěžkl žaludek. „No nazdar. Sexy sociálka ve tři odpoledne.“
„Co tady dělá?“ Ethan si stáhl kšilt na oči. Nerad byl v přítomnosti žen takhle zpocený.
„Nevím, máme se sejít až v sedm. Určitě si neodpustí ty ženský řeči, že jsme kluka na střechu vůbec neměli pouštět.“
„Tak jí to neřekneme,“ zašeptal Phillip a zároveň se na Annu široce usmál. „Není nic hezčího, že potkat po tak perném dnu pěknou ženu.“
„Dobrý den, pánové.“ Musela se usmát třem tak odlišným reakcím. Phillip jí galantně líbal ruku, Ethan jen zaraženě kývl a Cam podrážděně koulel očima.
Rozhodně jim to slušelo.
„Doufám, že se nezlobíte. Chtěla jsem vidět tu stodolu a taky vám vezu něco na zub. Samé chlapské jídlo,“ dodala, „pokud jste ještě neobědvali.“
„To je od vás hezké,“ Ethan přešlápl z nohy na nohu. „Zajdu pro to do auta.“
„Díky.“ Zadívala se na budovu, pak si stáhla okrouhlé sluneční brýle a prohlédla si ji znovu. Byla ráda, že si vzala džíny a tričko, protože si uvědomila, kolik tam musí být špíny. „Tak to je ono?“
„Začátek našeho impéria,“ Phillip právě dostal nápad vzít ji na venkovní obhlídku, aby dal Camovi čas chlapce ošetřit a zavřít mu ústa, když vtom Seth vyšel ze stodoly a držel před sebou lékárničku jako zástavu.
Byl celý špinavý a zakrvácený. Vevnitř se trochu uklidnil a už si začínal připadat jako hrdina.
Anna vytřeštila oči a rozběhla se k němu. Chytla ho jemně za ramena a začala mluvit dřív, než mohl Cam s Phillipem přijít s nějakou stravitelnou historkou. „Bože, zlato, ty ses zranil? Co se ti stalo?“

„Nic,“ ozval se Cam, „on jen…“
„Spadl jsem ze střechy,“ hlásil nadšeně Seth. „Spadl jsi ze…,“ vyrazila ze sebe šokované a začala ho ohmatávat, zda nemá něco zlomeného. Seth ztuhl a pak se začal ošívat, ale Anna nepovolila, dokud neměla jistotu. „Proboha, jak to, že si tady jen tak chodíš?“ Zuřivě se obrátila na Cama. „Volali jste sanitku?“
„Žádnou sanitku nepotřebuje, sakra. To jen baby se hned rozpadnou na kusy.“
„Rozpadnou na kusy.“ S rukou na Sethově rameni, jako by ho před nimi chtěla chránit, se na ně zadívala. „Tak rozpadnou na kusy!? Vy si tu postáváte jak tlupa paviánů a kluk může mít také vnitřní zranění! Vždyť krvácí.“
„To jsou jen prsty.“ Seth jí je podržel před očima a obdivné si je sám prohlédl. Páni, to budou kluci ve škole čumět! „Ukloznul jsem na žebříku, ale chytil jsem se za to okno támhle nahoře.“ Ukázal vzhůru a Anně se z té výšky zatočila hlava. ‚A Cam řekl, abych se pustil, že mě chytí. A chytil.“
„Měli jsme mu tu pusu zalepit leukoplastí,“ zašeptal Cam směrem k Phillipovi. Je to dobrý,“ promluvil nahlas. Jen si vyrazil dech.“
Nenamáhala se odpovídat, jenom mu věnovala jeden hrozivý pohled. Pak se znovu obrátila k Sethovi: „Pojď, půjdeme ty ruce ošetřit, zlato. Podíváme se, jestli nepotřebuješ pár stehů.“ Odváděla si ho k autu a přes rameno zavolala: „Pak bych si s tebou chtěla promluvit, Camerone.“
„To je mi jasný.“
Seth zjistil, že mu vůbec nevadí, nechat se jednou trochu opečovávat. Byl to docela nový zážitek, jak na něho ta žena něžně mluvila a jemnými prsty mu otírala rány. Tolik povyku pro trochu krve.
„Byl to ale slušnej sešup,“ chlubil se.
„To si myslím.“ Už jen při té představě se jí sevřel žaludek. „Musela to být hrůza.“
„Bál jsem se jenom chvilku.“ Skouskl si zevnitř tvář, aby nekňučel, když mu ovazovala prsty. Jiný kluci by určitě ječeli nebo se počůrali do kalhot.“
Nebyl si tak docela jistý, jestli taky neječel, ale džíny měl naštěstí suché. ‚A Cam byl úplně bez sebe. Člověk by si myslel, že jsem ten

žebřík skopl schválně.“
Prudce zvedla hlavu. „On na tebe křičel?“
Už už chtěl trochu přehánět, ale v jejích očích zahlédl něco, před čím nedokázal lhát. Jenom chvilku. Spíš měl strach. Choval se trochu jako blázen, jak mě hladil atak.“
Trhl rameny, ale vzpomněl si na ten pocit bezpečí v jeho náruči.
„Víte, některý chlapi prostě nesnesou pohled na trochu krve.“
Annin úsměv zjihl. Shrnula Sethovi vlasy z čela. ‚Asi to tak bude. Ale měl jsi stejně štěstí. Už to podruhé nedělej, ano?“
Jednou stačilo.“
„To jsem ráda. V té tašce bylo smažené kuře – teda jestli ti ho už celé nesnědli.“
Jó. Páni, já mám hlad jako vlk.“ Chtěl se rozběhnout, ale přece jen pocítil výčitku. To byl taky pocit, který ještě neznal. Rychle se obrátil. „Cam řekl, že mě chytí, a chytil. Je dobrej.“
Pak už běžel zpět a křičel na Ethana, aby mu zachránil kousek kuřete.
Anna si jen povzdechla a začala rovnat věci v lékárničce. Když na ni dopadl stín, nenamáhala se zvednout hlavu. Cítila jeho pot i vůni mýdla, když se ráno sprchoval. Znala tu vůni už velmi dobře – i to jak se mísí s její vlastní – že by ho mohla najít poslepu v místnosti plné lidí.
A přestože se na jejich stodolu chtěla podívat, byla to jen pohotová výmluva, aby ho mohla zase vidět.
‚Asi nemá smysl říkat ti, že kluci Sethova věku by neměli lézt bez dozoru po vytahovacím žebříku.“
„Nemá.“
„Nebo že takoví kluci jsou neopatrní a často velice neohrabaní.“
„On není neohrabanej,“ nažhavil se mírně Cam, „umí lézt jako opice.
No jasně,“ ušklíbl se, „ale protože my tři jsme smečka paviánů, tak to sedí.“
Zavřela lékárničku a podala mu ji. „Vypadá to tak. No, nehody se stanou, i když je člověk sebevíc opatrný, proto jsou to taky nehody.“
Zadívala se mu do tváře. Bylo na něm znát, jak je naštvaný – na ni a na okolnosti.
„Takže,“ řekla jemně, „o kolik roků života tě tenhle zážitek připravil?“

Vydechl. „Nejmíň o pár desítek. Ale kluk to zvládl dobře.“
Na chvíli se obrátil zpátky k budově. Teprve v tu chvíli si Anna všimla krvavých stop na jeho zádech a teprve potom, co ji píchlo u srdce, si uvědomila, že jsou od Sethových prstů. Cam chlapce objímal a Seth se ho držel.
Když se otočil zpátky, usmívala se. „Co je?“
„Nic. Ale když už jsem tady a vy jíte moje jídlo, možná bych si zasloužila provést kolem.“
, A kolik z toho, cos slyšela, bude pak ve tvé zprávě?“
„Nejsem ve službě,“ odsekla. „Myslela jsem, že jedu navštívit přátele.“
„Nemyslel jsem to tak, Anno.“
„2e ne?“ Obešla vůz a práskla dveřmi. Chtěla ho vidět, být s ním a ne si připadat jako neohlášená inspekce. ‚A do té zprávy napíšu to, co je zřejmé – že se prohlubuje Sethův vztah k jeho opatrovníkům a naopak. Kopii ti klidně pošlu. A ten box od jídla mi někdy zavez.“
Považovala to za ten správný naštvaný odchod, ale on ji doběhl, zadržel, než stihla nastoupit, a všechno pokazil.
Plácla ho do hrudi. „Nesahej na mě.“
„Dej mi aspoň minutu.“
„Pusť mě,“ opřela se do něho oběma rukama, „jsi strašně špinavý.“ Jen když mě vyslechneš.“
‚A proč? Ty myslíš, že jsem si nevšimla, jak jste se tvářili, když jsem přijela? ‚Sakra, hoši, sociální pracovnice. Bacha na to.‘“ Trhla sebou. Jdi do hajzlu.“
Mohl to popřít, mohl dělat nechápavého, ale její oči na něho měly stejný účinek jako na Setha. Nedokázal jí vůbec lhát.
„Dobrá, udělal jsem chybu.“
„Aspoň jsi upřímný.“ Překvapil ji.
Jenom nevím, čemu se divíš.“
„Nevíš?“ Pohodila hlavou. „Tak já ti to povím. Já v tobě vidím chlapa, který se stal mým milencem. Ty ve mně jen symbol systému, kterému nevěříš a který neuznáváš. A teď, když jsme si to vysvětlili, se mi kliď z cesty.“
„Nezlob se.“ Stáhl si z čela šátek, protože ho děsně rozbolela hlava. „Zase máš pravdu, promiň. Je mi to strašně líto.“

„To mně taky.“ Otevřela dveře svého auta.
„Tak necháš mě taky něco říct?“
Jeho unavený tón ji zarazil. „Tak říkej.“
Na světě neexistovala ženská, které by se toho snažil už tolik vysvětlit. „V tu chvíli jsme ještě byli trochu otřesení. Nemohla ses objevit v horší dobu. Vždyť se mi ještě klepaly ruce.“
Zbobil se sám na sebe, že se k tomu přiznal. Začal přecházet kolem. Jsou to asi tři roky. Bylo to na Grand Prix. Vyboural jsem se. Narazil jsem do svodidla. Spatný odhad. Auto se začalo točit a rozpadávat. Nejhorší strach jsem měl z ohně, na chvíli jsem se viděl jako škvarek. Byl to jen moment, ale do smrti na to nezapomenu.“
Zmačkal šátek, co držel v ruce, do koule. ‚Ale řeknu ti, že když jsem dneska stál pod tím klukem a díval se, jak mu ve vzduchu vlajou tkaničky, bylo to horší. O moc horší.“
Jak se na něj teď mohla zlobit? A proč nechtěl vidět, že je schopen mít tolik rád? Říkal, že jí ublíží, jen netušila, že to bude tak brzy a tímhle způsobem.
Taky měla špatný odhad. Nevšimla si, že se do něho zamilovala.
„Takhle to nejde.“ Anna si začala třít paže, protože pocítila náhlé mrazení. Jak jsem to vůbec mohla dopustit? Náš vztah všechno jenom komplikuje.“
„Neodcházej, Anno.“ Pocítil nový druh strachu, který předtím neznal. „Něco jsme třeba pokazili, ale zas to napravíme. Jde nám to spolu.“
Jde nám to v posteli,“ řekla bez přemýšlení a všimla si, že ho to urazilo.
Jenom?“
„Ne,“ odpověděla tiše, když k ní o krok přistoupil, „nejenom. Ale…“
„Něco k tobě cítím, Anno.“ Zapomněl, že má špinavé ruce, a položil jí je na ramena. Je to poprvé, co jsem to nechtěl rychle ukončit.“
Ale stejně se to stane, uvědomila si. Musí se připravit na to, že bude chtít skončit dřív než ona. „Nesmíš plést dohromady, kdo jsem a čím jsem,“ řekla na to, „jestli nebudeš upřímný, nemá to cenu.“
„K žádné ženě jsem se ještě tak upřímně nechoval. A vím, kdo jsi.“
„Tak dobře.“ Když ji líbal, položila mu ruku na tvář. „Uvidíme, co bude dál.“

14

Bylo krásné jarní odpoledne, když se Ethan vracel s lodí do doků, aby odevzdal náklad krabů. Dnes mohl skončit o něco dřív, což mu vyhovovalo. Rozhodl se dát loď na starost kolegovi, protože mu motor připadal trochu moc hlučný. Sám chtěl zajet ke stodole, aby viděl, jak jsou instalatéři s prací daleko.
Ethan se nemohl dočkat, až ty opravy skončí, a to se mu nestávalo často. Tenhle podnik se ale za těch pár týdnů stal jeho tajným snem. Simon radostně vyštěkl, když loď narazila do pilíře. Ethan se chopil lana, ale to už se pro něj na druhém konci natahovaly jiné ruce. Ruce, které poznal dřív, než zvedl hlavu. Dlouhé, krásné prsty bez prstenů a nalakovaných nehtů.
„Držím to, Ethane."
Zvedl hlavu a usmál se na Grace. „Prima. Kde ses tu v tuhle dobu vzala?"
„Třídím kraby. Zaskočila jsem za Betsy, které dnes ráno nebylo dobře."
„Někdy by sis taky měla vzít volno pro sebe, Grace."
„No jo." Znalecky upevnila lano na kůlu. Jestlipak jste snědli tu dušenou šunku, co jsem vám připravila?"
„Poprali jsme se o poslední sousto. Dík, bylo to dobré." Najednou nevěděl, co říct, a raději podrbal Simona na hlavě. „Dneska byl slušný úlovek."
„Hm," usmála se, ale vzápětí si začala kousat spodní ret. Ethan už poznal, že to znamená nějaké starosti.
„Stalo se něco?"

„Nerada tě zdržuju, ale možná bychom se mohli trochu projít…“
Jasně, aspoň si dám něco k pití.“
Se psem v patách se vydali cestou po nábřeží. Ethan si uvědomil, jak má rád ten pach vody, slaného větru a ryb. Chvílemi ucítil i jemný nádech Graceina šamponu.
„Nechci ti přidělávat starosti, Ethane.“
Jen mi klidně řekni, co tě trápí.“
Vzdychla si. Dělala to nerada, protože Ethan byl vždycky na dosah, když se sama potřebovala vyplakat. Kdysi toužila, aby se stal víc než jejím přítelem, ale časem se naučila brát věci takové, jaké jsou.
„Bude lepší, když se to dovíš. Je tady nějaký vyšetřovatel z pojišťovny a vyptává se lidí na tvého otce i na Setha.“ Protože už byli od doků dost daleko, uchopil ji Ethan za rameno. „A na co se ptá?“
„V jakém stavu byl tvůj otec čtrnáct dní před smrtí a tak. U mě byl dneska po ránu. Myslela jsem, že pro vás bude lepší, když ho nevyhodím.“ Zadívala se na Ethana, jako by čekala na souhlas, a když přikývl, pokračovala: „Řekla jsem mu, že Ray Quinn byl jeden z nejlepších lidí, jaké jsem v životě poznala, a že nemá z lidí tahat nějaké ošklivé klepy.“
Ethan se musel usmát.
‚Ale on prý dělá jen svou práci. Naštval mě, když se vyptával na Sethovu matku. Řekla jsem, že nic nevím a ani mě to nezajímá, protože Seth je teď tam, kam patří. Snad jsem udělala dobře…“
„Moc dobře.“
Oči měla teď kalné jako moře před bouří. „Ethane, já vím, že někteří lidé budou žvanit nesmysly, ale nic si
z toho nedělej.“
„My to nějak zvládnem,“ stiskl jí na chvíli ruce, ale pak nevěděl, jestli je nemá pustit. Raději to udělal a stále se jí díval do očí, až se trochu začervenala. „Asi málo spíš,“ všiml si, „máš kruhy pod očima.“
Zklamaně si tam přitiskla konečky prstů. Jak to, že si ten chlap všimne jen nějakého nedostatku? ‚Aubrey dnes trochu zlobila. A teď už se musím vrátit,“ na rozloučenou pohladila Simona. „Zítra vám přijdu uklidit.“

Spěchala pryč a v duchu přemítala o tom, proč jí Ethan někdy nevěnuje trochu pozornosti jako ženě.
Díval se za ní a říkal si, že je příliš hezká, aby pořád tolik pracovala.

Inspektor na obchůzce se jmenoval Mackensie a prozatím se jeho notes plnil poznámkami o muži, který byl čistý jako padlý sníh – štědrý samaritán, co rád pomáhal svým bližním, zachovával věrnost své ženě a vzorně ochraňoval demokracii.
Na druhé straně se dověděl, že to byl nafoukaný despota, co do všeho strká nos, sbírá po ulicích zatoulané kluky, aby si zahojil své ego nebo snad i podivné sexuální choutky.
I když musel Mackensie přiznat, že ty druhé zprávy se zdály zajímavější, bylo jich přece jen poskrovnu.
A protože se považoval za rozumného člověka, bylo mu jasné, že pravda bude někde uprostřed mezi světcem a hříšníkem. Koneckonců byl placený za to, aby sbíral fakta a ověřil, zda je žádost o proplacení pojistky oprávněná.
V poledne se zastavil v umaštěném bufetu na nábřeží a zhltl sendvič s kávou. Pro taková místa a jídla měl bohužel slabost. Proto měl také ve svých osmapadesáti dvacet kilo přes váhu, neustálé potíže se zažíváním a za sebou dva rozvody.
Plešatěl, měl vyrážky a bolavé zuby, ale ve své práci se vyznal. Ford taurus teď zaparkoval na štěrku vedle budovy, o které mu řekl jistý Claremont. Prý tam Camerona určitě najde.
Claremont se Mackensiemu od první minuty nelíbil. Ačkoli už potkal plno nepříjemných lidí, z tohohle mizery závist a chamtivost přímo čišely.
Než vystoupil z vozu, vzal si svou pravidelnou zažívací pilulku. Na parkovišti stál ještě starý sedan, dodávka a nablýskaná korveta. Mackensie se na ni se zalíbením podíval. I když by do tak nebezpečné káry nikdy nesedl, musel uznat, že vypadá dobře.
Stejně jako muž, který k ní nejspíš patřil, uvědomil si, když z budovy před ním právě dva vyšli. Ten starší v kostkované košili to jistě nebyl – působil jako nějaký úředník. To ten mladší vypadal jako člověk, který si jde tvrdě za svým. Jestli tohle je Cameron Quinn, tak s ním

musel mít starý Ray plné ruce práce.
Cam zahlédl Mackensieho, když vyprovázel inspektora, který jim schvaloval novou koupelnu. Měla být sice funkční až za týden, ale to jim nebránilo začít už se stavbou lodí.
Mackensie se minul s inspektorem a zamířil k němu. V ruce měl kufřík, tak to jistě bude něco nabízet, pomyslel si Cam otráveně.
„Vy budete pan Quinn," zadíval se na Cama pozornýma očkama.
„Už to tak vypadá."
Já jsem Mackensie, z pojišťovny True Life Insurance."
„My už jsme pojištění," nebo si to aspoň myslel. „O tyhle věci se stará můj bratr Phillip." Pak mu najednou svitlo a trochu ztuhl. „True Life?"
„Přesně tak. Vyšetřuju pro ně pojistné události. Chci vám položit pár otázek, abychom případ vašeho otce mohli uzavřít."
„Můj otec je mrtvý," odpověděl Cam ostře.
Jistě je to pro vás velká ztráta, ale.
„Můj otec platil pojistku v dobré víře. Problém je v tom, že když chcete dostat svoje, musíte zemřít. A to tedy splnil."
Mackensiemu se po ostré hořčici začalo dělat trochu nevolno.
„Kolem té nehody vznikly jisté dohady. Víte o té podmínce, že pojištěnec nesmí spáchat sebevraždu?"
„Můj otec nespáchal sebevraždu, a protože jste s ním v tom autě nebyl, těžko můžete dokázat opak."
„Váš otec byl ale poslední dobou pod dost velkým tlakem…"
„Vychoval tři chuligány a učil stovky nafrněných studentů, takže byl pod tlakem celý život."
‚A adoptoval ještě čtvrtého…"
„To s vaší pojišťovnou nemá co dělat."
‚Ale nabízí se tu možnost vydírání a ohrožení dobré pověsti. Mám tu kopii dopisu, který byl po nehodě nalezen v jeho autě."
Když chtěl Mackensie otevřít kufřík, postoupil Cam o krok dopředu.
Já ten dopis znám. Vyčetl jsem z něj jen to, že existuje jistá žena s mateřským instinktem vzteklé ramlice. Jestli myslíte, že ve strachu před ní najel táta na sloup, tak se jděte vycpat."
Cama se začal zmocňovat neovladatelný vztek. Já vám na vaše prachy kašlu. Vyděláme si jiné. A s pojišťovnou bude jednat můj

bratr a právník. Ale jestli budete špinit pověst mého otce, budete mít co dělat se mnou.“
Mackensie si uvědomil, že ten muž je o dobrých pětadvacet let mladší, silný a divoký jako vlk, a rozhodl se změnit taktiku. „Pane Quinne, nikdo nechce špinit pověst vašeho otce. A True Life je dobrá společnost, pracuju pro ni už celá léta. Tohle je jen běžná rutina,“ usmál se. „Vaše rutina se mi nelíbí.“
„To chápu. Ta nehoda je ale přece jen trochu nevyjasněná. Váš otec byl podle lékařů před smrtí v dobré kondici a ani policie nenašla žádný důvod, proč na prázdné suché silnici za jasného dne nezvládl řízení…“
„S tím vám nepomůžu.“ Cam zahlédl Setha, který se právě vracel ze školy. ‚Ale můžu vám říct, že můj otec se vždycky k problémům stavěl čelem. Od ničeho neutíkal. A teď mě omluvte, mám práci.“ Nechal Mackensieho na místě a zamířil k Sethovi.
Mackensie si promnul oči, protože ho pálily od slunce. Do své zprávy mohl napsat přinejmenším to, že Quinnové budou za svůj nárok bojovat do posledního dechu. Když už ne kvůli penězům, kvůli památce jejich otce určitě.
„Kdo byl ten chlap?“ zeptal se Seth a díval se za odjíždějícím úředníkem.
Jeden panák z pojišťovny.“ Cam kývl směrem ke dvěma klukům, kteří se poflakovali opodál. ‚A kdopak je támhleto?“
Seth se ohlédl. „Nikdo. Jen ňáký kluci ze školy.“
„Otravovali tě?“
„Ne. Půjdeme zase na střechu?“
„Střecha je hotová.“ Cam pobaveně pozoroval, jak kluci předstírají nezájem a nenápadně se přibližují k nim. „Hej, děcka!“
„Co děláš!“ sykl nasupeně Seth.
„Klid. Pojďte sem,“ zavolal na kluky, kteří ztuhli jako sochy.
„Proč je voláš? To jsou jen takový dva pitomci od nás ze školy.“
„Pomoc pitomců by se mi docela hodila,“ odpověděl Cam. Uvědomil si, že Sethovi by se zase hodili stejně staří kamarádi. Počkal, než se kluci šeptem domluví a pak šouravým krokem přijdou blíž.
„My jsme nic neprovedli,“ zašišlal mírně ten větší díky vypadlému zubu.

„Taky nic neříkám. A chtěli byste něco dělat?“
Chlapec se podíval na mladšího kamaráda, pak na Setha a zpátky na Cama. „Možná.“
„Máš nějaký jméno?“
Jasně, jsem Danny a tohle je můj mladší brácha Will. Je mu teprv devět. Mně bylo minulej tejden jedenáct.“
„Náhodou, za deset měsíců mi bude deset,“ bránil se Will a nabral bratra loktem do žeber.
Ještě chodí na první stupeň,“ ušklíbl se Danny a Seth se hned přidal, „do školy pro mrňata.“
Já nejsem mrně!“
Protože Will už zvedal zaťatou pěst, Cam ji zachytil a jemně mu stiskl i paži. „Zdá se mi silná dost.“
Já jsem moc silnej,“ řekl mu Will a andělsky se usmál.
„To se ukáže. Vidíte támhle tu hromadu? Staré šindele, térový papír a jiné odpadky?“ Cam se rozhlédl kolem. „A támhle je dodávka. Když to tam odnosíte, dostanete pět babek.“
„Každej?“ vypískl Danny a oči v pihovatém obličeji se mu rozzářily.
„Ty bys toho chtěl. Ale možná přidám dva dolary jako bonus, když přitom nebudu muset řešit žádný rvačky.“ Ukázal prstem na Setha. „On na to dohlídne.“
Jakmile Cam poodešel, Danny si začal Setha měřit od hlavy k patě.
„Viděl jsem, jaks praštil Roberta.“
Seth se rozkročil. Bylo by to dva na jednoho, ale on se klidně popere.
„A co?“
„Bylo to super,“ řekl Danny uznale a vzal do ruky zlámanou šindel.
Will se na Setha šťastně usmál. „Robert je velkej tlustej blbec a Danny říkal, žes ho majznul tak, až mu tekla červená.“
Seth zjistil, že se taky směje. Jako právě píchnutými! praseti.“
„Kvik, kvik,“ zachrochtal Will. „Mužem jít za ty prachy ke Crawfordovi na zmrzlinu.“
„Hm… třeba.“ Seth začal odnášet odpad a Will mu hopsal v patách.

Anna měla špatný den. Doma nebylo nic k jídlu, protože kvůli přemýšlení o Camovi začala zapomínat na pravidelné nákupy. Ještě

před domem se jí spustilo na punčoše oko. Když házela do schránky dopis prarodičům, zlomila si nehet. V kanceláři už vyzváněl telefon a pak na ni nějaká žena hystericky křičela, proč ještě nedostala svůj pojištěnecký průkaz.
Anna se snažila ženu uklidnit a slíbila, že na věc osobně dohlédne. Když zavěsila, volal jistý pan Bigby a tvrdil, že jeho sousedé ohrožují mravní výchovu svých dětí, protože je nechají dívat každý večer na televizi.
„Televize," vysvětloval, „je nástroj komunistické levice. Jen samé vraždy a sex, sex a vraždy a podprahové zprávy. Všechny jsem je rozluštil."
Já se na to podívám, pane Bigby," slíbila a otevřela si zásuvku, kde měla aspirin.
„To byste měla. Volal jsem policii, ale ta se o to nestará. Jinak je s těmi dětmi amen a budou se muset přeprogramovat."
„Děkuji, že jste mě na to upozornil."
„To je povinnost každého Američana."
„To jistě," ulevila si, když zavěsila.
Protože věděla, že se má odpoledne dostavit jako svědek k soudu o svěření dětí do péče, chtěla si znovu přečít své zprávy uložené v počítači. Když jí pak na obrazovce naskočila věta, že se dopustila nezákonného pokusu o vstup do databáze, povolily jí nervy a zaječela z plných plic. Měla vážně mizerný den.
Tím to ale nekončilo.
Její svědectví u soudu bylo klíčové. O případu Higginsovy rodiny věděla už delší dobu. Jednalo se o typický příklad týraných dětí ve věku osm, šest a čtyři roky a bité manželky, sotva pětadvacetileté, která od muže často utíkala, ale bohužel se zase vracela zpět.
Asi před půl rokem se Anně podařilo umístit ji s dětmi do útulku, ale ona tam nevydržela ani dva dny. A přestože ji Anna velmi litovala, musela mít na zřeteli hlavně zájem těch dětí.
Pohled na jejich potlučené tvářičky a vystrašené oči ji přímo mučil. A když se našli laskaví a natolik silní pěstouni, že byli ochotní přijmout je k sobě všechny tři, věděla, že musí udělat všechno, co je v jejích silách, aby je tam udržela.
„V lednu minulého roku jsme rodině nabídli odbornou pomoc,"

vypovídala ze svědecké lavice, „ale náš návrh ignorovali. Stejně tak v květnu, kdy paní Higginsová skončila v nemocnici s vykloubenou čelistí a dalšími zraněními, nebo v září, kdy nejstarší z chlapců Michael utrpěl zlomeninu ruky. V listopadu museli být oba starší chlapci i paní Higginsová znovu ošetřeni na pohotovosti. Krátce nato jsme matku s dětmi usmítili do penziónu pro týrané ženy, kde odmítla zůstat.“
„Vy máte případ na starost už víc než rok, že ano?“ zeptal se právník zastupující druhou stranu.
„Od letošního února, kdy na upozornění sousedů přijela k Higginsovým policie a našla pana Higginse pod vlivem alkoholu, paní Higginsovou s četnými zhmožděninami v obličeji a nejmladšího Curtise se zlomenou rukou. Pan Higgins byl vzat do vazby.“
„Viděla jste je ten den na vlastní oči?“ „Ano, mluvila jsem s nimi v nemocnici. Paní Higginsová tvrdila, že Curtis spadl ze schodů, ale vzhledem k předchozím incidentům a názoru lékařů jsem tomu nevěřila. Děti byly předány do pěstounské péče, kde jsou dodnes.“
Chvíli odpovídala na otázky soudce a na tváři prostředního chlapce dokonce vyloudila úsměv, když se zmínila o tom, že mohl být zárazem do tenisového týmu.
Pak se v duchu připravila na nepříjemný křížový výslech.
„Víte o tom, že pan Higgins nastoupil dobrovolně do protialkoholní léčebny?“
Anna krátce pohlédla na Higginsova právníka a pak upřela pohled na samotného Higginse. „Vím o tom, že v minulém roce nastoupil léčbu nejméně třikrát.“
V jeho očích se objevila zuřivost. *Jen ať si mě nenávidí,* pomyslela si. Ale na ty děti už ruku nevztáhne. „Nikdy léčbu nedokončil.“
„Alkoholismus je nemoc, slečno Spinelliová, a pan Higgins se snaží léčit. Souhlasíte, že paní Higginsova se stala obětí manželovy nemoci?“
„Souhlasím, že po jeho boku trpí fyzicky i psychicky.“
‚A má tedy trpět ještě víc, když přijde o své děti?“
„Věřím, že bude trpět dál, dokud se nerozhodne změnit svůj život. V současné chvíli se mi jeví jako nezpůsobilá postarat se o své děti i o sebe.“

„Manželé Higginsovi mají už jistou dobu oba stálé zaměstnání a podle paní Higginsové jim rozdělení rodiny způsobí velkou citovou újmu.“
„Chápu, že tomu věří,“ Anna se na ni soucitně zadívala, pokračovala však pevným hlasem, „ale když vezmu v potaz zprávy lékařů, psychologů a policie, je víc než zřejmé, že její děti by i nadále byly v ohrožení. Za posledních patnáct měsíců musely být ošetřeny pro různá zranění celkem jedenáctkrát.“
Zadívala se na soudce, aby své výpovědi dodala trochu na váze.
„Osobně se zasazuji o to, aby byly ponechány v péči prověřené pěstounské rodiny.“
„Na pana Higginse ale nebyla podána žádná žaloba.“
„Ne, to nebyla,“ Anna se trochu vyčítavě zahleděla na unavenou a ztrhanou tvář paní Higginsové, „to je jen další zločin.“
Když bylo jednání u konce, prošla Anna kolem Higginsových bez povšimnutí. Malý Curtis ji ale cestou zatahal za rukáv. „Nemáš karamelu?“ zašeptal.
Musela se usmát. Nezapomněl, že pro něho měla vždycky nějakou v kapse. „Možná ano. Podívám se.“
Když sahala do kabelky, uslyšela za zády hluk. „Nesahej na to, co je jen moje, ty čubko!“
Ani se nestačila otočit a Higgins ji plnou silou zasáhl do obličeje, až se i s Curtisem svalila na zem. Hlava jí zvonila jak kostelní zvon a ruce pálily od pádu na dlážděnou podlahu. Když se zvedla na kolena, slyšela kolem sebe výkřiky a kletby.
Tvář ji bolela, protože spadla na dřevěné sedadlo před sebou, a nové punčochy, které si ráno koupila, měla na kolenou roztržené.

„Drž klidné,“ nařídila Marilou, když jí v kanceláři ošetřovala škrábance.
„To bude dobré.“ Opravdu to nebylo nijak vážné zranění. ‚A stálo to za to. Aspoň si Higgins pojistil, že se ke svým dětem tak snadno nedostane.“
„Děláš mi starosti, Anno,“ Marilou se na ni tázavě zahleděla,, jako by ti dělalo radost nechat se mlátit stokilovým otrapou…“

„Dělalo mi radost vyplňovat žalobu pro napadení a vidět, jak děti odcházejí se svými pěstouny. Au.“
Marilou zavrtěla hlavou. „Neměla ses v tom tak citově angažovat.“
„Na dálku nikomu nepomůžu. Nejsme tu přece jen kvůli rozdávání formulářů.“
„Když ti na těch lidech ale příliš záleží, vyjdeš z toho hůř než s nějakými škrábanci.“
‚Ale kdyby mi záleželo málo, musela bych si najít jinou práci.“
Marilou si povzdechla. Bylo těžké něco namítat, když to sama cítila stejně. „Tak běž domů, Anno.“
„Měla bych tu být ještě hodinu.“
„Ber to jako volno na zotavenou.“
„Když to podáváš takhle, hodina volna by se mi hodila. Nemám doma už nic k jídlu. A kdyby ještě někdo volal…“ Zmlkla, protože se ozvalo klepání na dveře, a vzápětí v úžasu rozevřela oči.
„Camerone.“
„Slečno Spinelliová, neměla byste minutu…“ Jeho uvítací úsměv se změnil v bolestnou grimasu. Skokem byl v místnosti a málem povalil Marilou, jak se chtěl k Anně rychle dostat. „Co se ti stalo, proboha!?“
„No, vlastně nic, jenom…“
Nenechal ji domluvit a prudce se otočil k Marilou. Ta s pobaveným výrazem o krok Ustoupila a zvedla ruce jako v obraně. „To já ne, pane. Já své podřízené nebiju.“
„To jeden takový halama u soudu.“ Anna se rychle snažila zachovat zdání profesionality a vstala. „Marilou, tohle je Cameron Quinn, a tohle je moje šéfka, Marilou Johnstonová.“
„Těší mě, že vás poznávám, i v téhle situaci,“ podala mu Marilou ruku. „Kdysi jsem byla studentkou vašeho otce. Přímo jsem ho zbožňovala.“
Jo? Díky. Tak kdo tě uhodil?“ obrátil se zpátky k Anně.
Jeden, co už je zase zpátky za mřížemi,“ Anna si rychle nazula odložené boty. „Marilou, beru si hodinu volna.“ Myslela jedině na to, jak dostat Camerona co nejrychleji z kanceláře a z dohledu zvědavé šéfky. „Camerone, jestli se mnou chcete mluvit o Sethovi, můžete mě zavést domů. Zaplatím vám kafe.“

„Fajn, dobře.“ Když ji chytl za bradu, polekaně ucukla. „Promluvíme si.“
„Nashle zítra, Marilou.“
„Hm, hm,“ usmála se mnohoznačně šéfka, „i my si promluvíme.“

15

Anna mlčela, dokud nebyli na parkovišti v bezpečné vzdálenosti od budovy. „Proboha, Came!“
„Co?“
„Tys za mnou přišel do práce!“ Zastavila se u jeho vozu. „Do práce, chápeš? Nemůžeš se vřítit do mé kanceláře jako rozzuřený milenec.“
Znovu ji chytil za bradu a naklonil se blíž. „Ale *já jsem* rozzuřený milenec a chci znát jméno toho parchanta, co se tě odvážil uhodit.“
I když jí to polichotilo, snažila se chovat odměřeně. „O toho už je dobře postaráno. A jako milenec, rozzuřený nebo ne, mi do práce prostě chodit nesmíš!“
Jo? Tak mě zkus zastavit,“ řekl vyzývavě a rozdrtil jí ústa v polibku. Chvíli se snažila vytrhnout. Byl to příliš vášnivý polibek a kdokoli mohl vykouknout z okna ven. Ale pak se neovládla, objala ho a přitiskla se k němu. „Nenecháme toho?“ zašeptala mu do úst.
„Ne.“
„Tak budem radši pokračovat u mě.“
„Dobrý nápad.“ Stále ještě přitisknutý k jejím rtům se natáhl a otevřel dveře auta. Než nastoupila, přejel jí rty lehce po poraněné tváři. „Bolí to?“
Jen trochu,“ ještě nemohla popadnout dech.
„Co se vlastně stalo?“
„Ale, jednomu tyranovi tří dětí se nelíbila moje výpověď u soudu. Praštil mě, když jsem byla otočená zády, jinak by dostal slušný

kopanec do rozkroku. Ale děti aspoň mohly zůstat u svých pěstounů.“
„A co jeho žena?“
„Té nemůžu pomoct,“ Anna si položila hlavu na opěradlo. „Každý si někdy musí projít peklem.“
To samé si Cam říkal, když nechal Ethana samotného se třemi dětmi a odjel za ní. Rozhodl se Anně povědět o pojišťovně a všech těch pomluvách, se kterými se potýkají. Snad by mu mohla poradit. Ale najednou začal váhat, zda je to rozumný nápad. Raději to odloží, když je Anna v takovém stavu, vymlouval se v duchu.
„A tohle se ti v práci stává často?“
„Hmmm? Ne.“ Musela se usmát. „Občas po mně jen někdo něco hodí. Většinou jsou to ale jen urážky.“
„Prima práce.“
„Někdy toho mám dost.“ Vzala ho za ruku, když vystoupili před jejím domem. „Věděls třeba, že televize je nástroj komunistické levice?“
„Ne.“
„No vidíš.“ Odemkla svou schránku a vybrala si účtenky a módní časopis. „*Sezamová ulice* je jen banda špiónů.“
„Ten žlutej pták se mi vždycky zdál podezřelý.“
„Né, to bude jen poskok. Určitě jim šéfuje ten žabák.“ Přitiskla si prst na ústa a pak se kradli ke dveřím jako dvě děti za školou.
„Nechci, aby nás sestry obtěžovaly.“
„A já můžu?“
„Záleží na tom, co tím myslíš.“
„Tak začnu hned,“ vzal ji kolem pasu a přitáhl si ji ke rtům.
„Tohle bych myslím mohla tolerovat,“ vydechla a pomohla mu polibek prohloubit. „Co tady vlastně děláš, Came?“
„Chtěl jsem ti toho hodně říct.“ Jeho rty ji hladily po tváři i krku., Ale teď mě zajímáš jenom ty. Chtěl jsem tě vzít sice někam na večeři, ale teď bych radši jen objednal pizzu.“
„Bezva. Co kdybys teda nalil alespoň víno, než se převléknu?“
Je tu ale ta druhá věc, kterou jsem chtěl udělat. Chtěl bych zkusit, jaké to je vysvléknout slečnu Spinelliovou z toho jejího praktického úřednického kostýmu.“

„Vážně?“
„Od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl.“
Usmála se. „Tak máš šanci.“
„Doufal jsem, že to řekneš.“ Znovu se k ní přisál rty, tentokrát hladově a majetnicky. Dech se jí zadrhl, když jí Cam náhle strhl sako z ramenou a uvěznil tak její ruce. „Chci tě, Anno, ve dne v noci.“
Hrdelným hlasem zašeptala: „To se hodí, protože já tebe taky.“
„Nebojíš se toho?“
„Když jsi se mnou, tak ne.“
„Ale já bych chtěl, abys mi dovolila dělat si s tebou všechno, co mě napadne. Všechno, co říkáš?“
Srdce jí zabušilo silněji, ale klidně se na něj zadívala. „Říkám, že ti nikdo nebrání.“
S temnou vášní v očích sjel pohledem dolů a nahoru po jejím těle. „Rád bych věděl, co slečna Spinelliová nosí pod těmi upnutými blůzami.“
„Řekla bych, že tebe nějakých pár knoflíků neodradí, abys to zjistil.“
„Přesně tak.“ Přesunul ruce ze saka k její bílé nažehlené halence. A roztrhl ji. Pak se díval, jak v šoku rozevřela oči doširoka. Vzrušilo ji to. Jestli chceš, abych toho nechal, stačí říct.“
Strhl z ní blůzu a vyčkával. Uvědomila si, že má přece jen z něčeho strach. Bála se, jak tenhle vztah zvládne její srdce.
Ale co se týkalo fyzické lásky, našel v ní rovného partnera. „Chci všechno.“
Cítil, jak mu stoupl krevní tlak. Ale zatím stále jen lehce přejížděl Anně hřbetem ruky po kůži nad vykrojenou bílou podprsenkou. „Slečno Spinelliová,“ zastrčil prsty za okraj prádla a začal dráždit její ztuhlé bradavky. „Kolikpak toho asi snesete?“
Ty lehké dotyky ji rozpalovaly. Měla dojem, že v místnosti ubývá vzduch. „To jistě brzy zjistíme.“
Pomalu, s očima upřenýma na její tvář, ji opřel zády o zeď. „Tak pozor, začínáme,“ zašeptal, zajel jí rukama pod sukni a strhl hedvábné kalhotky. Prudce vydechla a možná by se i rozesmála, ale on do ní pronikl prsty a tvrdě tak odstartoval nával slasti v jejím těle. Orgasmus jí brzy projel jako nůž, který ji odřízl od přívodu dechu a dokonale jí vyprázdnil hlavu. Když se pod ní podlomila kolena,

přidržel ji na místě.
Ještě víc," a jak řekl, tak udělal. Nadšeně pozoroval, jak se jí vzrušením mění výraz ve tváři a jak ty úžasné oči potemněly a osleply.
Chytila se jeho ramen, aby neztratila rovnováhu. Měla zakloněnou hlavu a Cam na tom štíhlém hrdle pozoroval, jak jí v tepnách šílí krev. Políbil ji tam. Pak z ní strhl sako a zbytky blůzy.
Cítila se v jeho rukách bezmocná. Takový útok na její smysly ji zanechal vláčnou a rozechvělou. Vyslovila jeho jméno, nebo se o to pokusila, ale místo toho zalapala po dechu, protože ji prudce otočil. Vlhkými dlaněmi se opřela o zeď.
Cítila, jak škubl za knoflík její sukně a jak jí látka klouže po bocích na zem. Pak chvíli přejížděl dlaněmi po jejích ňadrech a podprsence, kterou hned nato roztrhl.
Jeho zuby se jemně zakously do jejího ramene a jeho ruce – bože, jeho ruce byly všude. Hrubé dlaně na hladké kůži. Tiskly ji a klouzaly po ní.
Její dech se začal uklidňovat. Slast byla jako hustá temnota, kterou propadávala do jakéhosi erotického polosvěta, kde existovaly jen lidské smysly.
Vlahé, překvapivé a hříšné.
Hladká studená zeď byla opakem jeho rukou, a to se jí zdálo nesnesitelně vzrušující.
Když ji znovu obrátil k sobě, oslnilo ji slunce. Byl stále ještě oblečený, kdežto ona nahá. Neprotestovala, když jí zvedl ruce nad hlavu a obepjal zápěstí jednou rukou. Druhou rukou jí prohrábl vlasy, až se sponky rozlétly na všechny strany. „Řekni, že chceš ještě."
„Ano, chci ještě."
Přitiskl se k jejímu orosenému tělu – měkká bavlna a hrubá džínovina na její kůži – a hluboce ji políbil.
Jeho ústa si začala razit cestu dolů po jejím těle. Chtěl ochutnat všechno – tmavý med jejích úst, vlhké hedvábí jejích ňader, smetanové břicho i saténová stehna.
A pak už jen horkost lávy, jak si prolíbával cestu mezi nimi. Všechno, všechno, uvažoval horečnatě, a pak ještě víc.

Popadla ho za vlasy a přitiskla si ho blíž, protože znovu postupovala k vrcholu. Teprve její výkřik konečně přeťal hranici jeho sebekontroly. Teď, anebo nikdy.
Rozepl se a přitiskl se k ní. „Chci dovnitř," vyrazil ze sebe, „chci, aby ses dívala, co ti dělám."
Spojil se s ní tam, kde stáli, a jejich zdvojené steny zaplnily pokoj. Když ji pak odnesl do ložnice a ulehl vedle ní, schoulila se k němu jako dítě. Díval se, jak spí – půl hodiny, pak celou hodinu – a nemohl si pomoci, musel se jí neustále dotýkat – jejích vlasů, tváře a křivky jejího ramene.
Začínal mít strach sám ze sebe. Ještě nikdy netoužil zůstat u ženy potom, co se spolu milovali, nebo se jí dotýkat jen pro dotyk samý, a ne kvůli vzrušení.
Pak se ale pohnula a víčka se jí zachvěla. Otevřela oči, a když se na něho usmála, srdce jako by se mu v hrudi obrátilo.
„Ahoj. To jsem tady usnula?"
„Vypadalo to tak." Zachtělo se mu říct něco vtipného a dráždivého, ale zmohl se jen na její jméno. „Anno," a jemně a láskyplněji políbil.
Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. „Co to bylo?"
„To kdybych věděl." Obezřetně se od sebe odtáhli. „Snad bychom si měli objednat tu pizzu, ne?"
Anna pocítila slabé zklamání. „Dobrý nápad. Číslo najdeš u telefonu. Já bych se zatím ráda osprchovala."
„Fajn," ještě ji pohladil po boku a vstal. ‚A co na ni chceš?"
„Všechno, co můžu dostat."
Usmál se. „Naleju nám víno."
„Prima." Když odešel, zabořila hlavu do polštáře a přidušeně do něj vykřikla. Snaží se udržet si odstup. Proč jí to ale připadá tak nesnesitelné?
Její chyba, že se do něho tak bláznivě zamilovala. Přitiskla si ruku na to své zrádné srdce. Ale bude to její tajemství, rozhodla se.

Oblečená a lehce nalíčená se alespoň cítila lépe. Lidé se přece běžně zamilovávají, utěšovala se, a ti silní si to dovedou užít.
Na žádného prince stejně nečekala, pohádkám nevěřila a všechny její

romantické sny vzaly za své tehdy na té opuštěné silnici.
A když přežila už tohle, co pro ni bude lehce nalomené srdce?
Ale přece jen se předtím nikdy nezamilovala – blížila se k tomu, ale nikdy tomu tak bezhlavě nepropadla jako teď. Snad to bude alespoň poučná zkušenost.
Do obývacího pokoje už vešla s úsměvem na tváři a zastihla Cama, jak upíjí víno a přitom zírá na obálku jejího módního časopisu. Protože pustil hudbu, neslyšel ji přijít.
Lehce ho políbila zezadu na krk, ale on sebou trhl tak, že málem vybryndal víno.
Ten úlek způsobil pocit viny, za který se styděl, a ihned se snažil ovládnout.
Ta namyšlená tvář na obálce časopisu patřila nepochybně té dlouhonohé francouzské modelce jménem Martine.
Anna povytáhla obočí a zadívala se na fotografii. „Nejspíš tě tak zaujala jejich nová letní kolekce šatů, že?“
Jen zabíjím čas. Pizza by měla dorazit každou minutu.“ Už už se snažil časopis někam odhodit, ale vzala mu ho jemně z rukou.
„Kdysi jsem ji nenáviděla.“
Camovi vyschlo v krku. „Cože?“
„No, ne tuhle dokonalou Martine, ale tenhle typ modelek. Štíhlé blondýnky. Já jsem si vždycky připadala moc oblá a tmavá. A tohle,“ zatahala se za vlhký pramen vlnitých vlasů, „mě v dospívání dohánělo k šílenství. Všemožně jsem se snažila je narovnat.“
„Mně se tvé vlasy líbí. Jsi dvakrát krásnější než ona.“
Sladce se usmála. „To je od tebe hezké.“
„Myslím to vážně,“ dodal skoro zoufale – ale raději nepřiznal, že je obě viděl nahé a že tedy ví, o čem mluví.
„Velmi hezké. Stejně jsem si strašně přála být štíhlá, blonďatá a úzkoboká.“
„Ty jsi opravdová,“ nemohl si pomoci a odhodil časopis přes rameno, „ona ne.“
„I tak se to dá říct,“ pobaveně naklonila hlavu ke straně, „ale mám dojem, že vy dobrodruzi se honíte právě za takovými modelkami – vypadají tak skvěle obtočené kolem mužského ramene.“
„Sotva ji znám.“

„Koho?“
Ježíši, prořekl se. „Nikoho. To bude určitě ta pizza,“ vydechl úlevně, když zaslechl zvonek. „Na lince máš víno. Já otevřu.“
„Prima.“ Nechápala, proč je najednou zase tak podrážděný.
Cam si ještě všiml, že časopis dopadl na podlahu titulní stranou nahoru, takže se zdálo, že Martine těma ledovýma očima zírá přímo na něho. Připomnělo mu to její zuřivost a jeho poškrábanou tvář. Letmo spočinul pohledem na Anně. Něco takového už by zažít nechtěl.
Když zaplatil poslíčkovi, našel Annu na malém balkónku. Je krásný večer. Pojďme se najíst venku.“
Kromě dvou židlí a rozkládacího stolku se tam vešly i květináče s rozkvetlými netýkavkami.
Jestli si jednou našetřím na dům, chci tam mít pořádnou terasu. Jako třeba vy.“ Vrátila se dovnitř pro talířky a ubrousky. ‚A taky zahradu.“
„Dům s terasou a zahradu?“ Cam se pohodlně usadil. „Myslel jsem, že jsi spíš městský typ.“
„Byla jsem. Ale myslím, že ani na předměstí by se mi moc nelíbilo. Všude sousedi hned za plotem… To je jako bydlení v bytě, žádné pohodlí a soukromí.“ Vzala si jeden kus pizzy. „Dům na venkově by byl prima, ale bohužel, nějak nemůžu vyjít s penězi.“
„Ty?“ Vzal si také pizzu. „Myslel jsem, že slečna Spinelliová umí šetřit.“
„Snaží se. Babička s dědou mě k tomu vždycky vedli,“ zakousla se do sýra s omáčkou, „ale vždycky se mi prachy nějak rozkutálejí.“
‚Akam?“
„Utrácím za oblečení,“ vzdychla si.
Podíval se přes rameno na hromádku roztrhaného šatstva. „Tak to ti myslím dlužím blůzu… a sukni ataky prádlo.“
Zasmála se. „To asi jo.“ Pohodlně si natáhla nohy v modrých legínách, překrytých velkým bílým trikem. „Dneska byl děsný den. Jsem ráda, že jsi přišel a změnil to.“
„Tak proč se mnou nejedeš domů?“
„Cože?“
Co ho to sakra napadlo? Jako by pusa předcházela rozum. Anebo na

to opravdu už myslel? „Na víkend," dodal rychle. „Co takhle strávit víkend u nás."
Opatrně si kousla do pizzy a zamyslela se. „To není dobrý nápad. Bydlí s vámi snadno ovlivnitelný kluk…"
„Ten ví zatraceně dobře, co se děje," ale pak si všiml jejího pohledu, „no dobře, budu spát dole na pohovce. A ty se můžeš zamknout v mém pokoji."
Našpulila rty. ‚Akde schováváš klíč?"
„Téhle víkend ho budu nosit u sebe." Když se zasmála, pokračoval. „Z profesionálního hlediska budeš moci být pár hodin se Sethem a já bych tě zase rád vzal na vodu."
„Tak přijedu jen na sobotu."
„Přijeď už v pátek," vzal její ruku a donesl si ji ke rtům, „a zůstaň do neděle."
„Rozmyslím si to," raději ruku zase odtáhla. ‚Ale jestli si chceš pozvat ženskou na víkend domů, měl by ses nejdřív zeptat bratrů."
„Oni ženský milujou. Zvlášť ty, co umějí vařit."
„Aha, tak já mám vařit…"
„Snad jen ty tvoje linguini nebo lasagne."
Usmála se a vzala si další kousek pizzy. „Uvidíme," opakovala, „a teď mi pověz o Sethovi."
„Dneska si našel pár kamarádů."
„Vážně? To je skvělé."
Její oči se tak nadšeně rozzářily, že se neubránil:, Jo, poslal jsem je všechny na střechu a nacvičovali jsme seskoky a chytání."
Nejdřív zděšeně otevřela pusu, ale pak se zamračila. „Moc vtipné, Quinne."
Jedna nula pro mě," usmál se Cam, „je to jeden Sethův spolužák a jeho mladší brácha. Za pár dolarů pro mě něco udělali a pak k nám zašli na večeři. Tak jsem je hodil na krk Ethanovi."
Anna se zděsila. „Tys nechal Ethana samotného se třemi malými kluky?"
„On to zvládne, když jsem to dokázal já pár hodin předtím. Musí je jenom nakrmit a dohlédnout, aby se nezabili navzájem. Po sedmé si pro ně přijede jejich máma. Šandy McLeanová – dneska Millerová. Chodil jsem s ní do školy."

Nechápavě zavrtěl hlavou. „Dvě děcka a minidodávka. To bych do Šandy nikdy neřekl.“
„Lidé se mění,“ zašeptala a uvědomila si, jak té Šandy závidí. „Nebo jsou ve skutečnosti jiní, než nám připadají.“
„To určitě. Protože ty kluci jsou jak dělový koule.“
„Tak to už chápu, proč ses dneska objevil v mé kanceláři. Chtěl jsi z toho pekla utéct.“
Jo, ale hlavně jsem z tebe chtěl strhat šaty.“ Vzal si druhý kus pizzy. ‚A podařilo se mi obojí.“
A když tak popíjel víno a s Annou po boku pozoroval západ slunce, uvědomil si, že tak příjemný večer dlouho nezažil.

Kreslení právě nebyla Ethanová silná stránka. Když v minulosti stavěl nějakou loď, vystačil si obvykle s hrubým náčrtem. Tentokrát měl ale Phillip pravdu, že by měli vytvořit něco víc, než jen běžnou loď. Jestli se chtějí udržet nad vodou, musí si rychle vybudovat pověst zručných řemeslníků, kteří odvedou kvalitní práci.
A tak trávil po večerech dlouhé hodiny nad plánky a nákresy jejich první zakázky.
Když konečně rozvinul své dílo na kuchyňském stole, byl na svou práci pyšný. „Tak tohle,“ řekl a přidržoval výkres za horní rohy,

„jsem měl asi na mysli.“
Cam nahlédl přes Ethanovo rameno a upil trochu piva z plechovky. „Myslel jsem, že to má být loď.“
Ethana to urazilo, ale nijak zvlášť nepřekvapilo. „Tak si to zkus nakreslit líp, ty Rembrandte,“ odsekl.
Cam pokrčil rameny a posadil se. Když se na výkresy lépe zadíval, pochopil, že by to ani takhle nezvládl, ale stejně se ta šalupa jachtě moc nepodobala. „Snad to bude stačit. Jenom ten obrázek nesmíme ukázat klientovi.“ Plánky už Camovi připadaly lepší, na nich se projevila Ethanová preciznost a trpělivost. „Aha, tak teď si můžeme promluvit. Chceš teda dělat hladkou přesazovanou konstrukci…“
‚Je sice dražší, ale loď bude rychlá a silná,“ začal Ethan. „Každý, kdo lodím rozumí, ví, že to vyžaduje velkou zručnost. Tenhle klient je sice jen sváteční jachtař, ale má spousty známých, kteří se vyznají.“
‚A tak nám může nepřímo dělat reklamu,“ dokončil Cam za něho.
„To je dobrý nápad.“ Znovu studoval plánky a výpočty. Bude kouzelná, usmál se. Už aby mohli začít. „Mohli bychom postavit i přenosný model.“
„To by šlo.“
Stavba modelů, na nichž by se předem vyzkoušelo tvarování prken a latí, byla stará a respektovaná fáze lodního stavitelství.
‚A začít s konstrukcí můžeme třeba dneska večer.“
To znamenalo předkreslit půdorys lodi na plošině ve stodole.
Jasně, na co čekat?“ Cam hodil okem po Sethovi, který přišel do kuchyně zkoumat obsah ledničky. „I když by bylo fajn mít trochu lepší obrázky,“ nadhodil a záměrně si nevšímal toho, jak Seth zpozorněl.
Jestli odvedem dobrou práci, na výkresech nezáleží,“ hájil se Ethan.
‚Ale bylo by dobré ukázat klientovi, co si kupuje,“ Cam trhl ramenem, „Phillip by tomu asi nejspíš říkal marketing.“
„Na to kašlu,“ začal se vzpouzet Ethan, „zákazník chce přece loď a ne obrázek na zeď.“
Jen jsem tak uvažoval…,“ Cam nechal naštvaného Ethana, aby si zašel pro pivo. „… jak se lidi rádi poflakujou v přístavu a pozorujou stavbu lodí…“
‚A co?“ Ethan si otevřel plechovku.

„Bylo by pěkné mít pár zarámovaných obrázků na stěnách. Lodě, které jsme už postavili.“
„Ještě jsme přece nic nepostavili.“
„Tvoji plachetnici třeba,“ podotkl Cam, „ a pracovní loď. A taky tu, cos dělal pro svého prvního zákazníka. No a já jsem třeba dost pomáhal při stavbě toho dvoustěžňového škuneru v Mainu před dvěma lety.“
Ethan se znova napil. „Možná by to dobře vypadalo, ale já nehodlám najímat nějakého umělce, aby nám kreslil obrázky. Máme dost práce se sháněním materiálu a Phillip dokončuje tu smlouvu na první loď.“
„To byl jen takový nápad,“ Cam se otočil k Sethovi, který stále zíral do otevřené lednice. „Tak co, chceš snad seznam jídla?“
Seth sebou trhl a popadl první, co mu přišlo do ruky. Byl to karton borůvkových jogurtů, které by si za svačinu rozhodně nevybral, ale už neměl odvahu je vrátit zpátky.
„Mám ještě nějakou práci,“ zamumlal a utekl rychle z místnosti.
„Vsadím se o deset babek, že tím nakrmí psa,“ řekl Cam s úsměvem a uvažoval, jak dlouho bude Sethovi trvat, než se pustí do kreslení lodí.

Ráno měl Seth zpracovanou poněkud romantickou skicu Ethanový plachetnice. Byl pátek a musel naposledy do školy. V kuchyni bohužel zastihl jen Phillipa s Camem, protože Ethan tou dobou dávno lovil kraby. Ale dva ze tří, pomyslel si, když míjel Cama meditujícího nad svou ranní kávou, to zas nebylo tak špatné.
Dřív než po dvou šálcích kávy nebyl nikdo z Quinnovic domácnosti schopen komunikovat jinak než mručením. Na to si Seth dávno zvykl, a tak se mlčky posadil ke stolu a školní batoh si hodil k nohám. Skicák s výkresem položil na stůl, jako by ho ani v nejmenším nezajímal, ale srdce se mu prudce rozbušilo. Vstal a šel si najít do linky misku a vločky k snídani.
Cam si obrázku okamžitě všiml, ale neřekl nic. Přemýšlel, jestli bude jíst svůj připálený toust. „Ten toustovač je určitě rozbitej,“ zabrblal.
„Asis ho zase zapnul na maximum,“ poznamenal Phillip, který si připravoval omeletu se sýrem.

„To určitě ne. Kolik si tam těch vajec dáváš?“
Phillip už vyléval směs na pánev, kterou si dovezl ze své kuchyně v Baltimoru. „Udělej si vlastní omeletu.“
Bože, copak je ten chlap slepej, zlobil se v duchu Seth, a když si nalil mléko na vločky, přistrčil skicák loktem o kousek blíž ke Camovi.
„Taky bys toho mohl udělat víc, když už jsi v tom,“ durdil se Cam, „a odlomil si kousek zuhelnatělého toustu. Já jsem přece uvařil kafe.“
„Ty slivky, chceš říct,“ opravil ho Phillip.
Cam si vzdychl a přinesl si vlastní misku na vločky. Když bral do ruky mléko postavené vedle skicáku, zaslechl, jak Seth skřípe zuby.
„Na víkend budeme mít asi společnost.“
Phillip se soustředil na svou zlátnoucí omeletu. „Koho?“
„Annu,“ Cam si zalil vločky mlékem, „chci ji vzít na loď a možná nám i něco uvaří.“
Ten dokáže myslet jen na jídlo a na ženský, pomyslel si Seth znechuceně. Posunul skicák Camovi doslova před nos.
Cam si počkal, až si Phillip ponese jídlo ke stolu. „Copak to je?“ zeptal se, když se Sethovi už zlostí kroutila tvář.
Seth téměř zvedl oči v sloup. No konečně. „Nic,“ špitl a radostně do sebe házel vločky.
„To vypadá jako Ethanová loď,“ Cam pohlédl na Phillipa, „co říkáš?“
Phillip se zastavil a zadíval se na skicu. „No jo. To je hezké.“ Zvědavě pohlédl na Setha. „Tos maloval ty?“
„Jen jsem si tak hrál.“ Seth zrůžověl ve tváři a v žaludku pocítil radostné vzrušení.
„Ani v naší agentuře lidi tak dobře nekreslí.“ Phillip poplácal Setha po rameni. „Dobrá práce.“
„Nic zvláštního,“ zamumlal Seth, ale srdce mu bilo štěstím na poplach.
„To je zvláštní, že zrovna včera jsme s Ethanem mluvili o tom, že vystavíme obrázky lodí v naší loděnici. Něco jako reklamu, víš, Phile?“
Phillip se pustil do jídla a souhlasně pokýval hlavou. „Tys o tom přemýšlel? No ne?“ Pak se znova zadíval na obrázek. „Chtělo by to

rámeček a na krajích trochu rozmazat, aby se to podobalo plánku.“
Cam trochu zavrčel. Jedna skica ale nestačí.“ Podíval se na Setha. „Možná bys mohl udělat další. Třeba Ethanovu pracovní loď? Nebo ti přinesu fotky lodí, na kterých jsem něco dělal předtím.“
„Možná.“ Seth se dál snažil tvářit znuděně, ale v očích mu přece jen poskakovaly jiskřičky.
Phil rychle pochopil, o co jde, a zapojil se do debaty. „To by mohlo vypadat dobře. Zákazníci by si prohlédli skicy lodí, které jsme už udělali. Taky bys mohl nakreslit tu, kterou právě začnete dělat.“
Cam si odfrkl. „Ethan má obrázek jak z mateřské školky. S tím už asi nic nenaděláme.“ Přimhouřil oči. „Možná by ses na to mohl podívat.“
Seth se bublavě zasmál. „Hm.“
„Prima. Ale jestli chceš stihnout autobus, máš na to sotva dvě minuty. Jinak jdeš do školy pěšky.“
„Kruci.“ Seth popadl batoh a v panice vyrazil ze dveří.
„Dobrá práce, Came,“ prohodil Phil, když se za chlapcem dveře zabouchly. „Mám svoje světlý chvilky.“ Jenom občas. Jak jsi věděl, že kluk takhle kreslí?“
„Dal Anně obrázek svýho štěněte.“
„Hmmm. A jak to s ní vlastně máš?“
„Na co se ptáš?“ Cam se vrátil ke svému toustu a snažil se Philovi nezávidět omeletu.
„Společné víkendy, plachtění, večeře… Od té doby, co se objevila, tě žádné jiné ženské nezajímají.“ Phillip se zazubil. „Vypadá to nějak vážně a ona se mi jeví jako mateřský typ.“
Cam si odfrkl. „Prosím tě. Je chytrá. Buduje si kariéru a nehledá žádné komplikace.“ A taky chce domek na venkově, vzpomněl si, a zahradu, kde by mohla sázet květiny.
„Ženy vždycky hledají komplikace,“ řekl Phillip s úsměvem, „radši dávej pozor.“
„Vím, co dělám.“
„To říkají všichni.“

Anna se ze všech sil snažila, aby těch komplikací bylo co nejméně.

Proto také nakonec odmítla přijet ke Quinnovým už v pátek. Slíbila, že dorazí v sobotu brzy po ránu, a nechala se přemluvit i k vaření lasagní.
I když vysloveně neřekla, že zůstane na noc, rozumělo se to samo sebou.
Páteční večer se rozhodla věnovat sama sobě a přemýšlení.
S Cameronem se znala teprve pár týdnů a už jí do života zasáhl víc, než plánovala.
Od chvíle, kdy se konečně vypořádala s tím, co kdysi zažila, a přestala ubližovat lidem, kteří ji milovali, žila velmi opatrně. Pudové jednání si ponechávala na nepodstatné věci – bláznivé nákupy, rychlé jízdy –, ale jinak se snažila řídit rozumem. Nepokojné srdce ji nakonec přece jen přemohlo. Zamilovat se do Camerona bylo totiž navýsost nerozumné a ona za to jistě bude muset zaplatit.
Na nezávazný románek připravená byla, ale na milostný románek nikoliv. V čem to s ním vlastně bylo jiné? Dělal to jeho vzhled? Anna při té představě přimhouřila oči. Jistěže ji přitahoval. Která žena by se taky neohlédla za takovým mužem, ale to jeho srdce způsobilo takovou změnu. Štědré srdce, které umělo rozdávat víc, než tušilo.
Sám sebe si představoval jako sobeckého, protřelého a dokonce i chladného člověka. Ale tam, kde to bylo důležité, uměl rozdávat plnými hrstmi. Asi vůbec netušil, jak se jeho vztah k Sethovi mění a jak začíná mít chlapce rád. Právě tohle dobré v Cameronovi nakonec Annu přesvědčilo.
Možná že zamilovat se do něho nebylo tak docela nerozumné, i když zůstat do něho zamilovaná bude určitě znamenat katastrofu.
Z myšlenek ji vytrhlo zvonění telefonu. Se sklenkou vína v ruce šla zvednout sluchátko přenosného přístroje. „Prosím?“
„Pracujete, slečno Spinelliová?“
Musela se usmát. Jenom o něčem přemýšlím.“ Posadila se na pohovku. „Aty?“
Ještě dnes večer s Ethanem něco začneme, ale pak si až do pondělka na práci ani nevzpomenu.“
Také měl v ruce přenosný domácí telefon a vydal se s ním před dům, aby měl víc soukromí. Seth, na kterého přišla řada s nádobím, právě

za jeho zády rozbil další talíř. „Na zítřek hlásí pěkné počasí.“
„Hm, to se hodí.“
„Pořád ještě můžeš přijet dneska.“ Raději se nenechala přesvědčit.
„Budu tam zítra brzo ráno.“
„Asi nemáš červené bikini, že ne?“
„Hmm,“ zamyslela se, „ne. Jen modré.“
„Tak si je nezapomeň vzít.“
„Dobře, ale jestli přijedu, nechám si klíč od ložnice u sebe.“
„Ty jsi tak přísná.“ Pozoroval volavku, jak usedá do hnízda na značkovacím kůlu. Buduje si domov, napadlo Cama.
Jenom opatrná, Quinne. A jak vám jde práce?“
„Dobře,“ bylo příjemné naslouchat jejímu hlasu a dívat se, jak se na hladinu snáší soumrak. „Ukážu ti to, až přijedeš.“
A také Sethův nový obrázek, napadlo ho, protože zatoužil podělit se o radost s někým, koho to zajímá. „Příští týden začneme stavět první loď.“
„Vážně? Tak rychle?“
„Na co čekat? Už je načase položit prachy na stůl a zatočit ruletou. Poslední dobou se mě štěstí docela drželo.“ Když za sebou zaslechl divoký psí štěkot, výkřiky a smích, ohlédl se k domu. Ze zadních dveří vyběhli oba vyděšení psi a na prahu stanul rozesmátý chlapec. Cam pocítil něco podivného u srdce. „Bože, to je divné,“ zašeptal. Jak se vzdaloval od domu, spojení začínalo kolísat. „Co?“
„Všechno,“ přistihl se, jak pevně tiskne sluchátko, protože po ní zoufale zatoužil. „Měla bys tu být.“
„Cože? Neslyším tě.“
Cam si uvědomil, jak ho i nedokonalost techniky nutí vrátit se zpátky k domu. Pokýval hlavou a začal se vracet, dokud ji zase jasně neslyšel. „Říkal jsem… Copak máš právě na sobě?“
Měkce se zasmála a zadívala se na své pytlovité tepláky. „Nic moc,“ zapředla jako kočka a pak se s úlevou pustili do něžného flirtování po telefonu.

O něco později odložil cam telefon na
zadní verandě a vydal se do doků. Moře už mělo barvu inkoustu a

noční ptáci se pomalu probouzeli.
Měli práci a Ethan na něho už jistě čekal. Ale Cam si potřeboval jen chvilku v tichu a samotě odpočinout.
Když poblíž zahlédl nějaký pohyb, ani se nelekl. Pomalu si začínal zvykat. Tak často na tomhle molu sedával se svým otcem, že snad nebude takový rozdíl pobývat tu chvíli s otcovým duchem.
„Věděl jsem, že tu někdejší," promluvil Cam.
„Rád na věci trochu dohlížím." Ray stál ve vodě v rybářských botách a modré košili s krátkým rukávem a v ruce držel nahozenou udici., A už dlouho jsem si v noci nezachytal."
Cameron si uvědomil, že kdyby otec doopravdy vytáhl zmítajícího se sumce, asi by už docela přišel o rozum. ‚A díváš se hodně zblízka?" zeptal se Cam, protože si představil, co s Annou takhle potmě dělají.
Ray se uculil. „Vždycky jsem respektoval soukromí svých hochů, Came. Nemusíš mít strach. Ale ona je vážně pěkná," dodal. „V práci se snaží být nepřemožitelná, jenže chlap s dobrýma očima ji dokáže prohlédnout. A ty ses v ženách vždycky vyznal."
‚A co ty?" Cam měl zlost sám na sebe, že se musel zeptat. Byla tak pokojná noc. Ale nemohl vědět, jak dlouho tu s ním otec bude tentokrát.
Já jsem si taky vybral dobře… Přece vaši matku, ne?" Hned nato si Ray povzdechl. „Nikdy potom jsem se jiné ženy nedotkl, Came. Obdivoval jsem je, ale žádné se nedotkl."
„Musíš mi říct, jak to bylo se Sethem."
„Nemůžu. Tak to nemá být. Ale udělal jsi dobře, když jsi ho nechal nakreslit ty obrázky. Potřebuje vědět, že je součástí vašeho podniku. Škoda že jsem s ním nemohl pobýt trochu déle, ale ani to prostě nemělo být."
„Tatí…"
„Víš, co mi nejvíc chybí, Came? Ty nejprostší věci. Vidět vás tři, jak se nad něčím dohadujete. Kdysi jsme si s maminkou mysleli, že nás tím doženete k šílenství, ale teď mi to chybí. Nebo ranní rybolov, kdy slunce teprv začíná rozrážet mlhu nad vodou. Chybí mi učení. Třeba jak jsem něco vykládal a na tváři mých žáků bylo vidět, že mi začínají rozumět. Chybí mi pěkné dívky v letních šatech a taky déšť bubnující na střechu, který tě ve tři ráno probudí."

Obrátil se ke Camovi a oči měl na chvíli zářivě modré. „Člověk by si měl vážit takových věcí, dokud je má. Ale většinou to neumí. Bývá moc zaměstnaný životem. Občas by ses měl zastavit a ocenit tyhle malé věci. Když to uděláš, ony vyrostou.“
„Mám teď na starosti jiné věci, než bubnování deště.“
Já vím. Ještě se sám nevyznáš v tom, co bys chtěl a potřeboval. Ale máš toho v sobě víc, než myslíš.“
„Potřebuju znát odpovědi.“
„Najdeš je,“ utěšoval ho Ray, „když jenom trochu zpomalíš.“
„Řekni mi ještě… Vědí Ethan s Phillipem o tom, že jsi… tady?“
„Dovědí se to, až přijde čas,“ usmál se Ray. „Zítra bude krásný den na plachtění. Užívej si drobných radostí,“ řekl ještě a pak se vytratil.

Nemohl se jí dočkat. To byl zase další pocit, který Cam nikdy dřív nezažil. Ani jako teenager takhle na dívky nečekal. Samy za ním chodily až domů, že se tím asi nechal trochu zkazit.
Na první rande ho pozvala o rok starší Allyson Brenttová, když mu bylo patnáct. Dokonce si ho vyzvedla doma v chevroletu svého otce. Když pak zaparkovala u přístavu a navrhla, aby se přesunuli na zadní

sedadlo, nic proti tomu neměl.
Ztratit panictví v patnácti díky hezké a šikovné Allyson byl trochu upocený, ale rozkošný zážitek. Jenže Cam se zpátky nikdy neohlížel. Měl ženy rád – dokonce i jejich protivné vlastnosti. Nějak to k nim prostě patřilo a muži od nich stejně dostávali jen to nejlepší. Mohli se dívat, dotýkat a vdechovat jejich vůni, a pokud nebyli úplní pitomci, mohli se taky snadno vykroutit z těch měkkých náručí a rychle zase vklouznout do jiných.
A Cam rozhodně nebyl pitomec.
Ale najednou se jí nemohl dočkat a usilovně přemýšlel, proč ho nic nenutí z téhle náruče pospíchat pryč.
Snad protože na něj netlačila, pomyslel si, když odešel za dům, aby slyšel přijíždět její auto. Uměla si užívat a nevyžadovala žádné romantické zbytečnosti. Měla taky hodně za sebou, a přesto dokázala být tak silná.
Obdivoval ji zato.
Líbilo se mu taky, jak v sobě dokázala propojit dvě různé osobnosti, aniž si člověk všiml nějakého švu. Čím víc na ni myslel, tím víc po ní toužil. „Co děláš?“
Cam málem vyskočil z kůže. Seth ho přistihl, jak slepě zírá na příjezdovou cestu. Rychle si zastrčil ruce do kapes.
„Nic, jen se procházím.“
„Vždyť jsi stál,“ podotkl Seth.
„Protože jsem se zastavil. A teď zas chodím, vidíš?“ Seth zvedl oči v sloup a přidal se ke Camovi. ‚A co mám dělat já?“
Cam předstíral zájem o záhon tulipánů. Jako co?“
„Ethan je na moři a Phillip si píše něco na počítači.“
„No a?“ Cam se sehnul a vytrhl ze záhonu nějaký plevel – alespoň měl dojem, že je to plevel. Kde ta ženská sakra vězí? ‚A kde máš ty své kamarády?“
„Museli s babičkou na oběd,“ odfrkl si Seth. ‚A já se nudím.“
„No, tak si běž třeba uklidit v pokoji.“ ‚Ale no tak.“
„Bože, copak jsem tvůj ředitel nebo co? To ani televize nefunguje?“
„V sobotu ráno dávaj jen dětský nesmysly.“
‚Ale snad jsi taky dítě, ne?“ V duchu si oddechl, když zaslechl vzdálený zvuk přijíždějícího auta. „Tak třeba něco nauč toho svýho

zabedněnýho psa.“
On není zabedněnej.“ Seth se uraženě otočil a zapískal. „Koukej.“
Blázen se přiřítil se starou plechovkou od piva v hubě.
„Hm, umí rozkousat hliník, úžasný.“ Cam ale okamžitě zmlkl, když Seth luskl prsty a ukázal na zem. Blázen si okamžitě kecnul na zadek.
„Umí to i na slovní pokyny.“ Seth psa za odměnu pohladil. ‚Ale teď ho učím reagovat na tahle znamení.“ Zvedl ruku a Blázen mu podal pac.
„To je dobrý,“ v Camově hlase bylo znát překvapení. Jak dlouho jsi ho to učil?“
„Pár hodin.“
Všichni tři pak pozorovali, jak Anna přijíždí k domu. Blázen ji běžel přivítat jako první.
‚“Zůstaň‘ mu ještě moc nejde,“ postěžoval si Seth, „to jsme cvičili jen krátce.“
Ani ‚sedni‘ už na Blázna nezabíralo. Jakmile Anna vystoupila z vozu, nadšeně skákal a olizoval ji. Cam se ale nezlobil, protože by si to s ním hned vyměnil.
Oblékla si seprané džíny a červenou halenku. Camovi při pohledu na ni zvlhly rty.
„Vypadá jinak s rozpuštěnými vlasy,“ všiml si Seth.
Jo.“ Cam prostě nemohl odolat a zamířil k ní.
Právě drbala štěně na bříšku, když se k ní přiblížil. Vyslala k němu varovný pohled, ale Cam ho ignoroval. Zvedl ji na nohy a přitiskl k sobě, i když se snažila protestovat.
Políbil ji tak dlouze a vášnivě, že se chvíli nemohla nadechnout. Když se konečně nasytil a pustil ji, musela chvíli nabírat rovnováhu.
„Dobré ráno, Anno.“
„Dobré ráno.“ Zadívala se na Setha, ale ten se tvářil spíš otráveně než šokované. ‚Ahoj, Sethe.“
„Hm, ahoj.“
„To štěně ti rychle roste,“ protože chtěla něčím odpoutat pozornost, podala Bláznovi ruku. Ten si poslušně sedl a vložil jí packu do dlaně.
„No teda, ten je ale šikovný!“ zvolala Anna nadšeně. „Copak ještě umí?“

„Na něčem pracujeme," odpověděl Seth, který nechtěl přiznat, že Blázen právě předvedl celý svůj repertoár.
Je z vás prima tým. Vezu zeleninu na večeři," mávla rukou směrem k vozu, „nepomažeš mi s tím?"
„Klidně," trhl Seth rameny a vyčítavě se zadíval na Cama. „Stejně nemám co dělat."
Jedeme přece na vodu," řekla nadšeně a pobaveně sledovala, jak Cam pootevřel pusu a Seth zaujatě přivřel oči.
„Já taky?" zeptal se.
„Jasně." Otevřela auto a začala mu podávat tašky. „Doufám, že mě něco naučíte. O lodích totiž nevím vůbec nic."
Seth se vesele chopil tašek. „Na tom nic není. Ale měla byste si vzít klobouk." A pak s nákladem běžel do domu.
„Myslel jsem, že budeme sami dva." A taky že se houpavě pomilují na dně lodi v nějaké tiché zátočině na řece.
‚Ano?" Vytáhla z auta svoji příruční tašku a strčila mu ji do ruky.
„Ve třech to třeba bude větší legrace."
Poplácala Cama po tváři a vydala se dovnitř za Sethem.

Nakonec byli dokonce čtyři, Seth trval na tom, aby vzali i Blázna, a s Anninou podporou Cama přehlasovali.
Nemohl se ale dlouho zlobit, když se jeho posádka tak dobře bavila. Blázen seděl na lavici ve stařičké záchranné vestičce pro psy a šťastně štěkal na vlny a ptáky. Seth už hltal jeden ze sendvičů, který s sebou Anna zabalila, a přitom ji zasvěcoval do tajemství plachet. Jak jí to slušelo v té staré baseballové čepici, když tak pozorně naslouchala jeho výkladu…
Cam pomalu projížděl kanály do zátoky Tangier a odtud do zálivu. Když loď trochu poskočila, ohlédl se, aby věděl, jak to Anna snáší. Celá rozzářená se nakláněla přes zábradlí a ukazovala na mokřiny podél pobřeží.
Zavolal na Setha, aby uvolnil plachtu.
Na ten okamžik neměla Anna nikdy zapomenout. Městský život ji nepřipravil na nádherný pocit, když plachta vzlétne vzhůru, nabere vzduch, loď se rozletí a voda se před nimi začne rozestupovat.

Toužila vidět a zapamatovat si všechno najednou, ale nejvíc to, jak se ten muž a chlapec báječně a beze slova při práci s lodí doplňovali. Zahlédli rybáře, a ten je na dálku pozdravil klepnutím do štítku čepice. „Musí to být prima, takhle žít a pracovat u vody."
Seth trhl ramenem. Je to dobrý. Ale lepší je jenom tak plachtit."
Když obrátila tvář proti větru, musela mu dát za pravdu. Jen si tak plachtit – rychle a svobodně, klesat a stoupat s vlnami a pozorovat racky nad hlavou. Cam vypadal u kormidla tak přirozeně, jako by se tam narodil. Vlasy mu divoce vlály ve větru. Když se otočil a vztáhl k ní ruku, vstala a šla se jí chytit.
„Chceš půjčit kormidlo?"
Strašně, pomyslela si. „Radši ne, ještě něco provedu."
„To zvládnem." Pustil ji před sebe, a když se chytla kormidla, položil ruce na její. „Nechtěla bys radši zpomalit?"
Zadívala se na racka, který se před nimi vrhl na hladinu a s křikem zase vzlétl. „Nechci!"
Zasmál se jí do ucha. „To je moje holka."
„A kam to jedeme? Co vlastně děláme?"
„Na jiho jihovýchod. A plachtíme si jen tak na hraně větru."
Jenom na hraně? Nevěděla jsem, že můžeme jet tak rychle. Je to báječné."
„Fajn, tak počkej."
K jejímu zděšení se vydal kamsi dozadu a dohadoval se o něčem se Sethem. Klouby na kormidle jí zbělely, jak silně se ho držela. Zaslechla plesknutí další plachty a loď se rozjela ještě rychleji. Snažila se dýchat zhluboka, vždyť před nimi byla jen modrá hladina, srazit se s nikým nemohli.
Právě když sama sebe přesvědčila, že to zvládne, loď se zakymácela a Anna přidušeně vykřikla. Málem strhla kormidlo na druhou stranu, ale Cameron ji zastavil.
„Převrhneme se!"
„Ne, jde nám to dobře."
Srdce jí nepřestávalo prudce bušit. „Nechal jsi mě tu samotnou!"
„Šlo ti to hezky." Políbil ji na temeno hlavy. „Támhleto je ostrov Tangier, objedeme ho a pak zamíříme na sever. Na místě zvaném Little Choptank je pár pěkných zátiší. Dorazíme tam kolem

poledního.“
Anna se rozkročila, jako to viděla předtím u Cama, a pohodlně se o něj opřela zády. Už věděla, že má další sen – kromě domku se zahradou si přála takovýhle škuner, šalupu nebo jak tomu vlastně říkali.
„Kdybych měla svoji loď, plavila bych se na ní pořád.“
„Tak to tě nejdřív musíme naučit alespoň základy. Za chvíli už budeš třeba sama dělat trapezing.“
„Cože? Houpat se na laně v trikotu?“
Ta představa se mu docela zamlouvala. „To zrovna ne. Spíš viset na plachtě nad vodou.“
Jen tak pro zábavu?“
„No, mě to docela baví,“ zasmál se, „ale je to kvůli rychlosti a vyrovnávání lodi.“
„Viset nad hladinou?“ Zadívala se směrem k přístavu. „To by nemuselo být špatné.“
Cam nechal Anně na starost kosatku. Pod Sethovým dohledem měla alespoň pocit větší důležitosti. Nestěžovala si, ani když ji od drsného lana rozbolely dlaně. Naopak, radovala se jako dítě, když ji Cam pochválil, jaký je z ní šikovný plavčík.
Poobědvali v zátočině řeky Little Choptank, poblíž polorozpadlého mola, jen ve společnosti ptáků a za tichého šplouchání vody. Teplota vyšplhala ke třicítce a dala jim okusit léta, které teprve mělo přijít. Rozhodli se trochu zchladit koupáním. Blázen nadšeně plaval a Seth se potápěl v průzračně čisté vodě jako delfín.
„Zažívá nejhezčí chvíle svého života,“ zašeptala Anna při pohledu na něj. Ten smutný, vzpurný kluk, kterého v něm kdysi viděla, se jí měnil před očima.
„Pak se asi nemůžu zlobit, žes chtěla, aby jel s námi.“
Usmála se a snažila se zavázat si vlasy do uzlu, aby si je nenamočila.
„Bez něj bys sem tak snadno nedojel.“
‚Asi máš pravdu.“ Rozhrnul vodu a vzal ji do náruče.
Anna ho v obraně popadla za ramena. „Žádné potápění.“
„Copak bych mohl udělat něco tak předvídatelného?“ Jeho oči se usmívaly. „Zvlášť když tohle je větší legrace.“ Naklonil hlavu a začal ji líbat. Chladná voda jako by se ohřívala, když se jejich nohy

propletly. Anna vplula do toho polibku jako do beztížného stavu. A najednou byla pod vodou.
Když se vynořila, prskala kolem sebe a snažila se shrnout si mokré vlasy z očí. Cam i Seth se smáli na celé kolo.
„Tomu jsem nemohl odolat," bránil se Cam, ale vzápětí polykal vodu, protože Anna si lehla na břicho a začala vášnivě kopat.
„A teď ty," zavolala na Setha, který byl tak zaujatý pohledem na dospělé, co si umějí hrát, že se dal snadno chytit.
Smál se tak, že se nalokal vody a chvíli kašlal. „Ale já jsem nic neudělal."
„Smál ses. A nejspíš to byl tvůj nápad."
„To ne." Vytrhl se a pak ho napadlo potopit se a stáhnout ji pod vodu za kotník.
Když se tou bitvou dokonale vyčerpali, dohodli se na remíze. Teprve pak si všimli, že Cam už v klidu vysedává na boku lodi a jí sendvič.
„Copak tam děláš?" zeptala se Anna.
„Sleduju divadlo. Hrajou tam dva pěkný cvoci."
„Cvoci?" Mrkla na Setha a okamžitě se z nich stali spojenci. „My tady ale vidíme jen jednoho cvoka."
Cam samozřejmě poznal, co mají za lubem, když se plížili k lodi, ale s působivým žbluňknutím se nechal znovu stáhnout do vody.
Teprve po několika hodinách si Seth uvědomil, že se ho Cam s Annou dotýkají, ale vůbec ho to neděsilo.

KDYŽ jachta bezpečně kotvila u mola, plachty byly svinuté a paluba vysušená, vyhrnula si Anna rukávy a pustila se do přípravy večeře. Jako plavčík možná začínala, ale tady byla expert.
„Voní to pohádkově," usmál se Phillip.
„A chutná ještě líp," vrstvila lasagne do zapékací misky s fortelem umělce. „Starý rodinný recept."
„Ty bývají nejlepší," souhlasil. Já mám zas po otci jeden takový na wafle. Zítra ráno bych vám je mohl udělat."
„Prima." Pak si ale povšimla stínu v jeho očích. „Přihodilo se něco?"
„Ne. Jen jsem unavený z práce." Pravda byla ale jinde. Soukromý detektiv poslal zprávu, že Sethova matka se objevila v Norfolku, a to

bylo sakra blízko. „Nechcete s něčím pomoct?“
„Ne, všechno je pod kontrolou,“ přidala do kastrolu tenkou vrstvu mozzarelly a zastrčila kastrol do trouby. „Můžete ale třeba ochutnat víno. Je na lince.“
Phillip sáhl po otevřené láhvi a okamžitě ožil. „Nebbiolo, nejlepší italské červené.“
„Hm a k lasagním se výborně hodí.“
Phillip s úsměvem rozlil víno do dvou sklenic. ‚Anno, lásko moje, proč vy se radši nevykašlete na Camerona a neutečete se mnou?“
„Protože byste neunikli mé krvavé pomstě,“ pronesl Cam, který právě vstoupil do kuchyně. „Nech moji holku na pokoji, nebo uvidíš.“ Třebaže to řekl žertovným tónem, osten žárlivosti v něm přece jen trochu zahlodal.
„Ten nepozná Barolo od Chianti,“ pokračoval Phillip, „se mnou byste se měla líp.“
„Božínku,“ snažila se napodobit jejich stylizovanou řeč, „jak milé, že se o mě perou dva silní muži. A tam přichází další,“ dodala, když se na prahu objevil Ethan. „I vy se za mě chcete bít, Ethane?“
Zamrkal, poškrábal se ve vlasech, protože ženy ho vždycky dokázaly zmást. Rychle ale pochopil, že jde o vtip. „Pokud jste tu voňavou večeři uvařila sama…“
„Těmahle malýma ručkama,“ ujistila ho.
„Tak to si jdu pro pistoli,“ řekl a odešel se osprchovat.
„Kristepane, Ethan se pokusil o flirt,“ užasl Phillip a zvedl sklenici, jako by chtěl Anně připít, „budeme si vás tu muset nechat, Anno.“ Jestli někdo z vás prostře stůl, zůstanu tady aspoň do té doby, než ochutnáte moje canolli.
Cam s Phillipem se na sebe zadívali. „Kdo je na řadě?“ zeptal se Cam.
Já ne. Určitě ty.“
„To sotva. Já to dělal včera.“ Ještě chvíli se na sebe dívali a pak se zároveň otočili ke dveřím a zakřičeli na Setha.
Anna jen zavrtěla hlavou. Starší bratři vždycky terorizují ty mladší. Jídlo mělo velký úspěch, Seth si dokonce třikrát přidával. Anna si všimla, jak se jeho ustrašené chování změnilo – stále častěji se smál a bavil s ostatními.

Ještě mluvil dost hrubě, ale to se v domácnosti tvořené třemi muži mohlo měnit jen pomalu. Když to přeháněl, Cam ho přece jen pod stolem lehce nakopl.
Ačkoli Anna zpočátku nevěřila, že tři tak rozdílní chlapi budou schopni otevřít srdce cizímu chlapci, zdálo se, že to funguje. Do své zprávy se rozhodla napsat, že Seth DeLauter našel nový domov. Nějaký čas jistě potrvá, než jim dočasné opatrovnictví úřady změní na trvalé, ale Anna jim v tom rozhodně bude pomáhat. Nic ji nepotěšilo víc, než Sethův úsměv a pohled uličníka přistiženého při lumpárně, když ho Cam zase po nějakém sprostém výrazu nakopl pod stolem.
Z Cama jednou bude fantastický otec, napadlo ji. Typ obětavého drsňáka, který jistě bude děti vozit na zádech a prát se s nimi na dvorku. Už téměř viděla nějakého černovlasého chlapce nebo hezkou holčičku s růžovými tvářemi.
„Vy jste se minula povoláním," zaklonil se Phillip v židli a chtěl si povolit opasek.
Anna se probrala ze snění. „Ano?"
„Měla byste si otevřít restauraci. Jestli se pro něco takového rozhodnete, já budu vaším prvním investorem." Vstal, protože se k dezertu rozhodl udělat cappuccino, a tak vzal jako první telefon, který se právě ozval.
Když zaslechl chraptivý ženský hlas s italským přízvukem, překvapeně povytáhl obočí. „Ano, je." Podal sluchátko Camovi. „Pro tebe, brácho."
Cam zvedl sluchátko a po úvodní větě se marně snažil hlas přiřadit ke jménu. „Ahoj, kotě," hovořil neurčitě, *„come va?"*
Phillip se zatím snažil kvůli bratrovi odvést Anninu pozornost. „Tenhle přístroj vyrábí vážně skvělé cappuccino."
„Ano?" Kávovar ji tedy opravdu nezajímal. Zvlášť když slyšela, jak Cam lehkým tónem začal s kýmsi flirtovat po telefonu. Stiskla zuby. Cam se pomalu rozpomínal na vnadné tělo a postelové oči – Sophia, no jistě – a dál švitořil o jejich společných známých. „Ne, nemám tušení, kdy se dostanu do Říma, *helia.* Ale ty budeš určitě první," odpověděl, když se ptala, jestli jí zavolá. Jasně, že se pamatuju – ta malá tratorie u fontány Trevi. Jistě."

Opřel se o linku a zavzpomínal. Spíš než na ni, na Řím samotný – rušné uličky, vůně, zvuky, život, závody.
„Cože?“ Její otázka, kde nechal své porsche ho vrátila do reality.
„Ano, je v garáži v Nice, dokud…“
Prý jestli by ho nechtěl prodat jejímu příteli Carlovi, když je tak dlouho ve Státech.
„Na to jsem nemyslel.“ Prodat auto? Zmocnila se ho úzkost. To je, jako by přiznal, že už se nevrátí nejen do Evropy, ale hlavně ke svému starému životu.
Mluvila rychle, přesvědčovala ho, aby o tom popřemýšlel, a pak zase, že je bez něj v Římě nuda a že prý jistě odmítl ty závody v Austrálii kvůli nějaké ženské. Je to tak?
„Ano, ne…“ Hlava se mu z toho točila. Je to trochu složitější. Ozvu se.“ Musel se znovu zasmát, když navrhla, jak by mohli strávit noc, až se zase objeví. „Budu na to myslet. Jak bych mohl zapomenout, zlato. Dobře. *Ciao.*“
Cam zavěsil a při pohledu na Phillipovo snažení prohlásil, že si dá radši obyčejnou kávu. Když se k němu Anna přiblížila, usmál se. „To tvé canolli jsem jedl poprvé v…“ Prudce hekl, protože ho Anna nabrala pěstí do žaludku a vyběhla z domu.
„Co je?“ Cam si mnul břicho a vytřeštil oči na Phillipa. „Bože, cos jí udělal?“
„Ty jsi přece takový blbec,“ poznamenal Phillip a nalil první šálek kávy. Ethan se mezitím vytratil z kuchyně.
„Vypadala slušně vytočená,“ zhodnotil situaci Seth.
Cam našel Annu na molu, kde stála a prudce oddechovala s rukama zkříženýma na prsou. „Za co to, sakra, bylo?“
Já ani nevím, Came,“ prudce se k němu otočila a z očí jí šlehaly blesky, „ženský maj asi tak protivný rozmary, že se naštvou, když jim jejich chlap flirtuje přímo před nosem s nějakou italskou fiflenou.“
„No tak, zlato…“
Nevěděl, jestli má mít strach, nebo se smát, když znovu zatnula pěst.
„Neříkej mi zlato. Nějak se snad jmenuju. Ty myslíš, že jsem padlá na hlavu? Zlato, kotě, prdelko – tak jim říkáš, když si nemůžeš vzpomenout, která to pod tebou zrovna leží!“

„Tak sakra poslouchej…“
„Ne, ty poslouchej. Víš vůbec, jak je to urážlivé, když si domlouváš rande s tou Italkou, zatímco já stojím vedle a moje lasagne ti ještě nevychladly v žaludku?“
A co bylo ještě horší, ona si v té chvíli málem představila, jak spolu mají děti.
Já si žádné rande nedomlouval,“ začal, ale vzápětí s úžasem naslouchal proudu italských nadávek, které se jí linuly z úst. „Tohle jistě nemáš od babičky.“ Když na něj skrze vyceněné zuby zasyčela, musel se usmát. „Ty žárlíš!“
„To není otázka žárlivosti, ale slušnosti.“ Snažila se uklidnit, nechtěla se dál ztrapňovat takovými výbuchy. ‚Ani jeden z nás se nechce vázat, Came, fajn. Žádné sliby, žádné předstírání, dobrá. Ale nebudu ti tolerovat sex po telefonu, když jsem s tebou ve stejné místnosti.“
„To byla jen obyčejná konverzace.“
„Ta malá tratorie, jak bych mohl zapomenout? Ty budeš první, kotě.‘ Jsi svobodný a můžeš si dělat, co chceš, ale nedělej to přede mnou.“ Zhluboka se nadechla. Je mi líto, že jsem tě uhodila.“
„To není,“ pokoušel ji.
„Dobře, tak není. Zasloužil sis to.“
„Vážně to nic neznamenalo, Anno.“
Ale pro ni ano, pomyslela si, hlavně to, že sama udělala velkou chybu, když se s ním zapletla.
„Ona mě vůbec nezajímá. Vždyť si ani nepamatuju, jak vypadá.“
Anna naklonila hlavu. ‚A to si vážně myslíš, že to vypovídá ve tvůj prospěch?“
Tak co by teda chtěla slyšet? Někdy je pravda asi to nejlepší, uvědomil si. „To tebe nemůžu dostat z hlavy ani na chvíli, Anno.“
„Teď se mě snažíš uklidnit.“
‚A zabírá to?“
„Možná.“ Usmála se. Jsme tedy dohodnutí, že určitá hranice by se překračovat neměla?“
„Dobrá, odteď jsi jediná italská fiflena, s kterou budu flirtovat. Ty ostatní totiž neumějí vařit.“
Zašilhala směrem k vodě a pak se její oči mírně pousmály.

„Skončili bychom tam oba,“ varoval ji.
„To radši zůstanu suchá.“ Otočila se k domu, odkud v tu chvíli zazněla hudba. „Kdo hraje na housle?“
„Ethan.“ Když zaslechl, jak se přidává i piano, usmál se. „A tohle je Phillip.“
„A na co hraješ ty?“
„Trochu na kytaru.“
„To si ráda poslechnu.“ Podala mu ruku, jakoby na usmířenou, a on si ji přitáhl ke rtům.
„To tebe chci, Anno, na tebe pořád myslím.“
Zatím, pomyslela si. Ale to ‚zatím‘ muselo bohužel stačit.
Anna vůbec netušila, jak se má tvářit, když se Cam soustředěně chopil staré otlučené kytary. Tuhle stránku jeho osobnosti ještě vůbec neznala.
Když pak všechny tři nástroje i hlasy vpluly do melodie, nevěřila svým očím. Zase týmová práce. Nezlomná rodinná pouta.
Jistě už prožili mnoho takových večerů. Uměla si představit, jak takhle zpívají spolu se dvěma lidmi, kteří jim kromě hudby dali i rodinu a bezpečí.
Ten obraz si nesla s sebou do Camovy ložnice, když se konečně rozhodli jít spát.
Zamkla za sebou, rozhodnutá neotevřít, kdyby se snad Cam vypravil ze své improvizované postele v obýváku. I kdyby jí s tou kytarou připadal sebevíc sexy.
Hráli především irské, často smutné písně, které neznala. Jednou zařadili něco rockového a pekelně se přitom šklebili, to když Seth navrhl, aby zahráli něco z tohoto století.
A když poznamenal, že housle jsou jen pro baby a ochmelky, Ethan se jen usmál a zahrál rychlé sólo, které Seth ocenil trhnutím ramen.
„Chtěl bych vidět, jak tohle hraje nějaký ochmelka,“ odfrkl si Ethan.
Když Seth usnul na koberci se štěnětem u nohou, nechali ho spát. Byl na ně hezký pohled.
Anna vklouzla do noční košile a začala si rozčesávat vlasy. V tomhle domě by bylo snadné si zvyknout, zasnila se znovu. Snad by tady ani mnoho měnit nechtěla, možná by snesl jen pár živějších barev, přidala by nějaké květiny…

Když za oknem zahlédla pohyb, srdce se jí prudce rozbušilo. Okno se začalo vysouvat a Anna stiskla hřeben jako svou jedinou zbraň.
Vtom se přes parapet přehoupl Cam. „Ahoj. Něco jsem ti přinesl.“
V ruce držel kytičku divokých fialek, na které se Anna podezřívavě zadívala. Jak ses dostal nahoru?“
„Vyšplhal jsem.“ Přistoupil o krok blíž a ona o krok ustoupila.
„Po čem?“
„Po zdi. Dřív jsem mohl po okapu, ale to jsem ještě tolik nevážil.“
„A co kdybys spadl?“
Už lezl po holých skalách v Montaně, Mexiku i Francii, ale její starostlivost ho dojala. „Plakala bys pro mě?“
„To sotva.“ Protože ji tlačil do kouta, chňapla po fialkách. „Díky za květiny. Dobrou noc.“
Zajímavé, pomyslel si. Tvářila se upjatě a přitom tam stála jen v delším bílém tričku, které mu připadalo neuvěřitelně vzrušující. Přece jen dostal šanci ji svádět.
„Nemohl jsem usnout.“ Sáhl po vypínači, zhasl a nechal svítit jen malou lampičku u postele.
„Moc dlouho ses nesnažil,“ řekla a rychle zase rozsvítila.
„Mně to přišlo jako celá věčnost,“ natáhl ruku a přejel jí něžně prstem od zápěstí k lokti. Měla medově zlatou pleť. „Myslím jenom na tebe, Aničko s italskýma očima.“
Dotyk jeho prstu, kterým ji teď laskal na krku, Annu rozechvěl.
„Came, je tady malý chlapec.“
„Ten spí jako kus dřeva,“ ucítil pod prstem její zrychlený puls, „doslova chrápe dole na koberci.“
„Měl jsi ho odnést do postele.“
„Proč?“
„Protože…“ Musel existovat nějaký rozumný důvod, ale jak mohla jasně uvažovat, když se do ní tak vpíjel očima. „Tys to plánoval, že?“
„Ne tak docela. Myslel jsem, že tě vylákám na romantickou procházku do lesa a pomilujeme se tam.“ Vzal ji za ruku a políbil ji do středu dlaně. Jenže začíná pršet.“
Ohlédla se k oknu, kde už záclony vlály ve větru. Když se obrátila zpátky, držel ji už pevně v náruči a hladil těmi tvrdými dlaněmi po zádech.

„A stejně tě chci v posteli. V mojí posteli.“ Nadzvedl jí bradu a začal ji líbat těsně pod křivkou čelisti. „Chci tě ve dne v noci, Anno.“
„Zítra,“ pokusila se.
„Dneska, zítra,“ už už mu vyklouzlo slůvko napořád, ale utopilo se v jejich polibku.
Jeho jazyk vlouzl do jejích úst, že jí nezbylo než se poddat.
Fialky vypadly z ruky, jejíž prsty zvláčněly.
S tak nevyslovitelnou něhou ji ještě nikdy předtím nelíbal. Kdyby mohla mluvit, vyznala by mu lásku, ale slova jí unikala.
Vlastně se jí ani nedotýkal, cítila jen bříška jeho prstů na zádech.
„Tentokrát žádné závodění,“ zašeptal tak trochu sám k sobě. Toužil po pomalém, bolestně pomalém, nekonečném milování, z něhož by si pamatoval každou vteřinu.
Zhasl hlavní světlo. „Chci tohle místo,“ políbil ji znovu pod čelist, „a tohle,“ přemístil se na její hrdlo, kde byla její vůně sytější.
Když poodstoupil, aby si přetáhl košili přes hlavu, mohla se nadechnout. Zatoužila mu oplatit něhu, kterou jí dával.
Ale on ji políbil na spánky, na obočí a víčka, která se zachvěla. „Rád se na tebe dívám,“ řekl. Chytil lem její košile mezi prsty a mírně ho povytáhl a pak zvedal dál po milimetrech. „Na celou. A když tě nevidím, pořád si tě představuju.“
Když se bílá košile svezla na zem, vzal ji do náruče a ucítil, jak je rozechvělá.
Položil ji na postel a v tu chvíli věděl, že po žádné jiné ženě v životě tak netoužil.
Nemusel se nutit do pomalých jemných doteků, nemusel potlačovat chuť to krásné tělo pustošit. Zkoumal je, jako by to bylo poprvé. A opravdu poznal něco nového – touhu prodlévat, upíjet místo hltat, plout místo spěchat k cíli.
Ani jeden z nich neslyšel první kapky deště a vítr opírající se do oken.
Vystoupala k vrcholu po pomalé, chvějivé vlně a pak vydechla jeho jméno.
Slast byla tekutá, měkká jako rosa a hluboká jako temné moře. Cítila, jak ji celou zaplavuje a znovu vynáší nahoru.
Přitiskla rty k jeho hrdlu. Zatoužila ho pojmout do své kůže, kdyby

věděla jak.
Když ji naplnil, vděčně ho přijala. S očima upřenýma jeden na druhého se začali pomalu rytmicky pohybovat, aby vnímali každý záchvěv rozkoše. Když je docela oslepila, její oči se rozpíjely v slzách. „Líbej mě," zašeptala.
Jejich ústa se zaklesla a oni se nechali společně unést na poslední vlně.
Když její paže sklouzly z jeho zad, nepromluvil – neměl odvahu. Bylo to, jako by právě spadl z útesu rovnou na srdce, a to tady teď leželo obnažené jenom pro ni.
Jestli takhle vypadá láska, je právem vyděšený.
Ale nechtěl se pohnout, bylo nádherné cítit ji takhle pod sebou. Byl ochablý, nasycený, jen to srdce se nepřestávalo chvět.
O tom bude přemýšlet později.
Beze slov se přesunul vedle ní a přivinul ji k sobě co nejblíž. Pak se nechal bubnujícím deštěm ukolébat do spánku.

Anna se probudila v CamovE náruCi a slunce ji pálilo do očí. Překvapilo ji, jak jsou do sebe pevně zaklesnutí. Zdálo se, že i když oba jinak prohlašují, že jejich vztah je nezávazný, ve spánku se chovají jinak.
Pohnula se, aby se vyprostila, ale on na to bezděky reagoval tím, že si ji přitáhl pevněji k sobě. „Came," zašeptala, „Camerone, probuď se." Slastně zamručel.
Nezbývalo jí nic jiného, než lehce trhnout nohou, kterou jí svíral mezi stehny a tlačil si ji do klína. To ho donutilo otevřít oči.
„Co? Co je?"
„Probuď se."
Já jsem vzhůru. Nemohla bys posunout tu…" Když ten tlak v jeho klíně povolil, zhluboka si oddechl. „Díky."
„Už musíš jít. Neměl jsi tady zůstávat celou noc."
„Proč?" zašeptal taky. Je to moje postel."
„Víš dobře, o čem mluvím," sykla, „někdo z tvých bratrů se může každou chvíli probudit."
Nadzvedl hlavu, aby dohlédl na hodiny na nočním stolku. Je sedm

pryč, to už je Ethan dávno na moři. A proč šeptáš?“
„Protože bys tady neměl být.“
Já tady bydlím.“ Přes tvář mu přelétl ospalý úsměv. „Hm, jak ti to sluší, když jsi tak rozespalá a stydlivá. Asi tě chci znova.“
„Přestaň,“ zasmála se, když začal laskat její ňadra, „teď ne.“
„Když už jsme tady spolu a oba nazí a ty jsi tak měkká a teploučká…“ Začal se třít o její hrdlo. „Nezačínej.“
„Pozdě. Už běžím první etapu.“
A opravdu, když se nadzvedl, pochopila, že startovní pistole už vystřelila. Pronikl do ní jedním lehkým pohybem a bylo to tak přirozené, že mohla jenom povzdechnout.
„Žádné sténání,“ zahihňal se, „mohla bys probudit moje bratry.“
Zasmála se a pak do něho strčila, aby si ho osedlala. Vypadal nebezpečně a přitažlivě. Opřela se dlaněmi vedle jeho hlavy, sklonila se a vtáhla do svých úst jeho spodní ret.
„Tak uvidíme, kdo bude sténat první.“
Pak se prohnula v zádech a začala se pohybovat.
Nakonec se dohodli na remíze.

Donutila ho vylézt oknem, i když měl námitky, že je to směšné. Alespoň se cítila méně nemorální. Když sešla po schodech v pohodlných legínách a dlouhé košili, v domě bylo ještě ticho. Seth stále spal tam, kde si včera lehl, a Blázen stál u něho na stráži.
S kňučením přiběhl za Annou do kuchyně. Usoudila, že je to prázdný žaludek nebo plný močový měchýř, a na zkoušku mu otevřela zadní dveře. Vystřelil z domu jako raketa a počural poupata azalek, takže potvrdil druhou možnost.
Ptáci už si mohli vyzpívat krčky a mlha nad vodou se pomalu rozplývala. Anna dostala chuť na kávu a vrátila se do kuchyně.
„Dobré ráno,“ řekla Camovi, který se právě objevil. Jednodenní strniště mu slušelo a přesně odpovídalo Annině představě o líném ránu na venkově.
„Dobré ráno, Anno,“ připojil se Cam k její hře. Jak jsi spala?“
„Moc dobře a ty?“
Jako poleno.“ Natočil si pramen jejích vlasů na prst. „Nebylo tu na

tebe moc ticho?“
„Ticho?“
„Jsi přece městská holka.“
„A. Ne, líbilo se mi to. Možná jsem nikdy nespala tak dobře.“
Smáli se jeden na druhého, když do kuchyně vklopýtal Seth. „Máme tady něco k snídani?“ zeptal se.
Cam nesputil oči z Anny. „Phillip včera něco říkal o waflích. Běž ho vzbudit.“
„Wafle? Paráda.“ Seth vyběhl z kuchyně a jeho bosé nohy už dusaly vzhůru po schodech.
„To Phillipa asi nepotěší,“ poznamenala Anna.
„On o tom přece začal mluvit.“
„Mohla jsem je udělat já.“
„Ty už jsi vařila večeři. Tady se v práci střídáme, abychom se vyhnuli zmatku a přepracování.“ Nad jejich hlavami se ozvala rána a láteření. Cam se zazubil. „Co kdybychom si vzali tu kávu a utekli z toho pekla pryč.“
„Taky mě to napadlo.“
Cam popadl rybářský prut. „Podrž to, prosím,“ a pak chvíli pátral v lednici, až hmátl po Phillipově drahém francouzském sýru a zastrčil ho do kapsy.
„Myslela jsem, že budeme snídat wafle.“
„To taky budeme. Tohle je návnada.“ Podal jí její šálek s kávou.
„Vy používáte jako návnadu brie?“
„Používáme, co se najde. Když ryby berou, berou skoro na všechno. Tak jdeme.“
Já jsem ale nikdy ryby nechytala,“ řekla Anna, když vyběhli z domu.
„Nic na tom není. Prostě nahodíš udici a čekáš.“
„Na co by si pak rybáři kupovali tak drahé náčiní a nosili ty směšné čepice?“
„To jsou zbytečnosti. Jestli nevytáhneme aspoň pár koček, dokud Phillip neupeče ty wafle, jsem už docela k ničemu.“
„Koček?“ Anna šokované vytřeštila oči. „Vy je snad používáte jako návnadu?“
Zamrkal na ni, ale když viděl, že to myslí smrtelně vážně, rozřehtal se na celé kolo. „No jasně. Přivážeme je za ocas a hodíme je do

vody.“ Slitoval se nad ní jen proto, že zbledla jako stěna. „Kočičí ryby, miláčku. Malé sumce.“
„Velká legrace,“ ucedila mezi zuby a pokračovala v chůzi. „Ty jsou ale strašně ošklivé. Viděla jsem obrázky.“
„To chceš říct, žes sumce nikdy nejedla?“
‚A proč?“ Trochu znechuceně se zatvářila, usedla na molo a začala komíhat nohama.
„Když se umí sumec správně osmažit, není nic lepšího. A když přidáš pár klásků sladké kukuřice, je to hotová báseň.“
Překvapeně si ho ze strany prohlížela. „Sumec s kukuřicí? A to umí Cameron Quinn, co sjezdil všechna moře? Ta tvá římská pipka by tě asi vůbec nepoznala.“
Zašklebil se a hodil návnadu do vody. „Nebudeme s tím zase začínat, že ne?“
„Ne.“ Lehce ho políbila na tvář a usmála se. Já sama tě skoro nepoznávám, ale docela se mi tak líbíš.“
Podal jí udici a vstal. „Ty dnes taky nevypadáš jako střízlivá, odhodlaná sociální pracovnice, slečno Spinelliová.“
„V neděli si beru volno. Co mám dělat, když něco chytím?“
„Navinout to na udici.“ Jak?“
„O to se budeme starat, až to přijde.“ Naklonil se nad krabí past, zavěšenou u boku mola. Dva naštvaní mackové na jejím dně vyvolali na jeho tváři spokojený úsměv. „Alespoň večer hladovět nebudeme.“
Anna před jejich klepety zvedla nohy trochu výš nad hladinu, ale cítila se tam moc dobře. Když kolem proplula divoká kachna s mláďaty, zareagovala podle Cama jako typicky městské děvče.
„Podívej, kačátka!“ vypískla. „Nejsou sladká?“
„Za ohybem řeky si dělají hnízdo každý rok,“ a protože se tvářila tak zasněně, rozhodl se ji poškádlit. „Aspoň je v zimě co lovit.“
„Vy snad střílíte káčátka? Měli byste se stydět.“
„Teď z tebe mluví městská výchova.“
„Jsem jenom humánní.“ Když si ale všimla Camova úsměvu, pochopila: „Ty si ze mě zase utahuješ, že?“
„A zabírá to. Jenže tobě to tak sluší, když se rozčiluješ.“ Snažil se udobřit si ji polibkem. „Mamka měla příliš měkké srdce, aby nám dovolila něco lovit. Rybaření jí nevadilo. Považovala ho za rovnější

souboj. Jenom nesnášela zbraně.“
„Jaká vlastně byla?“
„Hodně vydržela,“ řekl. „Nenechala se snadno rozčílit, ale pak to teda stálo za to. Milovala svou práci a děti. Měla hodně citlivých míst. Plakala u některých filmů a knížek a nemohla se dívat, jak kucháme ryby. Ale když přišel malér, byla pevná jak skála.“
Bezděky vzal Annu za ruku. „Když jsem sem přišel, ošetřila mě. Ale já jsem se pořád připravoval, že při první příležitost uteču do Mexika.“
„Ale neutekl, že ne?“
„Zamiloval jsem se do ní. Bylo to první den, co mě táta vzal na vodu. Otevřel se mi nový svět. Když jsme se pak vrátili, šel opravovat nějaké písemky a já začal Stellu otravovat. Vztekal jsem se, že musím nosit tu pitomovu záchrannou vestu a tak podobně. Nakonec mě popadla za ruku a hodila mě do vody. Že prý bych se teda měl radši naučit plavat. A opravdu mě to naučila. Zamiloval jsem se do ní asi dvacet metrů od tohohle mola. Od tý chvíle by mě od ní nikdo nedostal.“
Anna si dojatě přitiskla jejich spojené ruce ke tváři. „Pořád lituju, že jsem se s nimi nemohla setkat.“
Cam si uvědomil, že Anna byla první, komu tu historku vyprávěl. A pak si vzpomněl na to, jak předešlý večer na tom místě mluvil s otcem. Jestlipak věříš, že se lidi můžou vracet?“
„Odkud?“
„Myslím jako duchové, přízraky.“
„Nemůžu říct, že nevěřím,“ odpověděla po chvíli. „Když moje matka zemřela, stávalo se mi, že jsem ucítila její parfém. Zničehonic, někde venku, takovu vůni, která byla… prostě jen její. Možná jsem si to jen myslela, možná ne, ale pomohlo mi to, a to je myslím nejdůležitější.“
„Ano, ale…“
„Bože!“ Anna málem upustila udici, protože ucítila škubnutí. „Něco tam je! Vezmi to!“
„Ne, ne. Tys to chytila.“ Cam byl rád, že ze sebe nakonec nemusel udělat úplného pitomce. Pomohl Anně prut přidržet. „Trochu to namotej, pak chvíli počkej. Tak. Ne, netrhej s tím, pomalu a plynule.“

Je to veliký.“ Srdce jí prudce bušilo. „Opravdu hodně veliký.“
„To sumci bývají. Už drží, namotávej.“ Vstal a došel pro podběrák, který vždycky visel po straně mola. ‚A teď ho vytáhni, nahoru a ven.“
Anna se zaklonila a skoro zavřela oči. Když se ale ryba zaleskla v ranním slunci, vytřeštila je dokořán. „Bože můj!“
„Nepouštěj udici, proboha.“ Se smíchem chytil Annu za ramena, než mohla přepadnout za sumcem do vody. Pak se naklonil a podebral ho. „Pěknej kus.“
„Co teď? Co teď?“
Cam rybu odborně odháčkoval a pak podběrák podal Anně.
„Já to nechci,“ bránila se a jedním pootevřeným okem zašilhala do sítě na vousatého tvora. „Came, nenechávej mě tu s tou obludou!“
Cam nabral do vědra vodu a sumce do něj vyklopil. „Městská holka,“ pošklebo val se.
Úlevně si vydechla. „Asi jo.“ Nakoukla do kbelíku. „Brr. Hoď ji zpátky. Je tak ošklivá.“
‚Ani za svět! Má určitě přes dvě kila.“
Když si odmítla vzít znovu udici, obětoval poslední kousek Phillipova sýru a rozhodl se zbytek večeře nalovit sám.

v>ethovo uznání trochu změnilo její názor
na rybaření. Cestou ke stodole si Anna předsevzala, že o něm do příště něco nastuduje.
„Možná,“ uvažovala nahlas, „že bych s dobrou návnadou chytila i něco hezčího než kočičí rybu.“ Ale pak se rozhodla změnit téma. Jestlipak znáš taky ten otcův recept na wafle.“
„Ne. Nesvěřil mi ho. Bylo mu jasné, že by to znamenalo pohromu v kuchyni.“
‚A čím by se dal Phillip nejlíp uplatit?“
Jedině snad kravatou značky Hermes. Jinak to z něj nevytáhneš.“
To se ještě uvidí, řekla si v duchu, a lehce si přitom poklepávala prsty na koleno. Nepřestala, ani když dorazili na plácek před stodolou. Nebyla si totiž jistá, co od ní Cam vlastně čeká. Zmizel sice nepořádek v okolí, ale budova působila pořád stejně staře a opuštěně.

„Uklidili jste tu," poznamenala a zdálo se, že ho to uspokojilo.
Vystoupili. Cam vytáhl klíče a zamířil k vratům s novým zámkem.
„Měli bychom sem dát nějaký nápis," řekl spíš sám pro sebe. Když otevřel, Annin zdvořilý úsměv, který si připravila, se rychle rozšířil v užaslý smích.
Cam rozsvítil. Na nové podlaze uprostřed stodoly stála nová dřevěná plošina. Kromě opraveného schodiště a zábradlí tu byly nové příčky, skříně s nářadím, drahé nástroje, kladky, klíny a osvětlení. Na vratech do doku visel nový ocelový zámek.
„To je úžasné, Came. Vy ale pracujete rychle!"
„Rychlost mě živí," prohodil, ale měl velkou radost, že na ni udělal dojem.
„Museli jste tu být ve dne v noci, abyste tohle všechno stihli."
Nejvíce přitahovala její pozornost plošina s předkreslenými úhly a křivkami.
„Nerozumím tomu, to má být loď?"
„To je loď. A jaká! Nejdřív se nakreslí vnější tvar, v životní velikosti. Pak to ostatní včetně detailů. Vytvarované části se testují venku na vodě, kvůli ponoru."
Už klečel na kolenou a vysvětloval přesný postup, a i když mu docela nerozuměla, jedno pochopila určitě. Možná to sám ještě nevěděl, ale už propadl tomu místu a práci, kterou tady bude dělat.
„Třeba budeme chtít ještě použít stejný design, a tohle je jediný způsob, jak vytvořit přesnou kopii."
Podíval se na ni, a když si všiml, jak si s úsměvem okusuje sluneční brýle, zarazil se. „Promiň, asi nevíš, o čem mluvím, že?"
„Myslím, že je to úžasné. Vy tady totiž budujete mnohem víc než ty lodě."
Trochu zaraženě vstal. „Nic jiného neplánujeme." Vzal ji za ruku a vedl k protější stěně. „Pojď se na něco podívat."
V úhledných rámečcích tam visely obrázky dvou lodí – Ethanový milované plachetnice a té, kterou se právě chystali postavit.
„To maloval Seth," řekl s hrdostí, aniž si toho byl vědom. „On jediný z nás dokáže něco hezkého nakreslit. Bude to taková naše galerie. Obchodní značka."
Měla v očích slzy, když se otočila, aby ho objala. Její stisk ho

překvapil, ale rád ho opětoval.
„Víc než lodě," zašeptala, „je to úžasné." Vzala jeho tvář do dlaní a přitáhla si ji ke rtům.
Zase pocítil tu tíhu u srdce a v hlavě se mu rojily tisíce otázek. Na chvíli měl dojem, že odpověď na všechny, jedna jediná, je na dosah.
„Anno," zašeptal, „víš, já…"
Než ale mohl najít ta správná slova, vrata stodoly se se skřípěním otevřela a dovnitř proniklo trochu slunečního světla.
„Promiňte, lidičky," řekl Mackensie co nejpříjemněji, „ale viděl jsem stát venku auto."

19

C*AM* se zatvářil víc než otráveně, cítil,
že se tu dělo něco velkého a on nechtěl být nikým rušen.
„Ještě nemáme otevřeno, Mackensie," řekl místo pozdravu a otočil se k tomu ouřadovi zády.
„To jsem si ani nemyslel," Mackensie s úsměvem vstoupil. Byl zvyklý, že ho lidé nevítali právě s nadšením. „Hm, to bude slušná dílna."
Rád si ledacos sám vyrobil a nové elektrické nástroje vzbudily jeho zájem. „Máte prvotřídní vercajk."
„Jestli chcete loď, přijďte v pondělí."
„Trpím mořskou nemocí," přiznal se Mackensie, „na loď se nemůžu podívat ani ze břehu."
„Tak to máte smůlu a teď běžte pryč."
„Ale loďařství je pěkné řemeslo. To je ale super pila! Ta musela stát jmění."
Cam se prudce otočil a v očích měl vztek. „Není vám nic po tom, za co utrácím své peníze."
Annu ta rychlá proměna překvapila. *Že* uměl být hrubý, to už věděla, ale že se tak vztekal kvůli malé nepříjemnosti, ji děsilo. Jestli se

takhle bude chovat k potenciálním zákazníkům, může rovnou zavřít krám.
Chytila ho za paži, ale Cam ji setřásl a rozkřikl se: „Tak co ještě chcete?!“
Jenom pár odpovědí.“ Muž zdvořile kývl na Annu. „Madam, jsem Larry Mackensie, vyšetřovatel pojišťovny True Life.“
Anna automaticky stiskla podávanou ruku. ‚Anna Spinelliová.“
Mackensie rychle zapátral v kartotéce své paměti a brzy vystopoval sociální pracovnici, která má na starosti Sethův případ. Z toho, co předtím viděl, mu bylo jasné, že tahle dáma má alespoň k jednomu z Quinnů velmi blízko. To ho zatím nemuselo zajímat, ale rozhodně si to hodlal zapamatovat.
„Těší mě.“
Jestli si chcete o něčem promluvit, počkám venku,“ navrhla.
Já s ním o ničem mluvit nebudu. Nikdy,“ utrhl se zase Cam. „My už jsme spolu skončili.“
„Ne tak docela. Možná rád uslyšíte, že už se vracím domů a že jsem nasbíral protichůdné informace, v nichž převažují kladné.“ Znovu se toužebně zadíval na drahé nástroje. ‚Ale pořád je tu fakt, že váš otec těsně před smrtí zvýšil cílovou pojistnou částku a přidal dalšího příjemce případné sumy. A na to se naše společnost dívá všelijak.“
„To může, ale ne tady a teď,“ Cam zavrčel jako šelma před útokem.
„Jenom vám chci vysvětlit, jak se věci mají. Začal jste podnikat,“ konverzoval Mackensie dál, „to vyžaduje kapitál. Plánoval jste to dlouho?“
Cam vyskočil, popadl muže za klopy a i při jeho váze ho zvedl na špičky lakýrek. „Ty parchantě zatraceněji“
„Came, přestaň!“ křikla Anna a přiskočila k nim. Rychle plácla každého z nich dlaní do prsou, jako by se je snažila odtrhnout. Bylo to jako stát mezi medvědem a vlkem, ale necouvla. „Pane Mackensie, asi byste měl přece jen jít.“
„Už jdu.“ Mluvil klidně, ale po páteři mu stékal pot. „To jsou jen drobnosti, pane Quinne, ale firma mě platí za to, abych si všímal drobností.“
Ale neplatí ho za to, řekl si, když vyšel na čerstvý vzduch, aby se nechal tlouct nějakým vzteklounem.

„Parchant jeden,“ soptil Cam a hledal ve stodole, co by mohl rozmlátit. „To si vážně myslí, že táta najel na sloup, abych já mohl začít stavět lodě?! Sakra! Předtím zas tvrdili, že to udělal, protože nemohl snést ten skandál. Ať si ty prachy strčej do zadku. Vždyť oni ho vůbec neznali. A nás taky ne.“
Anna si přestala všímat jeho běsnění. Srdce jako by jí v prsou zamrzlo. Takže je tu podezření ze sebevraždy, uvědomila si zmoženě. Pojišťovna to vyšetřuje. A Cam to ví už dlouho.
„Tak on byl ze společnosti, kde otec uzavřel životní pojistku?“
„Přiblblej idiot to byl.“ Cam se otočil, ale když viděl, jak ho Anna chladně pozoruje, mávl rukou: „To jsou naše trable. Pojďme odtud.“
„Mají podezření, že Ray spáchal sebevraždu.“
„On se nezabil!“
Zvedla ruku a snažila se potlačit své zklamání. „Ty už jsi s Mackensiem mluvil a víš o tom dlouho.“
„S pojišťovnou jedná Phillip.“
„Věděls to, ale neřekls mi nic.“
„To s tebou nemá nic společného.“
Ne, pochopila, to je totiž osobní. „Aha. A jak se to dotkne Setha?“
Cam pocítil nový záchvat vzteku. „Ten o tom přece nic neví!“
Jestli tomu vážně věříš, tak se dostblamuješ. Klepy se v malém městě šíří rychle a takový kluk má uši všude.“
Už zas mluvila jako úřednice, zalitoval Cam, jenom ten kostým jí chyběl. „Právě že jsou to jen pomluvy. Nezáleží na tom.“
„Naopak, pomluvy nadělají hodně škody. Měl bys k němu být otevřenější a čestnější. Ale to ti asi dělá problémy.“
„Neobracej to proti mně, Anno. Jde jen o pojistku, nic víc.“
„Jde o tvého otce,“ opravila ho, „o jeho pověst. A pochybuju, že by ti na něčem záleželo víc.“ Zhluboka se nadechla. ‚Ale máš pravdu, mě osobně se to netýká. Takže to můžeme ukončit.“
„Počkej,“ snažil se ji zastavit, protože měl pocit, že kdyby odešla, bylo by to mnohem dál, než jen k jeho autu.
„Proč? Abys mohl vysvětlovat? Ze je to rodinný problém? A že já do rodiny nepatřím? To je ale pravda.“ Samotnou ji překvapilo, jak chladně zní její hlas. ‚A taky je mi jasné, že jsi to nechtěl říkat před sociální pracovnicí. Bylo moudřejší ukazovat mi jen ty pěkné věci,

že?“
„Můj otec se nezabil a já ho před nikým nemusím obhajovat. Ani před tebou ne.“
„To jsem po tobě taky nechtěla.“ Obešla ho a zamířila k vratům. Znovu ji chytil, ale protože to čekala, klidně se otočila. „Není důvod se kvůli tomu hádat, Came, když spolu v podstatě souhlasíme.“
„A taky není důvod se kvůli tomu naštvat,“ řekl. „My to zvládnem – i pojišťovnu, i pomluvy, že Seth je nemanželský syn.“
„Cože?“ Anna se překvapeně chytila za hlavu. „Ono se povídá, že Seth je Rayův biologický syn?“
„To říkají jen omezenci.“
„Můj bože, uvědomil sis vůbec, jak to na Setha může působit? Nebo že bych to měla vědět, abych mu mohla správně pomoct?“
Zastrčil si palce do kapes. „Uvědomil – a neřekl jsem ti to. Protože to zvládám sám. A protože jde o mého otce.“
„Ale taky o malého kluka ve tvé péči.“
„Právě že v mé péči,“ řekl ledově, „a já dělám to, co pokládám za nejlepší. Nechtěl jsem ti říkat o věcech, které považuju za sprosté lži.“
„Třeba je to tak, ale tím, žes mi nic neřekl, jsi vlastně taky lhal.“
„Nechtěl jsem šířit řeči, že kluk je otcův parchant.“
Pomalu kývla hlavou. „No, ani jako parchant někoho jiného nebude snad Seth horší člověk.“
„Já jsem to tak nemyslel,“ omlouval se a natáhl k ní ruku.
Ucouvla. „Nedělej to,“ vykřikl a popadl ji za ruce. „Nechoď nikam. Proboha, Anno, můj život je vzhůru nohama a nevím, kdy se zase vrátí do normálu. Mám na starost kluka, stodolu, tebe. Mackensie slídí kolem, lidi si v krámu povídaj o morálce mého táty, Sethova matka se objevila v Norfolku…“
„Počkat!“ Tentokrát uskočila, jako by ji uštkl had. „Sethova matka vás kontaktovala?“
„Ne. Ne.“ Ježíši, v hlavě mu bušilo sto kladiv. „Najali jsme si na ni detektiva. Phillip myslel, že bude lepší vědět, kde je a co má v plánu.“
„Aha.“ Srdce se jí rozlomilo na dvě krvácející poloviny. Jedna bolela z čistě ženských, druhá z profesionálních důvodů. ‚Ale je v Norfolku

a ani to ses neobtěžoval mi říct.“
„Ne.“ Sám se do toho kouta zahnal, uvědomil si Cam. Už nebylo úniku. „Víme to ale jen pár dní.“
„Sociální odbor by měl být o takové věci informován,“ řekla chladně.
Upřeně se jí díval do očí. „Myslím, že právě byl. Moje chyba.“
Teď mezi nimi byla jasná dělicí čára, pochopila. Černá a hodně tlustá. „Zdá se, že o mně nemáš valné mínění – a o sobě možná taky ne. Ale i přesto, co si o tobě teď myslím já, musím říct, že tebe a tvé bratry považuju za dobré pěstouny pro Setha.“
„Dobře, ale…“
„Tu informaci o Setbově matce budu muset zadokumentovat.“
„To klukovi jenom ublíží.“ Nechtěl, aby se na Sethově tváři ještě někdy musel obejvit ten panický strach. „Nedovolím, aby mu nějaké drby ničily život.“
„To je dobře.“ Alespoň tohle přání se Anně vyplnilo – Camovi začalo na Sethovi opravdu záležet.
„Musím dodat, že o Setha je dobře postaráno. Je s vámi šťastný a začíná se cítit bezpečný. Miluje tě a ty miluješ jeho, i když si to možná ani jeden z vás plně neuvědomuje. Pořád si myslím, že rada psychologa by vám všem prospěla. A v mé zprávě to bude, i když se pokusím prosadit trvalé opatrovnictví.“
Cítil, že k němu ochladla a že už to těžko napraví, ať řekne cokoli. Měl výčitky svědomí.
„Vždycky jsem k tobě byla upřímná,“ dodala.
„Kruci, Anno…“
Ještě jsem neskončila,“ zarazila ho chladně, „věřím, že Seth bude zajištěný, i kdyby ses opravdu vrátil k závodění. Ale možná přijde doba, pokud se tu jeho matka opravdu objeví, kdy se jeho situace bude muset znovu prověřit. Když bude všechno v pořádku, udělám maximum pro to, aby v tvé péči zůstal. Jsem na jeho straně a tím pádem vlastně i na tvé. To je všechno.“
Pocit viny přebil pocit studu. „Anno, já vím, žes toho pro nás dost udělala a jsem ti za to vděčný.“ Vztáhl k ní ruku.
Zatřepala hlavou. „Teď se mě radši nedotýkej.“
„Dobře, nebudu. Ale mohli bychom si někde sednout a všechno si

vyříkat.“
„To se snad právě stalo.“ ‚Ale teď jsi tvrdohlavá ty.“
„Ne, jen se držím reality. Spal jsi se mnou a přitom jsi mi nevěřil. Že jsem s tebou jednala na rovinu a ty se mnou ne, je můj problém. Ze jsem šla do postele s chlapem, co ve mně na jedné straně viděl potěšení a na druhé překážku, je moje chyba.“
„Ale to není pravda,“ Cama se zmocnila úzkost.
„Já to tak vidím. A teď bych potřebovala trochu času, abych se s tím vyrovnala. Budu ti vděčná, když mě odvezeš k mému autu.“
S tím se otočila a odešla.

Dal by přednost peklu před její ledovou upjatostí. Ale nemohl proniknout krunýřem, který si kolem sebe vystavěla. K Sethovi s Phillipem, vlastně i k němu se chovala přátelsky a zdvořile.
Byla tak zdvořilá, že z toho Cama mrazilo ještě několik hodin. Přesvědčoval se, že to nevadí, že ji to přejde. Jenom se naštvala, že si před ní neobnažil dušičku. Jako všechny ženské.
Nechá ji pár dní být. Aby se smažila ve vlastní šťávě. A přišla k rozumu. Pak jí donese květiny.
„Má tě plný zuby,“ hodnotil Seth situaci, když Anna odjela a Cam na verandě zíral do prázdna.
Jaks na to přišel?“
Seth se bavil kreslením do skicáku. „Nedala ti pusu na rozloučenou a ty jsi pořád špulil rty.“
„Radši sklapni.“
„Cos jí udělal?“
„Nic,“ Cam slabě nakopl dveře, „je to prostě ženská.“
„Něcos musel udělat,“ trval Seth na svém, „ona není pitomá.“
„Přejde ji to.“ Svalil se do houpacího křesla. Nehodlal se tím trápit. Kvůli ženským se přece nikdy trápit nemusel.

Docela ho přešla chuť k jídlu, copak si mohl pochutnávat na smažené rybě a nemyslet na to, jak ji s Annou ráno ulovili?
Nemohl usnout. Vždyť na stejném prostěradle se předchozí večer milovali.

Nemohl se soustředit na práci. Jak mohl kreslit diagonály, když právě tahle plošina na ni udělala takový dojem.
Před obědem to vzdal a vypravil se do Princess Anne. Ale květiny jí nenesl. Teď toho měl plné zuby zase on.
Vpochodoval do úřadu a rozrazil dveře její kanceláře. Našel ji ale prázdnou. Měl dojem, že ho štěstí přece jen začalo opouštět.
„Pane Quinne," když se otočil, stála na prahu Marikou s rukama složenýma na prsou, „můžu vám nějak pomoci?"
Já jen hledám Annu… tedy slečnu Spinelliovou."
„Ta bohužel není přítomná."
„Tak já počkám."
„Čekal byste dlouho, bude tu až příští týden."
„Jak to?" Cam přihmouřil oči, až se podobaly ocelovým čepelím.
„Vzala si týden volna." A důvod, který k tomu měla, stál nejspíš právě tady v životní velikosti. ‚Ale s vaším případem jsem obeznámena, jestli tedy mohu nějak pomoci…?"
„Ne, to je osobní. A kam jela?"
„Takovou informaci vám dát nemohu, ale váš vzkaz ráda vyřídím."
„Ne, díky"
Cam spěchal ze dveří, jak nejrychleji to šlo. Určitě sedí doma a je smutná. Nechá ji na sebe klidně chvíli ječet a pak ji vezme do postele, aby tuhle nepříjemnou epizodu měli rychle za sebou.
S napjatým očekáváním vyběhl k jejím dveřím a prudce zaklepal. Když se nikdo neozýval, zabušil pěstí a strčil si palce do kapes.
„Kruci, Anno, otevři. To je hloupé. Viděl jsem tvoje auto před domem."
Za jeho zády zaskřípěly dveře a jedna ze sester vykoukla ven. „Není tady, milánku."
„Má tady auto," odpověděl.
„Protože si vzala taxík."
Cameron měl chuť zaklít nahlas. „A kam?"
„Na nádraží – nebo to bylo letiště?" Roztomile se usmála. Byl to vážně hezký mládenec. „Říkala, že nám zavolá."
‚A kam jela?"
„Hm," dáma se zamyslela, „myslím, že o tom nic neříkala. Měla hodně naspěch, ale stejně se u nás zastavila. Je to moc hodné děvče."

Jo.“ To hodné děvče tady nechalo Camerona docela na dně.

Letenka do Pittsburghu pěkně zatočila s Anniným skromným příjmem, ale nemohla se prostě dočkat, až tam dorazí. Ve chvíli, kdy vešla do malého řadového domku svých prarodičů, jako by z ní spadlo nějaké těžké břemeno.
„Anno Louiso!“ Theresa Spinelliová byla drobná štíhlá žena s šedými vlasy a vrásčitým obličejem, ale úsměvem širokým jako Středozemní moře. Anna se musela sehnout, aby ji mohla obejmout.
„Dědo, dědo, naše bambina je doma.“
„Jsem tak ráda,“ tiskla se k ní Anna.
Alberto Spinelli měřil o třicet centimetrů víc než jeho žena a se svým rozložitým tělem běžel Annu přivítat. Černé oči za silnými brýlemi se na Annu něžně usmívaly. Téměř ji odnesl do obývacího pokoje, kde nad ní radostí ještě chvíli brebentili směsí italštiny s angličtinou. Když Theresa Annu nakrmila a Alberto si zapálil jeden ze svých tlustých doutníků, zadívali se na ni zkoumavými pohledy. ‚A teď bys nám mohla říct, proč jsi vlastně tady?“
„To musím mít nějaký speciální důvod proč se vrátit domů?“ Anna se pohodlně usadila ve starobylém ušáku.
„Volala jsi před třemi dny a neřekla jsi nic o tom, že se sem chystáš.“
„Prostě mě to tak popadlo. Byla jsem zavalená prací a chtěla jsem si chvilku oddechnout. A taky mi chyběla babiččina kuchyně.“
Byla to pravda, i když ne úplná. Nemělo smysl děsit oddané prarodiče sdělením, že se vrhla po hlavě do vztahu, který jí zlomil srdce.
„Pracuješ moc tvrdě,“ napomenula ji Theresa. „Viď, Ale, že si toho moc bere?“
„Má to tak ráda, protože je chytrá. Mně to ale taky myslí a říkám ti, že nepřijela jen proto, aby jedla tvoje manicotti.“
„Dnes budou k večeři manicotti?“ snažila se je odvést od tématu, ale věděla, že ji znají příliš dobře.
„Začala jsem vařit omáčku, hned jak jsi zavolala, že jedeš domů. A ty, Ale, do ní pořád nerýpej.“
„Já se jen normálně ptám.“

Theresa zvedla oči v sloup. „Kdyby ti ta tvoje velká hlava opravdu tak dobře myslela, poznal bys, že ji domů zahnal nějaký mužský. Je to Ital?“ zeptala se Anny a zadívala se jí do očí.
Musela se zasmát. „Nemám ponětí, ale moje červená omáčka mu chutná.“
„Pak aspoň ví, co je dobré. A proč nám ho někdy nepřivedeš ukázat?“
„Protože právě máme nějaký problém a musíme ho vyřešit.“
Theresa mávla rukou. Jak ho chcete řešit, když ty jsi tady a on ne? A vypadá dobře?“
„Báječně.“
„A práci má?“ chtěl vědět Al.
„Právě se s bratry pustil do podnikání.“
„Prima, to má smysl pro rodinu,“ přikývla Theresa spokojeně. „Tak ho příště přiveď.“
„Dobře,“ odpověděla, protože souhlasit bylo snazší než vysvětlovat. „Půjdu si nahoru vybalit.“
„Zlomil jí srdce,“ zašeptala Theresa manželovi, když Anna odešla.
Al se natáhl a poplácal ji po ruce. „Neboj se, je to silné srdce.“

Anna si dala s vybalováním pořádné načas. Ten pokoj se vůbec nezměnil. Na zdech visely stejné květované tapety, jako tehdy, když sem přišla žít. Tenkrát se jí ty barevné květy ošklivily, protože v jejím nitru bylo všechno mrtvé.
Ale květy zůstaly a stejně tak babička s dědou tu vždycky byli kvůli ní. Sedla si na postel a uslyšela starý známý zvuk vrzajících per. Tak útěšný a dobrý zvuk.
Právě tohle potřebovala, musela si přiznat, domov, rodinu, děti. Někomu by to mohlo připadat obyčejné a ona sama si to kdysi také myslela.
Ale teď chápala, že domov, manželství a rodina jsou tři části tvořící výjimečný a drahocenný celek.
A ona po něm toužila.
Možná také nebyla tak docela upřímná, napadlo ji. Ani ke Camovi, ani k sobě. Nesnažila se ho sice lapit do svých snů, ale nedoufala

skrytě, že bude chtít to samé co ona? Možná si zasloužila, aby ten vztah skončil.
Houby, pomyslela si a vstala. Přijala fakt, že je to nezávazné, a on jí přesto nevěřil. To mu neodpustí a vinu si za to rozhodně dávat nebude.

Jednoho dne se jí splní její sen. Bude mít milujícího manžela, domek na venkově, děti a třeba i toho zatraceného psa, když se jí zachce. Bude to mít všechno.
Jenom ne s Cameronem Quinnem.
Alespoň mu může být vděčná za to, že jí otevřel oči – teď už Anna věděla jistě, co chce a co potřebuje.

20

Týden se může zdát nekonečný, zvláště když má člověk v hlavě brouka, kterého se nelze lehce zbavit.
Camovi trochu pomáhalo neustálé dohadování s Ethanem a Phillipem, i když s Annou by se přel mnohem raději.
Práce na nové lodi mu také zabírala hodně času, ale ani tak na Annu nepřestával myslet.
Několikrát se mu vybavila někde na pláži, v těch malých bikinkách, ve společnosti opáleného svalnatce, který jí natírá záda olejem.
Pak se ale přesvědčoval, že Anna nejspíš sedí někde v hotelu za staženými závěsy a fňuká do kapesníku. O moc lépe se ale při té představě necítil.
Když v sobotu večer, po celodenní práci v loděnici, konečně dorazili domů, hnali se s Ethanem k lednici pro pivo. Do kuchyně vešel Phillip.
„Seth tady není?“
„Je u Dannyho,“ odpověděl Cam na půl úst, protože už si pivem splachoval dřevěný prach z krku, „Šandy ho pak hodí domů.“
„Fajn.“ Phillip si také vzal láhev a posadil se. „Přišel totiž dopis z pojišťovny, že prý nadále pochybují o příčině otcovy smrti a budou pokračovat ve vyšetřování.“
„Sakra, parchanti ztracený,“ Cam nakopl židli a přál si, aby to samé mohl udělat Mackensiemu, „prostě se jim nechce solit.“
„Už jsem volal právníkovi,“ pokračoval Phil, „říká, že máme dvě možnosti. Buďto nedělat nic a nechat je vyšetřovat, nebo je zažalovat za neplacení našeho nároku.“
‚Ať se tím třeba udávej, já ty prachy stejně nechci.“
„Tak to ne,“ promluvil tiše Ethan, „to by nebylo správné. Otec platil každoroční prémie, a dokonce zvedl pojistku kvůli Sethovi. Jestli nezaplatěj, bude to vypadat, že věříme tomu, že spáchal sebevraždu. Zatím tahali za nitky jen oni,“ dodal a zvedl zamyšlené oči, „myslím, že jsme na řadě my.“
Jestli dojde na soud,“ varoval Phillip, „může z toho být pěkný poprask.“
„A kvůli tomu bychom to měli vzdát bez boje?“ Ethan se lehce

pousmál. „Tak to ne.“
„Came?“
Cam se znova napil. „Už dlouho mám chuť někomu nakopat zadek. Tohle je dobrá příležitost.“
„Takže jsme dohodnutí. Příští týden podám žalobu a pustíme se do nich.“ Phillip energicky zvedl láhev piva. „Tak na tu bitvu!“
„Na vítězství,“ opravil ho Cam.
„Ale bude nás to něco stát,“ zamyslel se Phillip. „Většinu peněz jsme už utopili v loděnici. Asi budeme muset najít nové zdroje.“
S menší lítostí, než čekal, si Cam vzpomněl na svoje porsche, které na něho trpělivě čekalo v Nice. Je to jen auto, řekl si, nic víc. „Do týdne bych mohl nějakou hotovost splašit.“
Já můžu prodat dům,“ pokrčil Ethan rameny, „už několik lidí se mě na něj ptalo. Stejně je mi teď vlastně k ničemu.“
„Ne,“ Camovi se při té myšlence udělalo nevolno, „nebudeš prodávat svůj dům. Můžeš ho zatím pronajmout, ale poradíme si jinak.“
„Já mám nějaké akcie,“ vzdychl si Phillip při představě svého slibně rostoucího portfolia. „Řeknu makléři, aby je prodal. A příští týden si otevřeme společný účet – takový Quinnův obranářský fond.“
Všichni tři se mírně pousmáli.
„Chlapec by to měl vědět,“ řekl Ethan po chvíli. „Pokud to chceme hnát tak daleko, měl by vědět, co se děje.“
Cam zvedl hlavu a uviděl, že oba bratři upírají oči právě na něj. ‚Ale né, proč zase já?“
„Protože jsi nejstarší,“ zubil se Phil, „a taky nebudeš myslet jenom na Annu.“
Já na ni přece nemyslím.“
„Už celý týden se po nás vozíš,“ zabručel Ethan, „dohání mě to k šílenství.“
„Kdo se tě prosil? Měli jsme nedorozumění, to je všechno. Musím počkat, až vychladne.“
„Mně přišla vychladlá až k bodu mrazu, a to už před týdnem,“ poznamenal Phillip.
„Moje věc, jak zvládnu ženskou.“
Jasně. Ale dej mi vědět, až to s ní skoncuješ, jo? Ona je…“
Cam přetrhl Phillipovu větu, protože přeskočil stůl a chytil ho pod

krkem. Láhve se roztříštily na podlaze.
Ethan si odevzdaně přejel rukou po vlasech, aby z nich smetl kapky piva. Cam s Philem se zatím ze sebe na zemi snažili vymlátit duši. Ethan si došel pro nové pivo a zároveň naplnil hrnec studenou vodou.
Jeho pracovní boty křupaly po rozbitém skle, které se snažil odkopávat stranou, aby nemusel nikoho vézt do špitálu na šití. Pak na oba rváče vodu s gustem vylil.
To upoutalo jejich pozornost.
Phillip měl rozbitý ret, Cam naražené žebro a oba krváceli z drobných ranek od skleněných střepů. Prudce oddechovali a dívali se jeden na druhého. Phillip si setřel krev ze rtu.
„Promiň. Blbej vtip. Netušil jsem, že je to mezi vámi tak vážný."
„Nic takovýho jsem neřekl."
Phillip se rozesmál. „Brácho, to tys neřekl nikdy. Ale nenapadlo by mě, že se z nás zamiluješ jako první."
Cam se držel za žaludek, jako by tam ještě cítil Phil-lipovu pěst.
„Kdo říká, že jsem zamilovanej?"
„Nepraštil bys mě snad do obličeje, kdyby se ti jenom líbila."
Zadíval se na své potřísněné kalhoty. „Kruci, víte, jak špatně jde z téhle látky vyprat krev?" Vstal a podal Camovi ruku. „Ona je báječná ženská," zvedl Camerona na nohy, „doufám, že to napravíš."
Já nemusím nic napravovat," prohlásil Cam.
„Když to říkáš… Já se jdu dát do pořádku."
Phil kulhavým krokem vyšel ze dveří.
„A já to za tebe uklízet nebudu," oznámil Ethan.
„On si začal," zabručel Cam, i když tušil, jak směšně to vyznělo.
„Ne, začal sis ty – tím, žes Annu naštval." Ethan otevřel dveře do komory, vytáhl mop a hodil ho na Cama. ‚A teď to dáš všechno do pořádku."
Vyšel zadními dveřmi ven.
„Vy dva jste děsný chytráci," křičel za ním Cam a na cestě ke kbelíku vztekle převrhl židli. Já snad musím vědět nejlíp, jakej žiju život. Nepříčetnej! Měl jsem být dávno v Austrálii na závodech."
Vláčel mop pivem a krví se střepy a mumlal si sám pro sebe: „Ta zatracená ženská jen všechno komplikuje. Bylo by mně líp bez ní."

Nakopl další židli a vyklepával z mopu skleněnou třísť.
„Kdo se tady rval?“ chtěl vědět Seth. Cam se otočil a zadíval se na chlapce, stojícího na prahu. „Nakopal jsem Phillipovi zadek.“
„Proč?“
„Chtělo se mi.“
Seth přikývl a šel si do lednice pro pepsicolu. „Tak proč teda krvácíš?“
„Protože se mi to tak líbí,“ odsekl. Když končil s vytíráním, Seth ho stále ještě pozoroval. „Máš snad problém?“
„Nemám.“
Cam odstrčil kbelík. Phillip by ho mohl aspoň někde vysypat, pomyslel si. Pak si vytáhl kousek skla z dlaně a šel pro láhev whisky. Narovnal převrácenou židli a s lahví a sklenicí v ruce na ni dosedl. Všiml si, jak se Sethův pohled svezl z láhve kamsi do neurčitá, a záměrně si nalil dva palce Johnieho Walkera. „Ne každý, kdo pije, se musí opít,“ řekl, „a ne každý, kdo se opije – jako možná teď já – pak mlátí malý děcka.“
„Nechápu, proč to svinstvo vůbec někdo musí pít.“
Cam do sebe obrátil obsah skleničky. „To proto, že jsme slabí a pitomí a občas nám to udělá dobře.“
„Pojedeš do Austrálie?“
Cam si nalil další dávku. „Vypadá to, že ne.“
„Mně je jedno, jestli pojedeš. Jeď si klidně třeba do pekla!“
Potlačovaná zlost v Sethově hlase Cama překvapila. Chlapec zrudl a vyběhl ze dveří.
No prima, pomyslel si Cam a odstrčil láhev stranou. Vstal a doběhl ke dveřím ve chvíli, kdy už Seth upaloval přes dvůr k lesu.
„Stůj!“ Když Seth nereagoval, přidal Cam na důrazu. „Řekl jsem, stůj!“
To už se chlapec zastavil, a když se obrátil, chvíli na Cama přes trávník vysílal nenávistné pohledy.
„Koukej se vrátit zpátky. A hned!“
Seth se vracel k domu se zaťatými pěstmi a vystrčenou bradou. Oba dobře věděli, že by stejně neměl kam utéct. „Nepotřebuju tě.“
„Houby! Každej říká, jak jsi děsně inteligentní, ale podle mě jsi tupěj jako pařez, jestli to chceš vědět. A teď si sedni. Támhle,“ ukázal Cam

na schody, „nebo nakopu zadek i tobě.“
„Nebojím se tě,“ ucedil Seth mezi zuby, ale poslechl.
„Bojíš se mě jak čert kříže a patří ti to.“ Cam si sedl vedle něj a pozoroval Blázna, jak se k nim plíží po břiše. A štěňata děsím taky, uvědomil si znechuceně. „Řekl jsem, že nikam nepojedu.“
„Ale mně je to jedno.“
„I tak ti to říkám. Myslel jsem, že vypadnu, až se to všechno trochu uklidní. Nechtěl jsem se tady usadit.“
„Tak proč nevypadneš?“
Cam ho klepl zápěstím lehce do hlavy. ‚A proč ty nedržíš klapačku, když jsem ještě neskončil?“
Ten měkký pohlavek Setha uklidnil víc než tisíc slibů dohromady.
„Došel jsem k názoru, že už jsem utíkal dost dlouho. Dřív se mi líbilo, co jsem dělal. Ale myslím, že už je s tím konec. Teď tady mám dům, práci a možná i ženskou,“ zašeptal a představil si Annu.
„Takže budeš dál stavět lodě a honit holky?“
„Myslím, že to jsou dost dobrý důvody, proč zůstat.“ Cam se opřel o lokty na vyšším schodě. ‚A pak jsi tady ty. Nemůžu říct, že bych z tebe byl ze začátku nadšenej. Držkuješ a jsi ošklivej, i když poslední dobou trochu rosteš.“
„Ty jsi ošklivější,“ zasmál se Seth.
Já jsem starší, mám na to nárok. No, a tak myslím, že se radši budu dívat, co z tebe vyroste.“
Já jsem doopravdy nechtěl, abys jel,“ zašeptal Seth po chvíli. To bylo to nejupřímnější, co jeho srdce dokázalo vyslovit nahlas.
Já vím,“ povzdechl si Cam. „Takže tohle jsme si vysvětlili, ale je tu ještě jedna věc. Asi dojde na soudní tahanice, ale ty si s tím nemusíš lámat hlavu. Jen možná zaslechneš nějaký řeči.“
Jaký?“
„Některý lidi – ty omezenější – tvrděj, že Ray do toho sloupu narazil schválně. Ze se chtěl zabít.“
„Hm a teď tady kvůli tomu obchází ten mameluk z pojišťovny.“
Cam sykavě vydechl. „Tys to věděl?“
Jasně, mluvil i s Dannym a jeho mámou. Dala mu prej co proto. Ale ten tlusťoch z mléčnýho baru tvrdil, že Ray běhal za studentkami a pak se z toho zbláznil a najel na ten sloup.“

„Chuck Kimball? Ten měl vždycky místo mozku slámu a Phillip ho myslím jednou pěkně zmlátil, už ani nevím proč.“
„Má obličej jako kapr.“
Cam se zasmál. Jo, to je přesný. Ale táta – Ray – nikdy na studentku nesáhl.“
„Vždycky se mnou mluvil na rovinu.“ A to bylo pro Setha nejdůležitější. „Máma…“
„No, mluv,“ povzbudil ho Cam.
„Říkala, že je to můj táta. Ale pak zas, že to byl někdo jinej, a když byla úplně pod parou, tvrdila, že to byl ňákej Keith Richards.“
To už se Cam smíchy neudržel. Ježíši, tak ona do toho zastáhla i Stouny?“
„Koho?“
„Zdá se, že si budeš muset rychle vylepšit hudební vzdělání.“
„Nevím, jestli Ray vážně byl můj táta. Ona je děsná lhářka a nedá se jí věřit, ale vzal si mě. A taky jí dal dost peněz. Nevím, jestli mi o tom chtěl něco říct. Že prej si ale o něčem musíme promluvit, až zařídí jiný věci. Já jen vím, že ty nechceš, aby to byl on.“
Teď na tom nezáleželo, uvědomil si Cam. ‚A ty bvs chtěl, aby byl?“
„Byl príma,“ řekl Seth tak prostě, že ho Cam vzal kolem ramen. A Seth se o něho opřel.
„Ano, to byl.“

Všechno se změnilo. Všechno bylo jiné. Jeho život se už podruhé otočil kolem své osy, ale tentokrát byl Cam přesně tam, kde potřeboval. Chyběla mu pouze Anna.
Zkusil se vypravit do jejího bytu. Byla přece sobota večer, a pokud měla v pondělí nastoupit do práce, jako praktická žena by se na to jistě chtěla v neděli připravit – roztřídit prádlo, vybrat si poštu a tak. Když doma nebude, sedne si na její práh a zůstane tam, dokud se Anna neobjeví.
Když mu ale na první zaklepání otevřela, svěží a usměvavá, trochu ho to zmátlo.
Anna se na to setkání naopak celý týden připravovala. „Came, to je překvapení. Právě jsem na odchodu.“

„Na odchodu?“ zeptal se přihlouple.
„Ano, ale mám ještě chvíli čas. Chceš jít dál?“
Jo, já… kde jsi sakra byla?“
Povytáhla obočí. „Cože?“
Jen tak ses najednou vypařila.“
„To bych neřekla. V práci jsem se dovolila, řekla jsem o tom sousedkám, marťani mě neunesli, prostě jsem si vzala pár dní volna. Dáš si kávu?“
„Ne.“ Dobrá, když si chce hrát, on to bere. „Chci s tebou mluvit.“
„Fajn, to já taky. Jak se má Seth?“
„Dobře. Opravdu. Vyjasnili jsme si spolu pár věcí. Zrovna dneska jsem mu…“
„Co se ti stalo s rukou?“
Netrpělivě se zadíval na svoje čerstvé šrámy. „To nic není. Poslouchej, Anno…“
„Proč se neposadíš? Vážně bych se ti chtěla moc omluvit.“
„Omluvit?“ No, tak to už znělo líp. Rozhodl se být velkorysý a posadil se na pohovku. „Co kdybychom na to radši zapomněli? Musím ti toho hodně říct.“
„Raději bych si tu záležitost vyjasnila.“ S úsměvem usedla naproti. „Dostali jsme se do trochu trapné situace a je to samozřejmě i moje vina. Ten vztah musel takhle skončit, ale už kvůli Sethovi nechci, aby se z nás stali nepřátelé.“
„Fajn, to já taky ne,“ chtěl ji uchopit za ruku, ale vyhnula se mu.
„A teď, když jsme si to vyjasnili, budeš mě muset omluvit, mám totiž schůzku.“
„Co že máš?“
„Schůzku.“ Krátce pohlédla na hodinky na svém zápěstí. Ještě se chci převléknout.“
Velmi pomalu se postavil. „Tak ty máš schůzku? Dneska večer? Sakra, co to má znamenat?“
„To, co to obvykle znamená.“ Dvakrát jako by zmateně zamrkala a pak se zatvářila lítostivě. „Promiň, ale myslela jsem, že to oba považujeme za ukončené. Že nám to takhle dál nevyhovuje.“
Cítil se, jako by ho někdo dobře mířenou ranou zasáhl přímo do žaludku. „Koukni, jestli se pořád ještě zlobíš…“

„Vypadám snad, že se zlobím?“ zeptala se chladně.
„Ne.“ Zíral na ni, pokyvoval hlavou a hrdlo se mu přitom svíralo. „Nevypadáš, jen mě klidně házíš přes palubu.“
„Nebuď tak melodramatický. Prostě jen ukončíme vztah, od kterého jsme si stejně nic neslibovali. A bylo to hezké. Z profesionálního hlediska vám budu dál k dispozici a pokusím se za každou cenu prosadit to trvalé opatrovnictví.“
Chvíli čekal, že uslyší něco víc. „A tím to končí?“
„Nic jiného mě už nenapadá – a bohužel, už mám málo času.“
„Tak málo času!“ Jako by ho bodla přímo do srdce. „To je zlé, protože já jsem ještě neskončil.“
Je mi líto, že to ranilo tvé ego.“
Jo, to ranilo. Jak si tady můžeš jen tak stát a jednoduše mě odkoupnout – po tom, co mezi námi bylo!?“
„Skvělý sex. To nepopírám. Prostě to jen nebude pokračovat.“
„Sex?“ Chytil ji za paže a zatřásl s ní. Záblesk hněvu v jejích ledových očích ho ale neuspokojil. Jenom tohle?“
„Tak jsme to přece brali oba dva.“ S takovou reakcí nepočítala. Myslela, že za sebou prostě jen práskne dveřmi. Anebo se mu uleví, že s tím Anna přišla první, a odejde s lehkým srdcem. Tohle v jejím plánu nebylo. „Koukej mě pustit.“
„To teda nepustím. Mohl jsem se zbláznit, když jsi odjela. Obrátilas mi život naruby a teď bys to se mnou chtěla v klidu skoncovat?!“
„Oba jsme to chtěli skoncovat. Už tě prostě nechci a máš jen tu smůlu, že jsem to řekla jako první. A teď ze mě dej ty ruce pryč!“
Pustil ji, jako by ho její kůže pálila v dlaních. V jejím hlasu zaslechl podezřelé napětí. „Proč myslíš, že jsem se s tebou chtěl rozejít?“
„Každý chceme něco jiného a nikam by to nevedlo, i kdybych k tobě cítila cokoli.“
„A co ke mně cítíš?“
Jsem z tebe unavená,“ vykřikla. „Z tebe i ze sebe – jak si pořád namlouvám, že to jako zábava stačí. Jenže to není pravda, a teď už vypadni!“
Jeho zlost a úzkost se začaly rozplývat. „Ty mě miluješ, že ano?“
Ještě nikdy neviděl ženskou, která by se dokázala tak rychle rozzuřit. Při pohledu na ni Cam nechápal, proč mu tak dlouho trvalo, než

pochopil, že ji zbožňuje. Prudce se otočila, popadla lampu a mrštila ji po něm.
Musel uznat, že má slušnou trefu, a děkoval bohu, že tak rychle zareagoval, protože lampa ho minula jen
0 vlásek a roztříštila se o zeď.
„Ty namyšlenej, arogantní, chladnokrevnej parchantě.“ Teď sáhla po váze, kterou si cestou domů koupila pro radost. A hodila.
Ježíši, Anno,“ vydechl obdivné a zachytil vázu těsně před tím, že se mu rozbila o hlavu, „ty do mě musíš být blázen.“
„Nenávidím tě.“ Rychle se rozhlížela po další munici a chňapla po míse s ovocem. Nejdřív letěla jablka. Jsi odpornej.“ Hrušky.
„Hnusnej.“ Banány. „Nemůžu uvěřit, že ses mě kdy dotýkal.“ Pak mísa. Tentokrát ale fingovala první ránu a pak mrskla nádobou směrem, kterým se chtěl vyhnout.
Kameninová mísa ho zasáhla těsně nad uchem a Cam uviděl na chvíli před očima hvězdičky.
„Tak a dost legrace.“ Skočil po ní a popadl ji za zápěstí. Jeho už beztak zbědované tělo dostalo dalších pár kopanců a ran, ale podařilo se mu ji položit na gauč a držet dole. „Už radši přestaň, nebo mě zabiješ.“
„To právě chci,“ procedila mezi zuby.
„To vidím.“
„Nic nevidíš.“ Zacloumala sebou, až ho to vzrušilo
i rozesmálo zároveň. Protože to vycítila, nadzvedla se a kousla ho.
Jau. Krucinál. Dobrá, jak chceš.“ Zvedl ji z pohovky a přehodil si ji přes rameno. „Tys ještě nevybalila? A mně bude povídat, že jde na rande. To jistě. Že prej jsme spolu skončili. Houby!“ Napochodoval s ní do ložnice a popadl tašku, kterou uviděl na posteli.
„Co děláš? Pusť mě! A tu tašku taky!“
„Nepustím, dokud nebudeme v Las Vegas.“
„Ve Vegas?“ Oběma pěstmi mu zabušila do zad. „Nikam s tebou nejedu, tím spíš do Vegas!“
„Smůla. Přesně tam totiž letíme, protože tam nejrychlej oddávají, a já mám naspěch.“
‚A jak mě chceš dostat do letadla, když budu řvát z plných plic? Pošlou tě rovnou do vězení!“

Protože už opravdu nevěděl kudy kam a nechtěl se nechat dál tlouct, postavil ji ke dveřím a chytil za ramena. „Prostě se vezmeme a hotovo.“
Je mi jedno…“ Její tělo zvláčnělo a hlava se roztočila. „Vezmeme?“ To slovo konečně proniklo skrze její vztek. „Ty se přece nechceš ženit.“
„Věř mi, že jsem začal pochybovat až po té ráně do hlavy. Takže půjdeš po dobrém, nebo po zlém?“
„Prosím tě, nech mě být.“
„Anno,“ sklonil se k ní, „nechtěj to po mně, protože já vím, že bych bez tebe nemohl žít. Vsaďme si ještě jednou, zkusme to. Pojď se mnou.“
Jsi naštvaný a ublížený,“ řekla roztřeseným hlasem, „a myslíš si, že nějaká uspěchaná svatba všechno vyřeší.“
Vzal si její tvář do dlaní, teď už velmi něžně. V očích se jí třpytily slzy a on cítil, že před ní padne na kolena, jestli se Anna opravdu rozpláče. „Nemůžeš tvrdit, že mě nemáš ráda. Nevěřil bych ti.“
Já tě miluju, Came, ale musím být taky upřímná k sobě. I když jsi mi zlomil srdce, potřebuju ještě něco jiného.“
Já vím,“ políbil ji na čelo, „byl jsem sobecký a krátkozraký. A taky jsem se bál, sakra. Tebe, sám sebe, všeho kolem. Zkazil jsem to a ty mně asi nebudeš chtít dát další šanci.“
„O to nejde. Každý chceme něco jiného.“
Já jsem si uvědomil až dnes, co vlastně chci. Řekni, co bys chtěla ty?“
„Domov.“
Jeden už pro ni měl, pomyslel si.
„Manželství.“
Copak ji právě nepožádal o ruku? „Taky děti.“
„A kolik?“
Strčila do něho. „To není legrace.“
„Vždyť já se nesměju. Myslel jsem na dvě, možná na tři.“ Jeho rty se pousmály, když se na její tváři objevilo zděšení. „Vidíš? Teď se zase bojíš ty, protože ti dochází, že to myslím vážně.“
„Ty… ty se přece vrátíš do Říma nebo kam, jen co to trochu půjde.“
„*My* pojedeme do Říma, nebo kam nás napadne, na svatební cestu.

Ale tentokrát bez Setha. Možná si čas od času vyrazím na nějaký závod, abych se udržel v kondici, ale moje hlavní zaměstnání je teď výroba lodí. Taky se můžeme položit, samozřejmě. Pak budeš uvázaná u chlapa v domácnosti, který domácí práce přímo nenávidí.“
Chtěla si přitisknout prsty ke spánkům, ale pořád ji ještě držel za ruce. „Nějak mi to nemyslí.“
„Fajn, tak jen poslouchej. Když jsi odešla, nechalas po sobě velké prázdné místo.“
Na chvíli se o ni opřel čelem. „Víš, co jsem dneska dělal? Stavěl jsem loď. A byl to dobrý pocit. Přišel jsem domů, a to taky bylo v pořádku. Měli jsme rodinnou debatu a rozhodli jsme se žalovat pojišťovnu a bránit svého tátu. Mimochodem, mluvil jsem s ním.“
Nespouštěla z něho oči, i když se jí z toho hlava točila. „S kým?“
„S mým otcem. Vlastně už třikrát od tý doby, co umřel. Vypadá dobře.“ Polkla naprázdno. „Came.“
Jo, jo, já vím,“ usmál se, „potřebuju odbornou konzultaci. O tom si ale promluvíme později. Vyprávěl jsem o dnešku, že?“
Pomalu přikývla. „Ano.“
„Fajn, pak Phillip udělal nějakou narážku a trochu jsme se pocuchali. To bylo taky dobrý. A mluvil jsem se Sethem, jak jsem s ním měl mluvit už dávno. Cítil jsem, že je to všechno, jak má být.“
„To jsem ráda.“
Jenom jedna věc mi chyběla, Anno, – ty. Tak jsem se sebral a přijel sem, abych tě odvezl zpátky.“ Znovu ji zlehka políbil na čelo. ‚Abych tě vzal domů.“
„Myslím, že si potřebuju sednout.“
„Ne, ne, chci, aby se ti podlomila kolena, až ti řeknu, že tě miluju. Jsi připravená?“
„Bože můj.“
„Vždycky jsem byl opatrný, abych někomu vyznával lásku, kromě mé matky. Ani té jsem to neříkal dost často. Ale ty mi dej šanci, Anno, a budu ti to říkat tak často, jak to jen sneseš.“
Nadechla se. „Nechci se vdávat v Las Vegas.“
„Ty netýkavko.“ Její rty se roztáhly v úsměvu a on se k nim hladově přisál. Ta chuť mu ihned vyhojila všechny bolesti na těle i na duši.
„Bože, ani nevíš, jak jsi mi chyběla. Už nikam neodcházej.“

„Aspoň jsem tě přivedla k rozumu.“ Objala ho pevně kolem hrudi. A byl to dobrý pocit, pomyslela si s úsměvem. „Chtěla bych to slyšet hned teď, Came.“
„Miluju tě. A je to báječný milovat tě. Nechápu, že j sem mohl ztratit tolik času.“
Jenom tři měsíce,“ připomněla mu.
„To je hodně. Ale doženeme to.“
„Chci, abys mě vzal domů,“ zašeptala, „potom.“
Odtáhl se a naklonil hlavu. „Po čem?“ A hned nato ji zvedl do náruče, až se rozesmála.
Přenesl ji přes střepy a cestou odkopl smutně vyhlížející banán.
„Nevíš, proč jsem si dřív myslel, že manželství je nudná záležitost?“
„Naše nebude.“ Políbila ho na tvář, která stále ještě slabě krvácela.
„To ti slibuju.“